

EPISTOLA CĂTRE **EVREI**

Lecții biblice pentru copii
Grădiniță

Autori: Timotei Miheț, Maria Miheț

Ilustrații: Alexandra Țicle

Jocuri: Maria Miheț

Muzică: Monica Turtoi, Andrei Ormanji, Estera Harasemiuc, Sara Năsăudeanu

Logo: Delia Ursache

Editare și Layout: Maria Miheț

Coperta: Petru Drăgan

Dragi părinți,

nu vă ascund că sunteți în fața unui demers dificil, care vă va scoate din confortul lucrurilor știute și familiare. Cartea Evrei nu este și nici autorul ei nu a intenționat să fie o carte despre primii pași pe calea credinței. Chiar din contră, el le reproșează destinatarilor că „s-au făcut greoi la pricepere” și că deși sunt adulți, din punct de vedere spiritual au rămas niște prunci. Reproșul lui pentru ei este: „voi, care de mult trebuia să fiți învățători, aveți iarăși trebuință de cineva să vă învețe cele dintâi adevăruri ale cuvintelor lui Dumnezeu și ați ajuns să aveți nevoie de lapte, nu de hrană tare”.¹ Mă tem că acest reproș ne-ar putea fi adresat cu un anumit grad de îndreptățire fiecăruia dintre noi. Dar nu e cazul să vă descurajați, ci doar să vă ajustați puțin postura interioară în fața acestei cărți.

Cineva spunea că părinții nu sunt „primii profesori” ai copilului, ci „primii care învață”. Dacă părinții învață, copiii învață². Așa că în fața acestei cărți doar trebuie să schimbați postura unui profesor cu cea a unui ucenic care este gata să învețe. E adevărat că adeseori copiii cred despre părinții lor că sunt cei mai tari. Și da, sunteți cei mai tari, dar nu atunci când încercați să demonstrați că le știți pe toate, ci atunci când acceptați să vă smeriți, când sunteți gata să acceptați că mai aveți multe de învățat și când recunoașteți lucrul acesta în fața copiilor voștri. Oricum vor crește și se vor prinde la un moment dat. N-ar fi mai bine s-o recunoașteți singuri? 😊. Acesta este primul lucru pe care copiii l-ar putea învăța de la voi și împreună cu voi, citind cartea Evrei, și anume: care este atitudinea potrivită a unui ucenic. Și dați-mi voie să cred că dacă acesta ar fi singurul lucru pe care l-ați învăța împreună citind cartea Evrei, s-ar merita pentru că ați câștiga un lucru foarte valoros pentru întreaga viață, un lucru care are o aplicabilitate universală, în orice domeniu. Dar nu este singurul.

Și nu doar copiii cred despre părinții lor că sunt cei mai grozavi, ci și părinții, cred același lucru despre copiii lor. Și exact lucrul acesta ni-l spune Dumnezeu despre Fiul Său în cartea Evrei. Isus este mai presus, mai bun, mai mare, mai potrivit decât oricine pentru a ne mântui. Nu este altul, n-are rost să căutăm. El este mai presus decât îngerii, El este mai presus decât Moise, preoția lui este superioară preoției aaronice, jertfa Lui este superioară jertfelor levitice, iar Legământul făcut în sângele Lui nici nu se compară cu Vechiul Legământ. El este „Căpetenia mântuirii noastre”. El a intrat până în Sfânta Sfințelor, în prezența lui Dumnezeu ca „înainte-mergător” al nostru. El este „Căpetenia și desăvârșirea credinței noastre”. El ne oferă siguranța că ne putem apropia „cu deplină încredere de scaunul harului ca să câpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie”³. Toate acestea ne oferă răspunsuri pline de conținut atunci când noi ne întrebăm sau copiii noștri ne întreabă: de ce să-L urmez pe Isus?

Dar această carte mai face un lucru: ne oferă o nouă perspectivă asupra întregii Scripturi, în special asupra Vechiului Testament. Este ca și cum autorul deschide o fereastră dintr-un turn și ne lasă și pe noi să privim prin ea ca să ne bucurăm de perspectiva a tot ceea ce ne înconjoară. De multe ori astfel de priveliști ne taie respirația. Priviți această priveliște oferită de cartea Evrei împreună cu copiii dumneavoastră! Ea este îmbibată de citate și aluzii vechi-testamentare. Aș putea spune că această carte ne spune Povestea adevărată a Fiului lui Dumnezeu. Dar ea face mai mult de atât. Ea ne spune că întreaga Scriptură este Povestea adevărată a Fiului lui Dumnezeu. Iar povestitorul este chiar Dumnezeu. Ar fi o adevărată ofensă să nu o cunoaștem, să nu o citim și mai ales să nu o credem.

Trebuie să știți că veți găsi în această carte lucruri pe care nu le veți înțelege și pe care, evident, nu le veți putea explica nici copiilor dumneavoastră. Și cine ar putea spune că înțelege toate lucrurile privitoare la Dumnezeu și la planurile Lui? Așa că, nu vă îngrijorați prea tare. Este normal pentru un ucenic! Unui ucenic aflat în procesul învățării i se poate întâmpla să afle lucruri pe care abia mai târziu să le înțeleagă. Așa că nu vă împiedicați de ele! Dacă copiii vă întreabă, recunoașteți cu onestitate că nu știți cum stau lucrurile, dar că atunci când le veți înțelege, le veți spune și lor.

În final, scopul cărții Evrei a fost acela de a-i încuraja pe cei ce o citesc să-L urmeze în continuare pe Domnul Isus Cristos. Ea poate fi și pentru voi, dragi părinți, o încurajare să-L alegeți pe Domnul Isus Cristos, să-L cunoașteți, să-L experimentați și să vă lipiți mai tare inima de El. Iar dacă copiii nu vă mai ascultă, nu vă îngrijorați, ei vă văd⁴. Și văzându-vă pe voi, Îl văd pe El! Amin!

¹ Evrei 5:11-13

² <https://republica.ro/copiii-nu-te-asculta-te-privesc-veste-buna-proasta-adulti>, accesat în 26.07.2026

³ Evrei 4:16

⁴ <https://republica.ro/copiii-nu-te-asculta-te-privesc-veste-buna-proasta-adulti>, accesat în 26.07.2026

Cum să folosiți acest caiet?

Fiecare lecție cuprinde câte trei imagini inspirate din textul biblic și sunt menite să îndrume înspre textul biblic asociat fiecărei lecții. Folosiți fiecare imagine pentru a-i deprinde pe copii să observe cât mai atent și cât mai mult din ceea ce este în imagine, urmărind identificarea personajelor (Cine?), a acțiunilor (Ce?), a elementelor de loc (Unde?), de timp (Când?), a modului în care se desfășoară acțiunea (Cum?), sau a cauzei/scopului desfășurării acțiunii (De ce?). Adăugați și alte întrebări acolo unde este cazul, așa încât „citirea” imaginilor să fie cât mai completă. Evitați presupunerile sau întrebările interpretative. Deprinderea observării atente a imaginilor va fi de mare ajutor în observarea și înțelegerea ulterioară a textului scris.

Versetul de memorat ales pentru fiecare lecție este menit să întipărească în mintea copiilor Cuvântul scris al lui Dumnezeu. În acest scop, melodiile compuse pentru o bună parte din versetele de memorat pot să fie de un real folos și să ajute întreaga familie, mari și mici, la închinare, încurajare, îndemnare, etc.

Povestea de la sfârșitul fiecărei lecții nu este gândită pentru a fi citită copiilor, ci mai degrabă povestită în interacțiune directă cu ei. De un real ajutor ar fi ca părintele să spună copiilor povestea lecției având Biblia în mână și citind pasaje scurte acolo unde este cazul. Scopul este acela de a-i expune pe copii cât mai mult Cuvântului scris al lui Dumnezeu, mai ales într-un context în care și ei, ca și noi, sunt asaltați de vocea asurzitoare a lumii.

Nu uitați rugăciunea! Ea este răspunsul nostru la vorbirea lui Dumnezeu, de aceea ajutați-i pe copii să deprindă rugăciunea, să-l vorbească Dumnezeului Creator care dorește părtășia cu fiecare dintre noi. Exersați împreună rugăciunea de laudă, de mulțumire, de mărturisire, de mijlocire sau de cerere personală, transformând versetul de memorat într-o rugăciune.

Cuprinsul Lecțiilor

Lecția 1 Evrei 1:1-14 <i>Divinitatea Domnului Isus Cristos</i>	VM 1 – Evrei 1:1-2 După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor și prin care a făcut și veacurile.
Lecția 2 Evrei 2:1-18 <i>Umanitatea (întruparea) Domnului Isus Cristos</i>	VM 2 – Evrei 2:17 [Isus] a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ceea ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului.
Lecția 3 Evrei 3:1-4:16 <i>Pericolul neîntrării în odihna Lui</i>	VM 3 – Evrei 3:12-13 Luați seama dar, fraților, ca niciunul dintre voi să n-aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeu cel viu. Ci îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, câtă vreme se zice: „Astăzi”, pentru ca niciunul din voi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatului.
Lecția 4 Evrei 5:1-14 <i>Isus Cristos, Marele nostru Preot și întemeietorul mântuirii noastre</i>	VM 4 – Evrei 5:8-9 [Isus] măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit. Și, după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă urzitorul unei mântuiri veșnice.
Lecția 5 Evrei 6:1-20 <i>Păstrarea speranței în jurământul lui Dumnezeu este garanția mântuirii noastre</i>	VM 5 – Evrei 6:11-12 ...Fiecare din voi să arate aceeași râvnă, ca să păstreze până la sfârșit o deplină nădejde, așa încât să nu vă leneviți, ci să călcați pe urmele celor ce, prin credință și răbdare, moștenesc făgăduințele.
Lecția 6 Evrei 7:1-28 <i>Un Mare Preot/Mijlocitor mai bun pentru că este veșnic</i>	VM 6 – Evrei 7:24-25 Dar El, fiindcă rămâne „în veac”, are o preoție care nu poate trece de la unul la altul. De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei.
Lecția 7 Evrei 8:1-13 <i>Isus Cristos este Mijlocitorul unui Legământ mai bun</i>	VM 7 – Evrei 8:6 Dar, acum, Hristos a căpătat o slujbă cu atât mai înaltă, cu cât legământul al cărui Mijlocitor este El e mai bun, căci este așezat pe făgăduințe mai bune.
Lecția 8 Evrei 9:1-28 <i>Un loc de închinare mai bun</i>	VM 8 – Evrei 9:24 Hristos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu.

Lecția 9 Evrei 10:1-39 <i>El este o jertfă mai bună</i>	VM 9 – Evrei 10:10 Prin această „voie” am fost sfințiți noi, și anume prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, o dată pentru totdeauna.
Lecția 10 Evrei 11:1-40 <i>Credința, esența unei vieți de umblare cu Dumnezeu</i>	VM 10 – Evrei 11:6 Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută.
Lecția 11 Evrei 12:1-29 <i>Să perseverăm în credință, călcând pe urmele Domnului Isus Cristos</i>	VM 11 – Evrei 12:14-15 Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără care nimeni nu va vedea pe Domnul. Luați seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare și mulți să fie întinați de ea.
Lecția 12 Evrei 13:1-25 <i>Dragostea este rodul/jertfa credinței</i>	VM 12 – Evrei 13:16 Să nu dați uitării binefacerea și dărnicia, căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea Îi plac.

LECȚIA 1

EVREI 1:1-14

MEMOREAZĂ¹

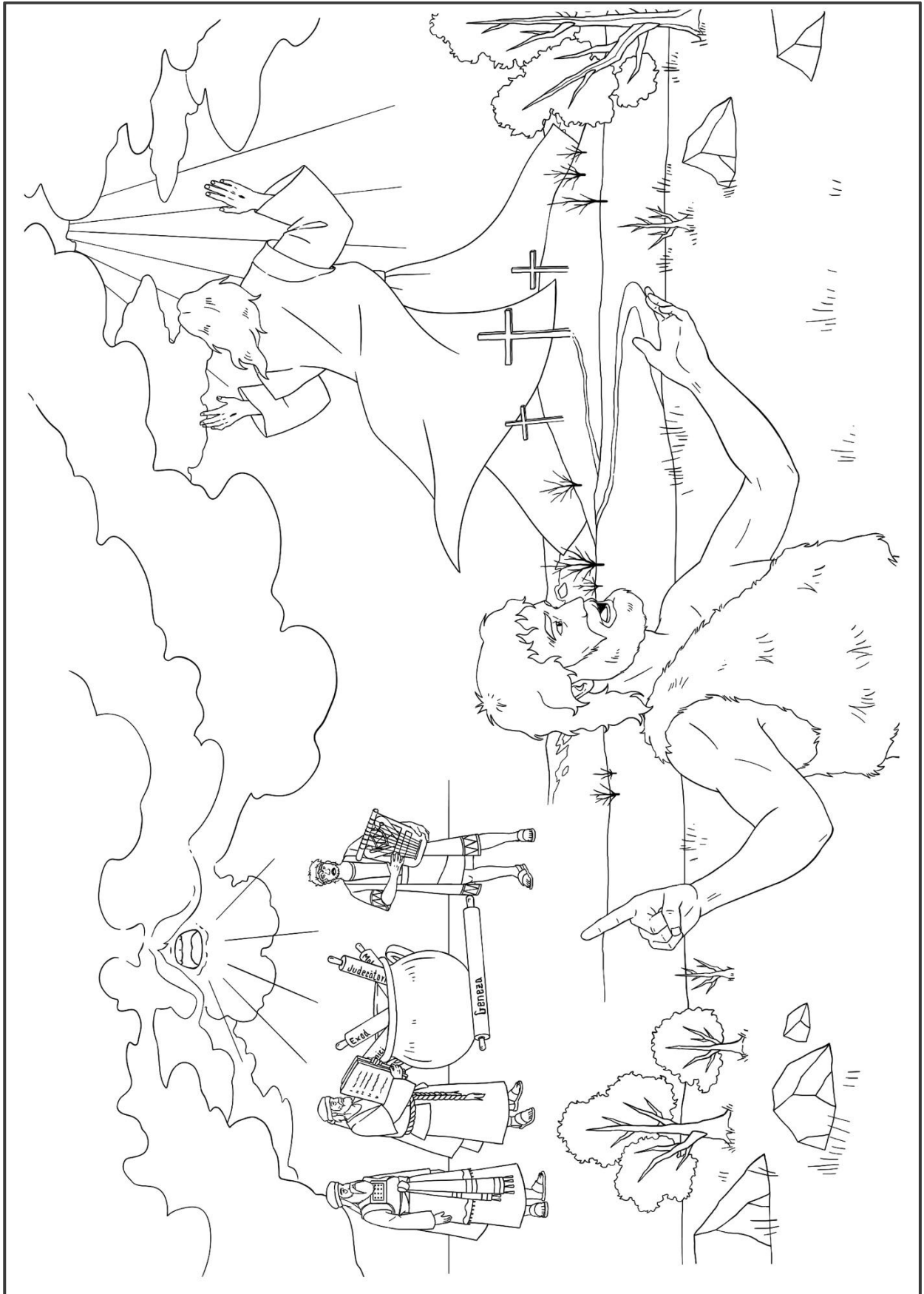
Evrei 1:1,2

După ce a vorbit în vechime
părinților noștri prin proroci,
în multe rânduri și în multe chipuri,
Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile,
ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus
moștenitor al tuturor lucrurilor și
prin care a făcut și veacurile.

¹ Pentru linia melodică a versetului de memorat, vezi **Partitura 1** din ANEXA MUZICĂ de la sfârșitul materialului.

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

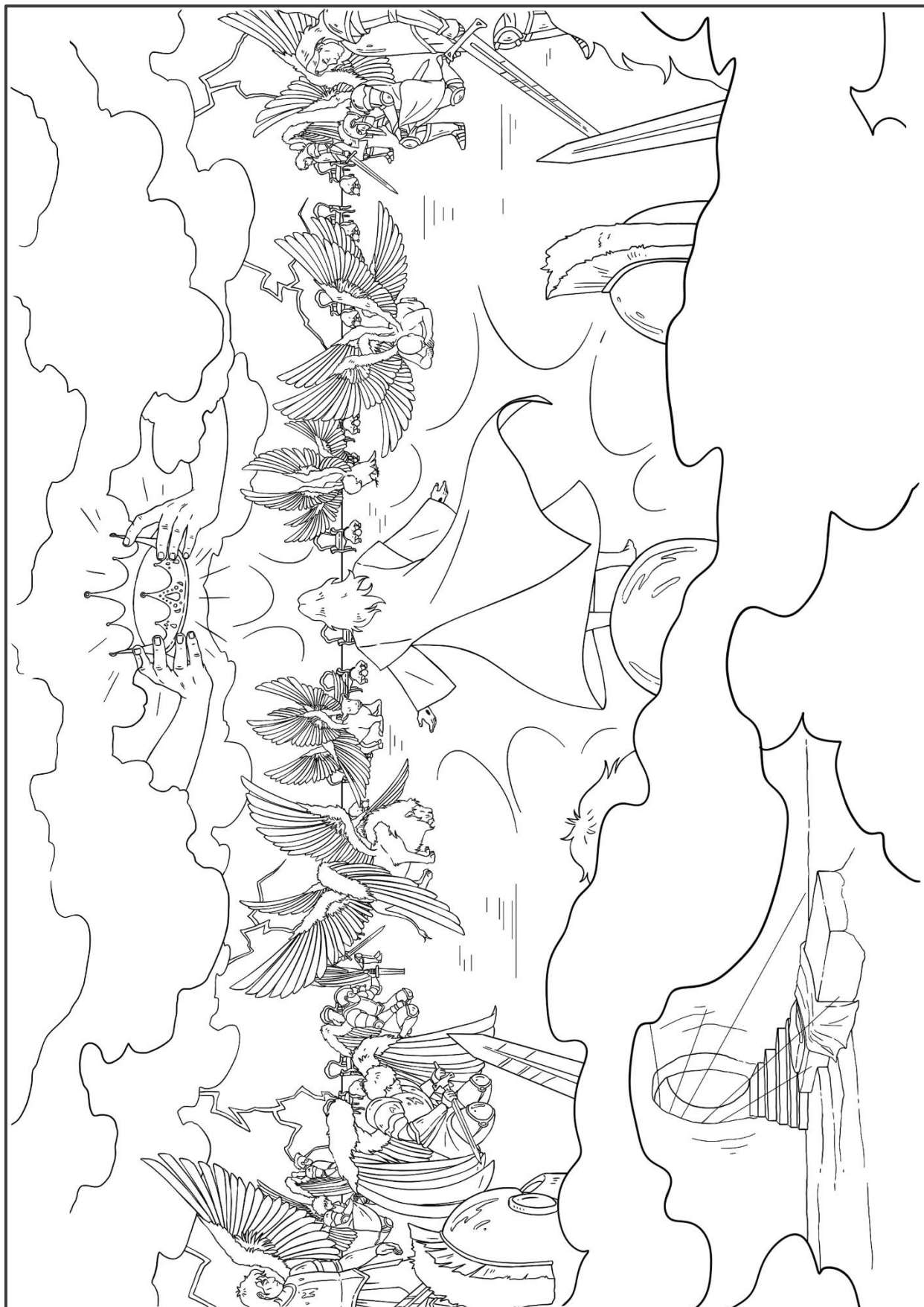

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

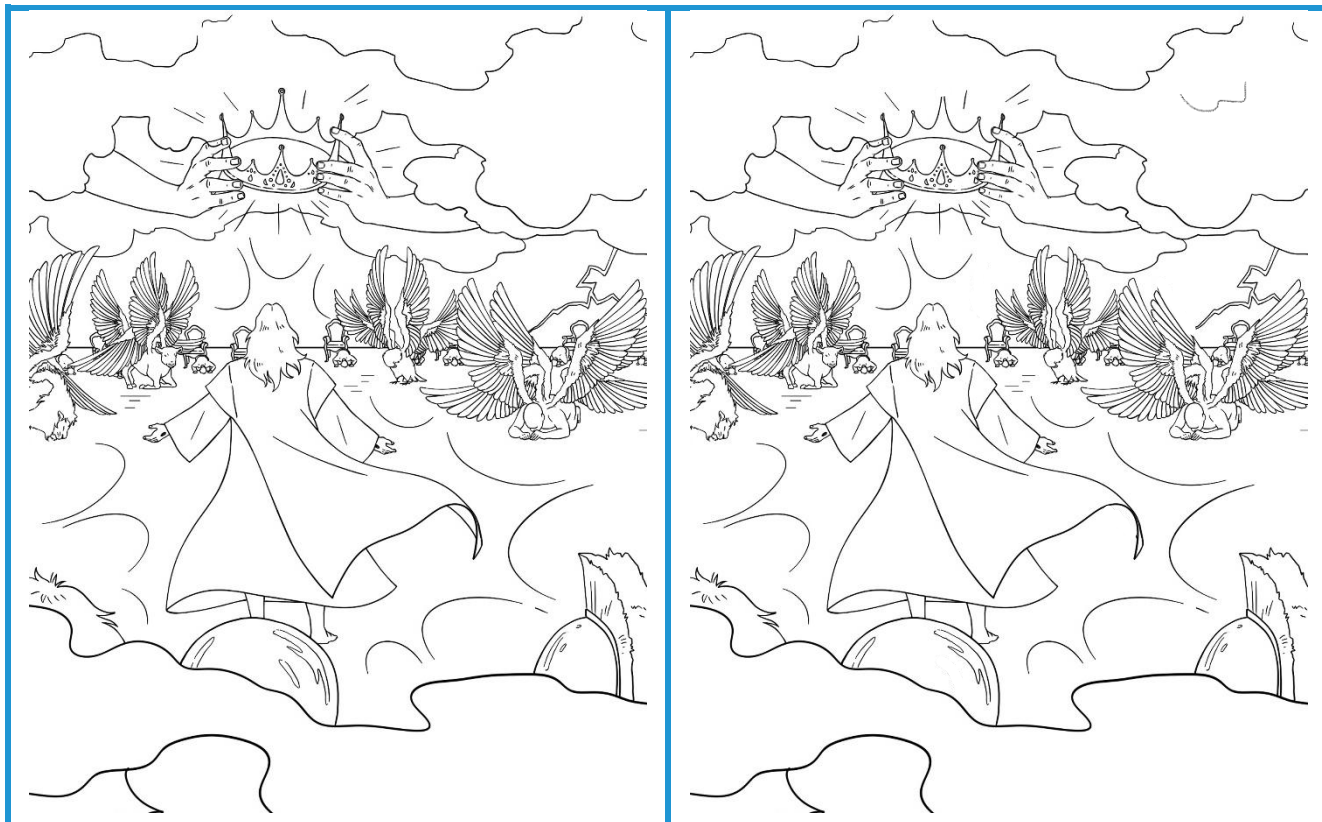

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

Găsește **7 diferențe** între imaginile de mai jos.

Colorează cifra „**5**” în careul de mai jos! Ce literă ai găsit? _____

2	3	5	5	5	5	5	5	0	9
4	9	5	1	2	4	2	6	7	8
8	7	5	6	7	2	4	9	0	1
3	8	5	1	2	4	2	6	8	9
3	9	5	5	5	5	5	7	4	7
6	6	5	4	2	6	8	9	0	1
2	4	5	2	3	6	7	9	3	8
3	6	5	1	2	1	8	3	9	0
6	8	5	6	8	0	4	7	0	2
7	0	5	3	1	4	2	7	6	9

POVESTEA Lecției 1

Evrei 1:1-14

Schița Lecției 1

LECTURA imaginilor

Lecturați imaginile lecției folosind cele 6 întrebări fundamentale ale observării: **Cine?**, **Ce?**, **Unde?**, **Când?**, **Cum?**, **De ce?**. Adaugă și alte întrebări cu scopul de a observa cât mai atent fiecare imagine. Lectura imaginilor trebuie să fie obiectivă, nu subiectivă, având drept scop observarea, nu interpretarea. **PUNE UN TITLU** împreună cu copiii imaginilor lecturate, iar apoi **DEZVOLTĂ TITLUL** împreună cu ei și astfel va rezulta ideea centrală a fiecărei imagini. Astfel, copiii vor deprinde rezumarea și detalierea mesajului unei imagini.

MEMORAREA versetului

Memorează versetul împreună cu copiii fiind creativ în metodele folosite.

Evrei 1:1,2

După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor și prin care a făcut și veacurile.

POVESTEA lecției

Prezintă cât mai captivant posibil povestea asociată imaginilor lecturate și a versetului de memorat învățat.

1 Dragi copii, vouă vă place când vă povestesc părinții sau bunicii? Eu nu am întâlnit pe cineva căruia să nu-i placă să asculte o povestire, mai ales dacă e una cât se poate de reală și nu inventată. Ei bine, să știți că și lui Dumnezeu Îi place să povestească cu oamenii. Iar ceea ce spune El este întotdeauna adevărat! În plus, să știți că așa cum părinților le place să povestească cel mai mult despre copiii lor, tot așa și lui Dumnezeu cel mai mult Îi place să vorbească despre Fiul Său, despre Domnul Isus Cristos. El a vorbit despre Fiul Său „în multe rânduri și în multe chipuri” (Evrei 1:1), adică în multe feluri: uneori El a vorbit prin îngeri, alteori a vorbit direct, alteori a vorbit prin vise, alteori a pus cuvintele Lui în mintea, inima și pe buzele profeților Lui. Uneori vorbirea lui a fost ca un tunet, iar alteori ca un susur blând. Iar cuvintele Lui au fost păstrate în cărțile Bibliei. Deși cărțile ei au fost scrise de mulți oameni, Dumnezeu Însuși este autorul lor, iar Biblia este Cuvântul Lui adresat nouă și păstrat pentru noi. De-a lungul întregii Biblii, Dumnezeu ne-a vorbit despre cine este Fiul Său și ce a venit El să facă. Haideți să ne amintim câteva din vorbirile lui Dumnezeu! Vă mai amintiți cu cine a vorbit Dumnezeu prima dată? Da, El a vorbit cu Adam atunci când i-a spus să nu mănânce din pomul cunoștinței binelui și răului. Iar după ce a mâncat i-a vorbit din nou și i-a spus: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul” (Geneza 3:15). Țineți minte cuvântul „sămânță”, pentru că-l veți mai auzi! Aici sămânță înseamnă urmaș sau fiu. Apoi El i-a vorbit lui Noe și i-a spus să-și facă o corabie pentru a se salva din apele potopului. Dumnezeu i-a vorbit și lui Avraam și l-a chemat într-o călătorie lungă, apoi i-a promis un fiu din soția lui, Sara, dar și că țara în care el era doar un străin va ajunge să fie într-o zi a urmașilor săi. Iar după ce Avraam, la porunca lui Dumnezeu, a fost gata să-l sacrifice pe fiul

său Isaac, Dumnezeu i-a vorbit din nou și i-a spus: „Pe Mine Însumi jur», zice Domnul, «pentru că ai făcut lucrul acesta și n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța, și anume: ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării, și sămânța ta va stăpâni cetățile vrăjmașilor ei. Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, pentru că ai ascultat de porunca Mea!»” (Geneza 22:16-18). Ce cuvânt v-am spus să țineți minte? Aha! Cuvântul „sămânță”, adică urmaș sau fiu. Dumnezeu i-a vorbit apoi și lui Isaac și lui Iacov. Mai știți pe altcineva căruia Dumnezeu i-a vorbit într-un mod foarte special, adică din mijlocul unui rug în flăcări? Da, Dumnezeu i-a vorbit lui Moise și l-a chemat să elibereze pe poporul Israel din robia egipteană. Iar după ce a fost eliberat, Dumnezeu a vorbit întregului popor. Știți cum se numea muntele de unde a vorbit Dumnezeu? El se numea Sinai. Experiența vorbirii lui Dumnezeu a fost pentru ei înfricoșătoare pentru că „tot poporul auzea tunetele [...] și vedea flăcările muntelui care fumega. La priverștea aceasta, poporul tremura și stătea în depărtare” (Exod 20:18). Dar, oare știți voi, ce a spus Dumnezeu poporului? Acolo, de pe muntele Sinai, Dumnezeu a dat poporului Său cele 10 porunci. Știți care este porunca a cincea? „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să ți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă Domnul Dumnezeul tău” (Exod 20:12). Gândiți-vă că Dumnezeu Însuși a spus cu gura Lui aceste cuvinte și nu doar că le-a spus, ci le-a și scris cu degetul Lui pe niște table de piatră (Exod 31:18), pe care apoi le-a dat lui Moise. Tot lui Moise Dumnezeu i-a vorbit despre Marele Preot, despre Cortul Întâlnirii și despre jertfe. Iar mai spre finalul vieții, Dumnezeu i-a spus lui Moise că El va continua să vorbească pentru că mai are încă multe de spus, așa că Moise a spus poporului Israel că: „Domnul Dumnezeul tău îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un proroc ca mine: să ascultați de el!” (Deuteronom 18:15). Oare despre cine să fie vorba? Dumnezeu a continuat să vorbească și altor oameni, însă una dintre cele mai importante vorbiri ale lui Dumnezeu a fost adresată Împăratului David. Dumnezeu i-a făcut o

promisiune de neimaginat: „*voi ridica sămânța ta după tine, și anume pe unul din fiii tăi, și-i voi întări domnia. El îmi va zidi o casă și-i voi întări pe vecie scaunul lui de domnie. Eu îi voi fi Tată, și el îmi va fi fiu; și nu voi îndepărta bunătatea Mea de la el, cum am îndepărtat-o de la cel dinaintea ta. Îl voi așeza pentru totdeauna în Casa Mea, și în împărăția Mea scaunul lui de domnie va fi întărit pe vecie*” (1 Cronici 17:11-14). Uauu! Unul din urmașii lui David urma să ajungă să fie veșnic împărat în împărăția veșnică a lui Dumnezeu! Dar oare ce cuvânt spune Dumnezeu chiar la începutul vorbirii Lui? Ați reținut? Exact: „*sămânță*”, adică fiu sau urmaș. Atunci când a vorbit, de multe ori Dumnezeu a avut în vedere pe Cineva care era urmaș al lui Avraam și al lui David, un profet care urma să semene cu Moise.

Și așa ajungem la o persoană foarte importantă și ciudată din Biblie. Ni se spune despre el că „*purta o haină de păr de cămilă și la mijloc era încins cu un brâu de curea. El se hrănea cu lăcuste și miere sălbatică*” (Matei 3:4). Știți cumva despre cine este vorba? Este vorba despre Ioan Botezătorul. Când L-a văzut pe Isus venind la el să fie botezat a strigat: „*lată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii! El este Acela despre care ziceam: «După mine vine un om, care este înaintea mea, căci era înainte de mine.» Eu nu-L cunoșteam, dar tocmai pentru aceasta am venit să botez cu apă: ca El să fie făcut cunoscut lui Israel*” (Ioan 1:29-31). Apoi el a continuat: „*Am văzut Duhul coborându-Se din cer ca un porumbel și oprindu-Se peste El. Eu nu-L cunoșteam, dar Cel ce m-a trimis să botez cu apă mi-a zis: «Acela peste care vei vedea Duhul coborându-Se și oprindu-Se este Cel ce botează cu Duhul Sfânt.» Și eu am văzut lucrul acesta și am mărturisit că El este Fiul lui Dumnezeu*” (Ioan 1:32-34).

Ați auzit ce a spus Ioan Botezătorul? Isus „*este Fiul lui Dumnezeu*”. Isus era sămânța promisă lui Avraam, Fiul promis lui David și Isus era Fiul lui Dumnezeu și Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii. El, Isus Cristos, cel fără nici un păcat, „*este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi*” (1 Ioan 2:2). Isus Cristos este profetul despre care a vorbit Moise pentru că Dumnezeu „*ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor și prin care a făcut și veacurile*” (Evrei 1:2). El, Isus Cristos, „*a făcut curățirea păcatelor și a șezut la dreapta Măririi, în locurile preaînalte, ajungând cu atât mai presus de îngerii, cu cât a moștenit un Nume mult mai minunat decât al lor*” (Evrei 1:3-4). Prin moartea Lui pe cruce putem să fim iertați de Dumnezeu, putem fi înfiați și să devenim astfel copiii lui Dumnezeu. Dumnezeu își dorește lucrul acesta, Domnul Isus îl dorește. Tu îl dorești?

Aceasta este povestea reală pe care chiar Dumnezeu ne-o va povesti în cartea Evrei. Este *povestea adevărată* a Fiului lui Dumnezeu, dar este și povestea răscumpărării și înfierii noastre.

2 Poate că pare o poveste de necrezut sau una imaginată și să știți că așa au considerat-o mulți. Ei au spus: nu se poate ca Fiul lui Dumnezeu să vină pe pământ, să se nască, să crească, să trăiască și apoi să moară ca un om. Nu, Isus nu a fost Fiul lui Dumnezeu, ci doar un om ca toți ceilalți. Și totuși Ioan Botezătorul, atunci când L-a prezentat pe Isus în fața oamenilor, a „*mărturisit că El este Fiul lui Dumnezeu*” (Ioan 1:34). Dar dacă doar oamenii ar fi spus lucrul acesta despre El, atunci am putea avea îndoieli pentru că oamenii mai greșesc, nu-i așa? Dar despre Isus a vorbit Dumnezeu Însuși, iar Dumnezeu nu greșește și nu minte niciodată! El întotdeauna spune adevărul! Prima ocazie cu care Dumnezeu a vorbit despre Isus s-a petrecut imediat după ce Isus a fost botezat de Ioan Botezătorul. Atunci „*Isus a ieșit din apă. Și, în clipa aceea, cerurile s-au deschis și a văzut pe Duhul lui Dumnezeu coborându-Se în chip de porumbel și venind peste El. Și din ceruri s-a auzit un glas, care zicea: «Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care îmi găsesc plăcerea»*” (Matei 3:16-17). Glasul care în trecut vorbise atâtor oameni, s-a făcut auzit atunci foarte clar spunând că Isus nu este doar un om, ci este Fiul lui Dumnezeu în care Tatăl își găsea toată plăcerea. Dar Dumnezeu nu s-a mulțumit cu atât și, într-o a doua ocazie, El și-a făcut auzit glasul din nou, mărturisind același lucru. Oare voi știți când s-a mai întâmplat ceva asemănător? Este vorba de ceea ce noi numim astăzi *schimbarea la față a Domnului Isus*. Într-o zi, El a luat pe trei din ucenicii Lui, pe Petru, Iacov și Ioan, și împreună au urcat pe un munte. Acolo ucenicii au avut o experiență unică: înfățișarea Domnului Isus s-a schimbat, „*fața Lui a strălucit ca soarele și hainele I s-au făcut albe ca lumina*” (Matei 17:2). Totul s-a întâmplat în timp ce Isus discuta cu Moise și cu Ilie, iar la un moment dat „*i-a acoperit un nor luminos cu umbra lui. Și din nor s-a auzit un glas, care zicea: «Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care îmi găsesc plăcerea Mea: de El să ascultați!»*” (Matei 17:5). Glasul se auzise clar și cuvintele s-au întipărit în sufletele celor trei ucenici care nu le-au uitat toată viața lor. Unii ar fi putut spune că Isus este un înger, dar Însuși Dumnezeu a poruncit acestora: „*Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine!*” (Evrei 1:6-7). Domnul Isus este conducătorul lor și ei sunt slujitorii Lui. Așadar Dumnezeu Însuși a spus că Isus este Fiul Său și acest lucru este adevărat!

3 Dar autorul cărții Evrei ne spune că ceea ce s-a întâmplat pe pământ cu ocazia botezului și a schimbării la față s-a împletit cu ceea ce a avut loc în cer. Acolo, Dumnezeu Tatăl, înaintea tuturor ființelor cerești, l-a spus Fiului: „*Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este în veci de veci; toiagul domniei Tale este un toiag de dreptate. Tu ai iubit neprihănirea și ai urât nelegiuirea, de aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie mai presus decât pe tovarășii Tăi*” (Evrei 1:8-9). Auziți! Însuși Dumnezeu i se adresează Domnului Isus cu „*Dumnezeule*”! Domnul Isus este Dumnezeu și acest lucru îl spune chiar Dumnezeu Tatăl. Domnul Isus Cristos este Dumnezeul Creator și este Dumnezeul cel Veșnic, spune Dumnezeu Tatăl în continuare: „*La început, Tu, Doamne, ai întemeiat pământul și cerurile sunt lucrarea mâinilor Tale. Ele vor pieri, dar Tu rămâi; toate se vor învechi ca o haină; le vei face sul ca pe o manta și vor fi schimbate, dar Tu ești același și anii Tăi nu se vor sfârși*” (Evrei 1:10-12). Iar ca gest suprem de cinstire a Fiului înviat din morți, Însuși Dumnezeu Tatăl îl încoronează ca Împărat și-l pofteste să domnească așezat la dreapta Lui, spunându-i: „*Șezi la dreapta Mea până voi pune pe*

vrăjmașii Tăi așternut al picioarelor Tale?” (Evrei 1:13). Dumnezeu Însuși va avea grijă ca toți dușmanii lui Isus să ajungă să Îi fie supuși. La auzul acestor cuvinte toate ființele cerești, arhanghelii, heruvimii, serafimii, cei 24 de bătrâni, cele 4 făpturi vii și toți îngerii de toate rangurile s-au aruncat cu fața la pământ înaintea Celui Înviat din morți și care mai poartă încă în trupul Său cicatricele rănilor produse de piroane atunci când a fost răstignit. Dar acum El a înviat din morți și Însuși Dumnezeu Tatăl L-a încoronat făcându-L Împărat în Împărăția Sa veșnică, așa cum Îi promisese lui David. Toți îngerii lui Dumnezeu I s-au închinat și s-au pregătit să-L urmeze în luptă pentru că urmează ca toți dușmanii Lui să recunoască că El, Isus, este Fiul lui Dumnezeu și Domnul Domnilor și Împăratul Împăraților! El, Isus Cristos, este vrednic să primească stăpânirea, „puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!” (Apocalipsa 5:12)

APLICAȚIE

Dumnezeu a vorbit despre Fiul Său încă de la începutul istoriei omenirii și apoi toate vorbirile Lui sunt despre El, Singurul Său Fiu, care a venit în lumea noastră, purtând numele de Isus. Ultima și cea mai importantă vorbire a lui Dumnezeu este prin Domnul Isus. În repetate rânduri, Dumnezeu Însuși a afirmat că Isus este Fiul Său. Și în repetate rânduri Isus L-a numit pe Dumnezeu, Tatăl Său.

Domnul Isus Cristos este Dumnezeu adevărat și acest lucru trebuie să-l țineți minte! El nu este doar un om, ci este Dumnezeu cu-adevărat! Și pentru că este Dumnezeu, El merită toată lauda, toată închinarea și toată ascultarea noastră!

RECAPITULEAZĂ

Recapitulează versetul de memorat împreună cu toți copiii, fiind creativ în metodele folosite.

RUGĂCIUNEA poveștii

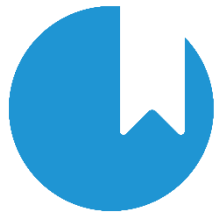
Rugați-vă aplicativ pe versetul de memorat (rugăciune de laudă, de mulțumire, de mărturisire, de mijlocire sau de cerere personală).

ACTIVITATE practică

Pregătește o activitate practică care să urmărească ideea centrală a lecției, fie ca element introductiv, fie pentru a fixa lucrurile la finalul întâlnirii.

LECȚIA 2

EVREI 2:1-18

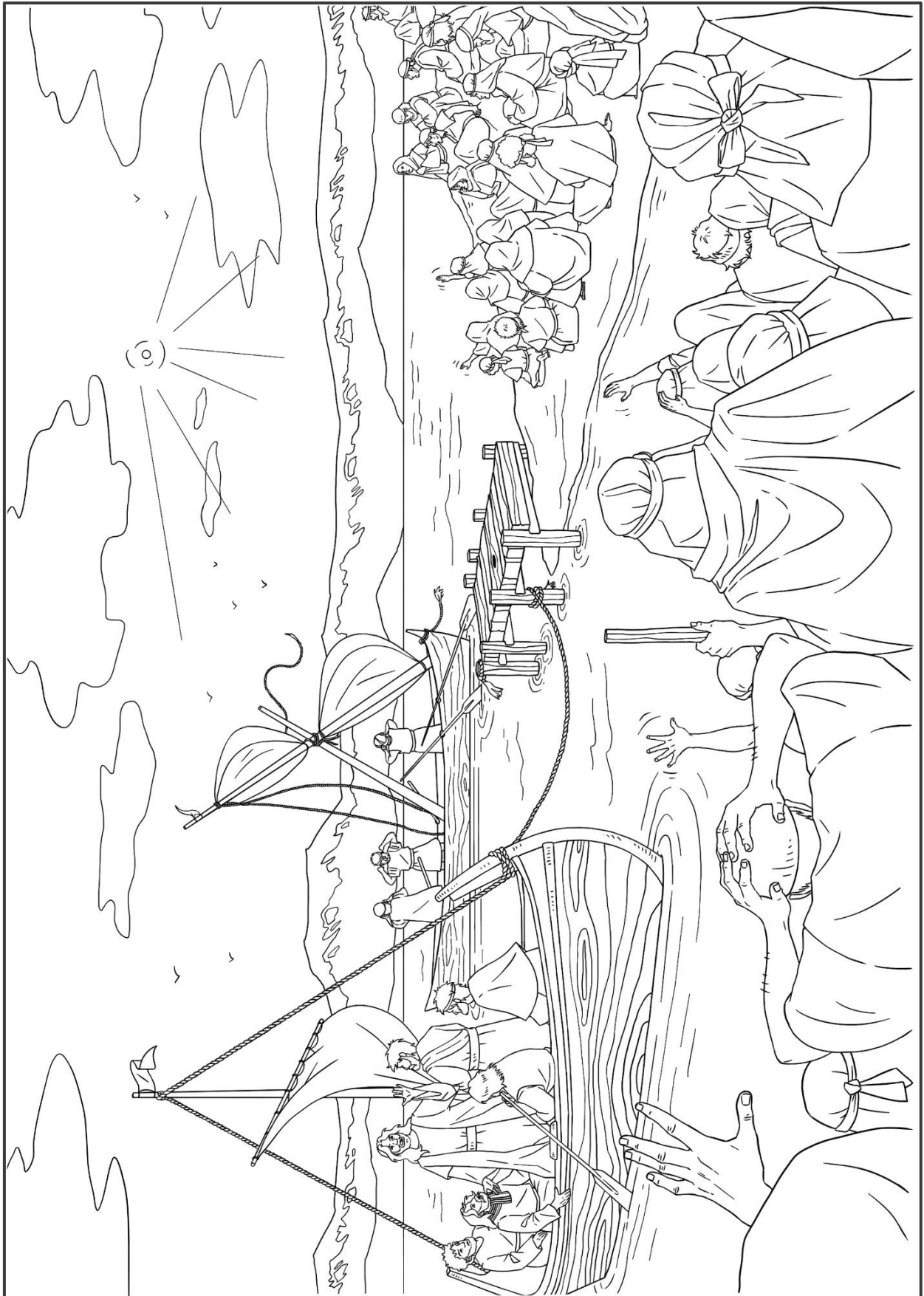
MEMOREAZĂ

Evrei 2:17

[Isus] a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ceea ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului.

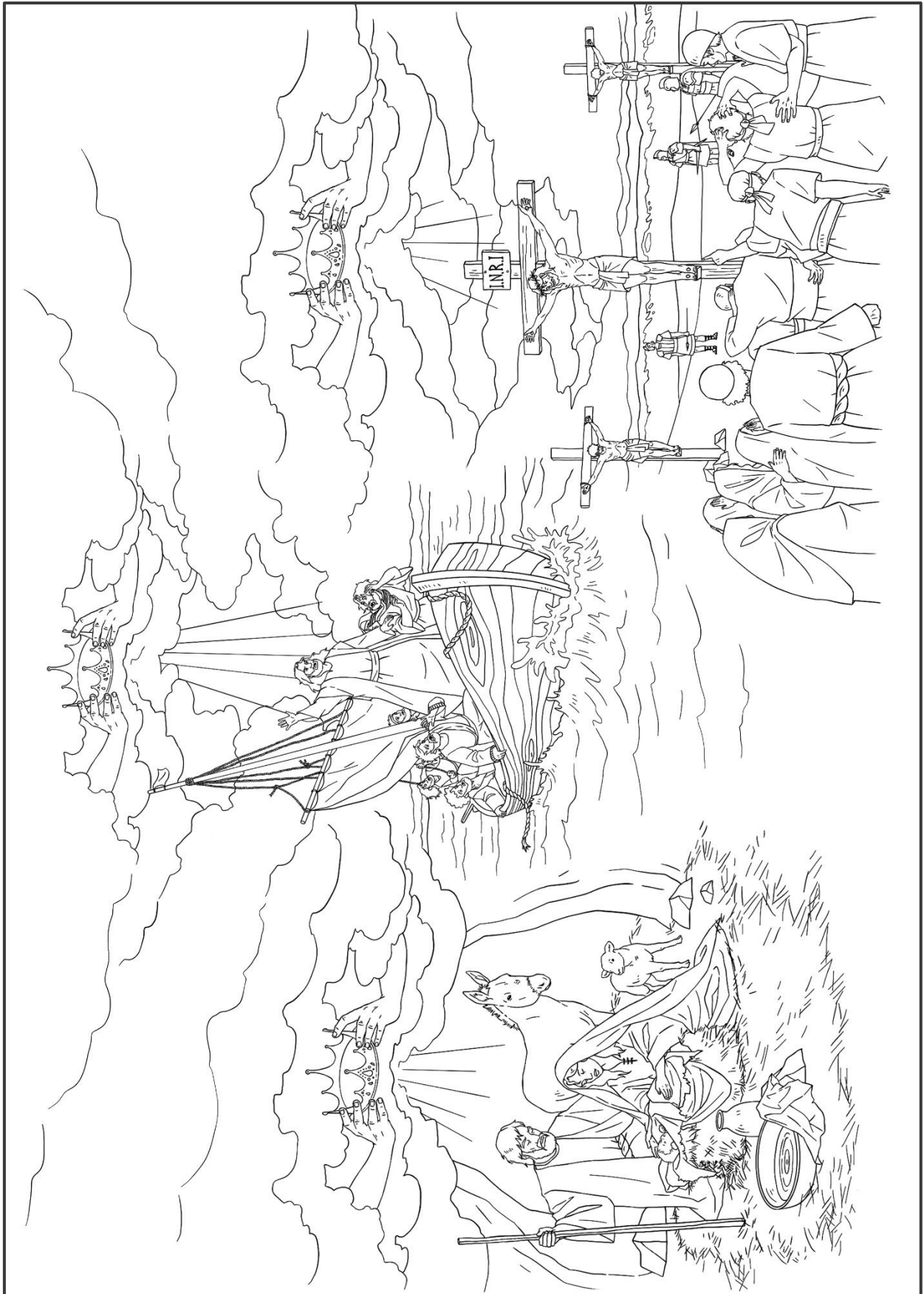

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

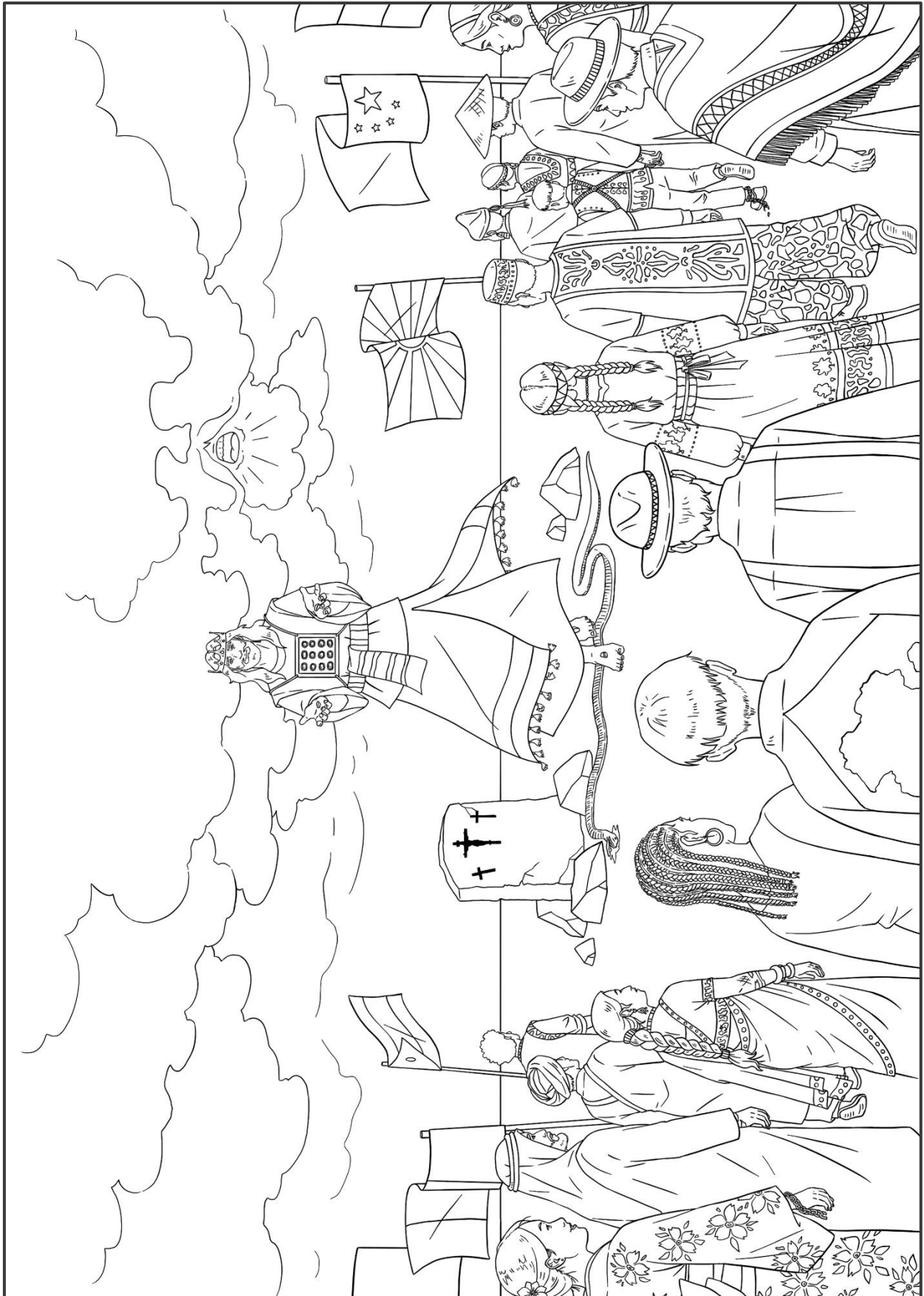

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

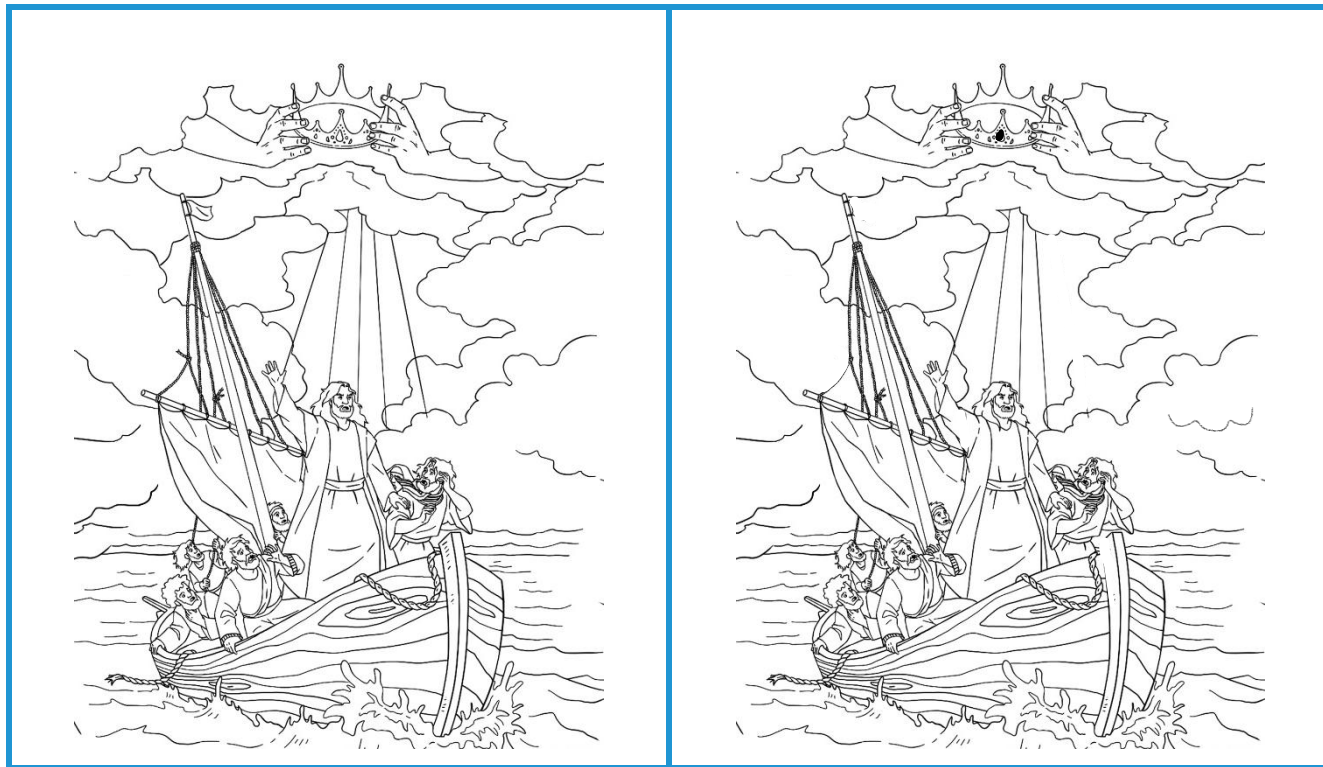

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

Găsește **7 diferențe** între imaginile de mai jos.

Colorează litera „**M**” în careul de mai jos! Ce cifră ai găsit? _____

D	F	M	M	M	M	M	M	H	J
R	E	A	S	D	E	R	M	F	W
F	R	U	Y	T	H	J	M	B	S
G	G	H	D	R	H	N	M	N	D
B	H	N	V	S	D	M	N	E	V
N	N	R	B	G	M	H	J	R	B
D	D	T	N	M	A	S	V	F	T
E	E	Y	M	V	B	F	R	B	F
R	P	N	M	H	N	B	E	Z	P
H	L	R	M	R	T	G	H	S	A

POVESTEA Lecției 2

Evrei 2:1-18

Schița Lecției 2

LECTURA imaginilor

Lecturați imaginile lecției folosind cele 6 întrebări fundamentale ale observării: **Cine?, Ce?, Unde?, Când?, Cum?, De ce?**. Adaugă și alte întrebări cu scopul de a observa cât mai atent fiecare imagine. Lectura imaginilor trebuie să fie obiectivă, nu subiectivă, având drept scop observarea, nu interpretarea. **PUNE UN TITLU** împreună cu copiii imaginilor lecturate, iar apoi **DEZVOLTĂ TITLUL** împreună cu ei și astfel va rezulta ideea centrală a fiecărei imagini. Astfel, copiii vor deprinde rezumarea și detalierea mesajului unei imagini.

MEMORAREA versetului

Memorează versetul împreună cu copiii fiind creativ în metodele folosite.

Evrei 2:17

[Isus] a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ceea ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului.

POVESTEA lecției

Prezintă cât mai captivant posibil povestea asociată imaginilor lecturate și a versetului de memorat învățat.

a trimis, El Însuși Mi-a poruncit ce trebuie să spun și cum trebuie să vorbesc” (Ioan 12:49). Iar așteptarea lui Dumnezeu era și atunci ca și în trecut ca cei care azeau cuvintele Domnului Isus să le și asculte și să creadă în El: „*Lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta: să credeți în Acela pe care L-a trimis El*” (Ioan 6:29). Iar pentru a-i ajuta să creadă că El este Mesia, Fiul lui Dumnezeu, Domnul Isus a făcut multe minuni în mijlocul lor. De aceea, la un moment dat, El spune: „*dacă nu Mă credeți pe Mine, credeți măcar lucrările acestea, ca să ajungeți să cunoașteți și să știți că Tatăl este în Mine și Eu sunt în Tatăl*” (Ioan 10:38). El a venit în lume „*să caute și să mântuiască ce era pierdut*” (Luca 19:10), dar pentru a putea fi salvați cei care-L ascultau trebuia să creadă în El și să asculte cuvintele Lui. Această veste bună a mântuirii „*care, după ce a fost vestită întâi de Domnul, ne-a fost adeverită de cei ce au auzit-o, în timp ce Dumnezeu întărea mărturia lor cu semne, puteri și felurite minuni și cu darurile Duhului Sfânt, împărțite după voia Sa*” a ajuns până la noi. Oare noi o vom asculta? Sau ne vom pune mâinile la urechi ca nu cumva să auzim cuvintele Domnului Isus? Tocmai acest pericol al îndepărtării de Evanghelia Domnului Isus încerca să-l prevină autorul cărții Evrei spunând că „*trebuie să ne ținem de lucrurile pe care le-am auzit, ca să nu fim depărtați de ele*” (Evrei 2:1). Trebuie să le ascultăm, să rămânem aproape de El, tot așa cum o barcă este în siguranță când este bine legată de ponton. Dar dacă nu-L ascultăm, barca vieții noastre va fi târâtă de curenți și se va îndepărta tot mai mult de El și de cuvintele Lui, până acolo că nu-L vom mai vedea și vom rătăci singuri în marea păcatului, suferind consecințele neascultării noastre. De aceea autorul cărții Evrei spune: „*cum vom scăpa noi dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare?*” (Evrei 2:3).

2

Dar de ce să ne ținem de cuvintele Domnului Isus? De ce să-L ascultăm? Cine este El? În primul rând, ne spune autorul cărții Evrei, că „*nu unor îngeri a supus El lumea viitoare despre care vorbim*” (Evrei 2:5), ci chiar lui Isus. Abia născut, el nu părea să fie cu nimic diferit de alți copilași. Devenind Om prin întrupare, Dumnezeu L-a făcut „*pentru puțină vreme mai prejos de îngeri*”, dar apoi tot Dumnezeu L-a „*încununat cu slavă și cu cinste*”, El L-a „*pus peste lucrările mâinilor*” Sale, și toate le-a „*supus sub picioarele lui*” (Evrei 2:7-8). Deși părea doar un copilăș, El era

1

Dumnezeu a vorbit de multe ori și în multe feluri, dar nu întotdeauna oamenii au ascultat vorbirea lui Dumnezeu. Poate cea mai cunoscută vorbire a lui Dumnezeu a fost cea de pe Muntele Sinai, când El a dat poporului Său, Israel, cele 10 porunci. Dar oare cei ce au auzit vorbirea lui Dumnezeu au și ascultat-o? Da, la început s-au temut de Dumnezeu și i-au spus lui Moise: „*Vorbește-ne tu însuși, și te vom asculta, dar să nu ne mai vorbească Dumnezeu, ca să nu murim*” (Exod 20:19). Scopul vorbirii lui Dumnezeu era să-i determine să-L asculte și de aceea Moise le-a răspuns: „*Nu vă înpăimântați, căci Dumnezeu a venit tocmai ca să vă pună la încercare și ca să aveți frica Lui înaintea ochilor voștri, pentru ca să nu păcătuți*” (Exod 20:20). Pentru a-i determina să asculte cele zece porunci, Dumnezeu a dat și pedepse pentru cei care refuzau să asculte. Erau pedepse pentru închinarea la idoli, pentru încălcarea Sabatului, pentru necinstirea părinților, pentru furt, pentru minciună, pentru adulter, pentru tot felul de păcate. Apoi „*Moise a venit și a spus poporului toate cuvintele Domnului și toate legile. Tot poporul a răspuns într-un glas: «Vom face tot ce a zis Domnul»*” (Exod 24:3). În ciuda spaimei care i-a cuprins atunci când L-au auzit pe Dumnezeu vorbind, în ciuda faptului că știau că toate neascultările lor erau pedepsite de Dumnezeu, în ciuda faptului că ei înșiși au spus cu gura lor: „*vom face tot ce a zis Domnul*”, la numai câteva zile și-au făcut un vițel de aur înaintea căruia s-au închinat și pe care l-au sărbătorit. Consecința? Au fost pedepsiți și „*aproape trei mii de oameni au pierit în ziua aceea din popor*” (Exod 32:28). Gândindu-se probabil la această întâmplare, autorul cărții Evrei spune despre „*Cuvântul vestit prin îngeri*” că „*s-a dovedit nezguduit și orice abatere și orice neascultare și-a primit o dreaptă răsplătire*” (Evrei 2:2). Orice neascultare a fost pedepsită și lucrul acesta nu s-a întâmplat doar o dată. Dar Dumnezeu nu a vorbit doar atunci, ci cea mai importantă vorbire a Lui a fost prin Domnul Isus Cristos atunci când a fost pe pământ. El le-a spus ucenicilor și tuturor celor care Îl ascultau: „*Eu n-am vorbit de la Mine Însumi, ci Tatăl, care M-*

Stăpân peste întreaga oștire a îngerilor lui Dumnezeu. Fiind pe pământ, a dovedit de atâtea ori că El este Stăpân peste demoni, peste boli și peste natură. Probabil că cea mai impresionantă întâmplare la care au asistat ucenicii a fost când corabia în care se aflau a fost surprinsă de o furtună, iar Omul Isus dormea. Și ce este mai omenesc decât un om rupt de oboseală care doarme adânc în ciuda furiei furtunii! Cuprinși de frică, ei L-au trezit, spunându-i: „Doamne, scapă-ne, că pierim!” (Matei 8:25). Deșteptându-se, El le-a răspuns: „*De ce vă este frică, puțin credincioșilor?*» Apoi S-a sculat, a certat vânturile și marea și s-a făcut o liniște mare” (Matei 8:26). Imaginați-vă scena! Nici nu este de mirare că: „Oamenii aceia se mirau și ziceau: «Ce fel de OM (s.n.) este acesta, de-L ascultă până și vânturile și marea?»” (Matei 8:27). Era un om ca toți ceilalți din corabie, sleit de puteri și totuși Stăpân peste vânt și peste furtună. Potolirea furtunii a fost dovada că într-adevăr Dumnezeu *pe toate, dar absolut pe toate*, le-a „supus sub picioarele Lui” (Evrei 2:8). Dar Isus s-a asemănat cu oamenii până la capăt, adică până la moarte. Toți oamenii mor, iar Isus nu a făcut excepție! Iar moartea Lui nu a fost deloc una ușoară: a murit răstignit pe o cruce. Nu există moarte mai dureroasă. Tocmai de aceea, „*pe Acela care a fost făcut pentru «puțină vreme mai prejos decât îngerii», adică pe Isus, Îl vedem «încununat cu slavă și cu cinste» din pricina morții pe care a suferit-o, pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toți*” (Evrei 2:9). Din cauză că a murit pentru păcatele noastre „și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi” (1 Ioan 1:2), Dumnezeu L-a încoronat ca Împărat al Împăraților și Rege al Regilor, iar prin moartea Lui toți cei care cred în El vor fi mântuiți și vor primi dreptul de a deveni copiii lui Dumnezeu. El, Omul Isus, a plătit cu sângele Său nevinovat toate păcatele și toată vinovăția noastră, a oamenilor. A murit ca un om obișnuit, dar a înviat și a fost înălțat în slavă, a fost încoronat și stă pe tron la dreapta lui Dumnezeu. El este Cel care ne cere să-L ascultăm!

3 Dar Dumnezeu dorea și dorește „să ducă pe mulți fii la slavă” (Evrei 2:10), adică să aibă alături de El o familie mai numeroasă. Iar pentru aceasta trebuia ca Însuși Domnul Isus Cristos, Fiul Său să fie făcut „desăvârșit prin suferințe”, adică să fie deplin echipat pentru a fi „Căpetenia mântuirii noastre”, adică să fie Cel care ne conduce spre mântuire, spre salvare. Înainte ca El să fie încoronat de Dumnezeu ca Împărat trebuia să devină om și să moară „*pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul*” (Evrei 2:14). Prin moartea Sa, El l-a nimicit pe Satan, șarpele cel vechi, zdrobindu-i capul așa cum îi spusese Dumnezeu lui Adam și Evei în grădina Edenului. Nimicindu-l pe Satan, El a adus eliberarea din robia lui pentru „*toți aceia care, prin frica morții, erau supuși robiei toată viața lor*” (Evrei 2:15).

Dar El trebuia să fie și Mare Preot și de aceea „*a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ceea ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului*” (Evrei 2:16). Fiul lui Dumnezeu nu ar fi putut deveni Mare Preot dacă nu s-ar fi întrupat, dacă nu ar fi devenit om, ca oricare dintre noi. Gândiți-vă că, la un moment dat, Isus a avut vârsta și înălțimea voastră. Vi-L puteți imagina așa? El a trebuit să se asemene cu noi „*în toate lucrurile*” pentru a putea fi un Mijlocitor între noi, oamenii păcătoși, și Dumnezeul cel Sfânt. Iar după ce a plătit pentru păcatele tuturor oamenilor prin moartea Lui, indiferent de rasă și indiferent de limba pe care o vorbesc, Lui „*nu-l este rușine să-i numească frați, când zice: «Voi vesti Numele Tău fraților Mei; Îți voi cânta lauda în mijlocul adunării.» Și iarăși: «Îmi voi pune încrederea în El.» Și în alt loc: «Iată-Mă, Eu și copiii pe care Mi i-a dat Dumnezeu!»*” (Evrei 2:11-13). Uau! Domnul Isus, Cel care a fost încoronat de Dumnezeu ca Împărat al Împăraților și Domn al Domnilor să ne numească frații Lui!? Imaginați-vă ce onoare! Și va veni o zi când toți cei vor fi crezut în El, se vor aduna în fața Tronului Cereșc al lui Dumnezeu și Domnul Isus Cristos îi va primi cu brațele deschise. Brațele care au fost străpunse de cuie pe o cruce atunci se vor deschide pentru a-i primi în prezența lui Dumnezeu pe toți cei care au fost răscumpărați prin sângele Lui. Nu este de mirare că, în acea zi, toate ființele cerești, îngerii, cei 24 de bătrâni, cele patru ființe vii, serafimii și heruvimii se vor unii toți și vor cânta o cântare nouă, de laudă a Domnului Isus Cristos și vor spune: „*Vrednic ești Tu să iei cartea și să-i rupi pecetea, căci ai fost înjunghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam. Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru și ei vor împărăți pe pământ!*” (Apocalipsa 5:9-10).

APLICAȚIE

Domnul Isus Cristos este Dumnezeu. Dar Domnul Isus Cristos a fost un om asemănător cu noi. Atât de asemănător, încât unii nici nu au crezut că este Dumnezeu. El a devenit om pentru ca noi să fim salvați din robia lui Satan și să putem deveni copiii lui Dumnezeu și frații Domnului Isus Cristos. El nu doar că a murit pentru a ne salva, ci El trăiește ca să mijlocească pentru noi înaintea lui Dumnezeu. Așa că, prin moartea Lui toți cei care cred în El vor fi mântuiți și vor primi dreptul de a deveni copiii lui Dumnezeu. El, Omul Isus, a plătit cu sângele Său nevinovat toate păcatele și toată vinovăția noastră a oamenilor. A murit ca un om obișnuit, dar a înviat și a fost înălțat în slavă, a fost încoronat ca Împărat al Împăraților și Domn al Domnilor și stă pe tron la dreapta lui Dumnezeu ca să mijlocească pentru noi în calitate de Mare Preot. El, Omul Isus încoronat la dreapta lui Dumnezeu, este Cel care ne cere să-L ascultăm. Cum să nu ascultăm pe Cineva care ne-a iubit atât de mult încât a murit pentru mântuirea noastră?

RECAPITULEAZĂ

Recapitulează versetul de memorat împreună cu toți copiii, fiind creativ în metodele folosite.

RUGĂCIUNEA poveștii

Rugați-vă aplicativ pe versetul de memorat (rugăciune de laudă, de mulțumire, de mărturisire, de mijlocire sau de cerere personală).

ACTIVITATE practică

Pregătește o activitate practică care să urmărească ideea centrală a lecției, fie ca element introductiv, fie pentru a fixa lucrurile la finalul întâlnirii.

LECȚIA 3

EVREI 3:1-4:16

MEMOREAZĂ¹

Evrei 3:12-13

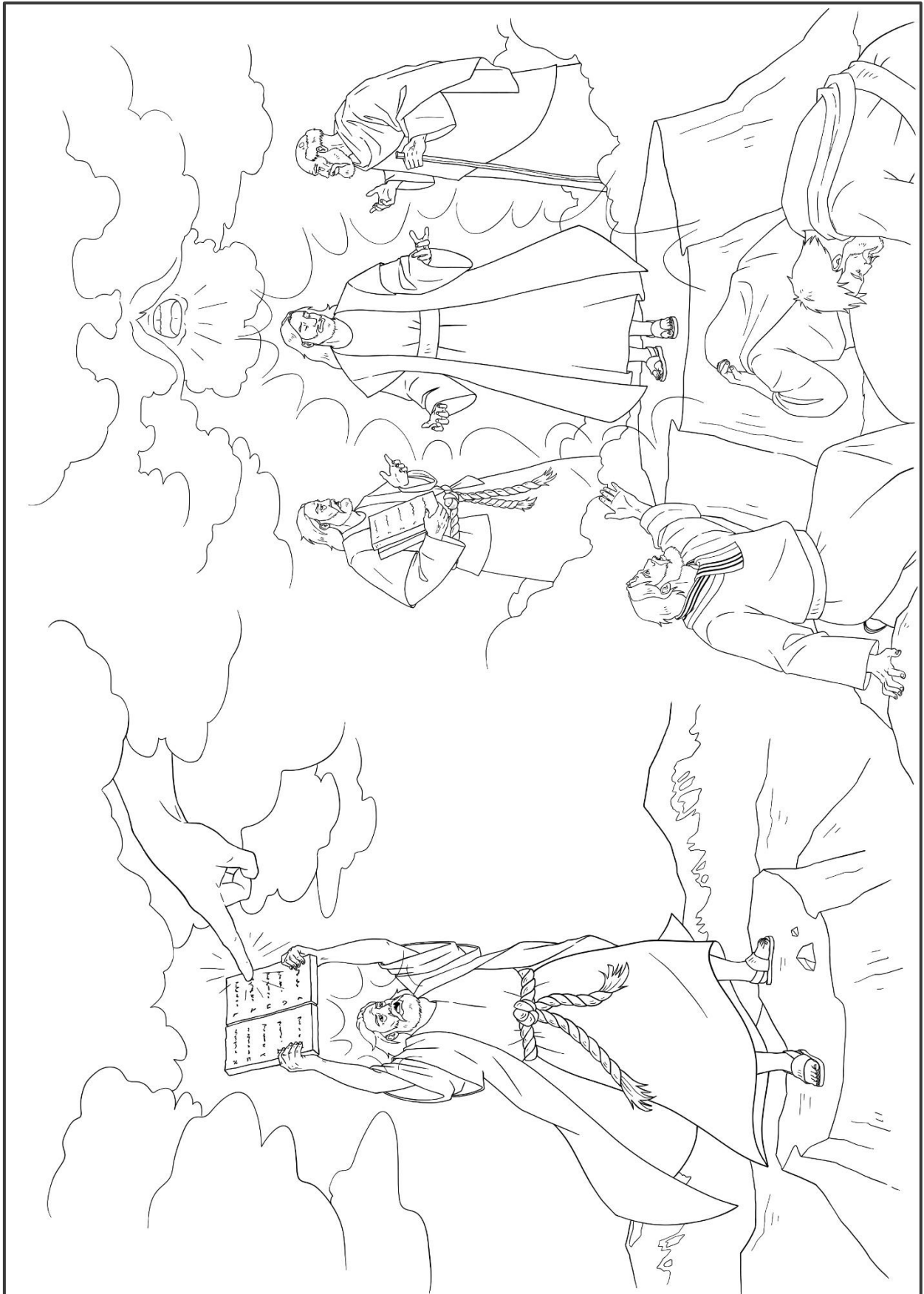
Luați seama dar, fraților, ca niciunul dintre voi să n-aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeu cel viu.

Ci îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, câtă vreme se zice: „Astăzi”, pentru ca niciunul din voi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatului.

¹ Pentru linia melodică a versetului de memorat, vezi **Partitura 2** din ANEXA MUZICĂ de la sfârșitul materialului.

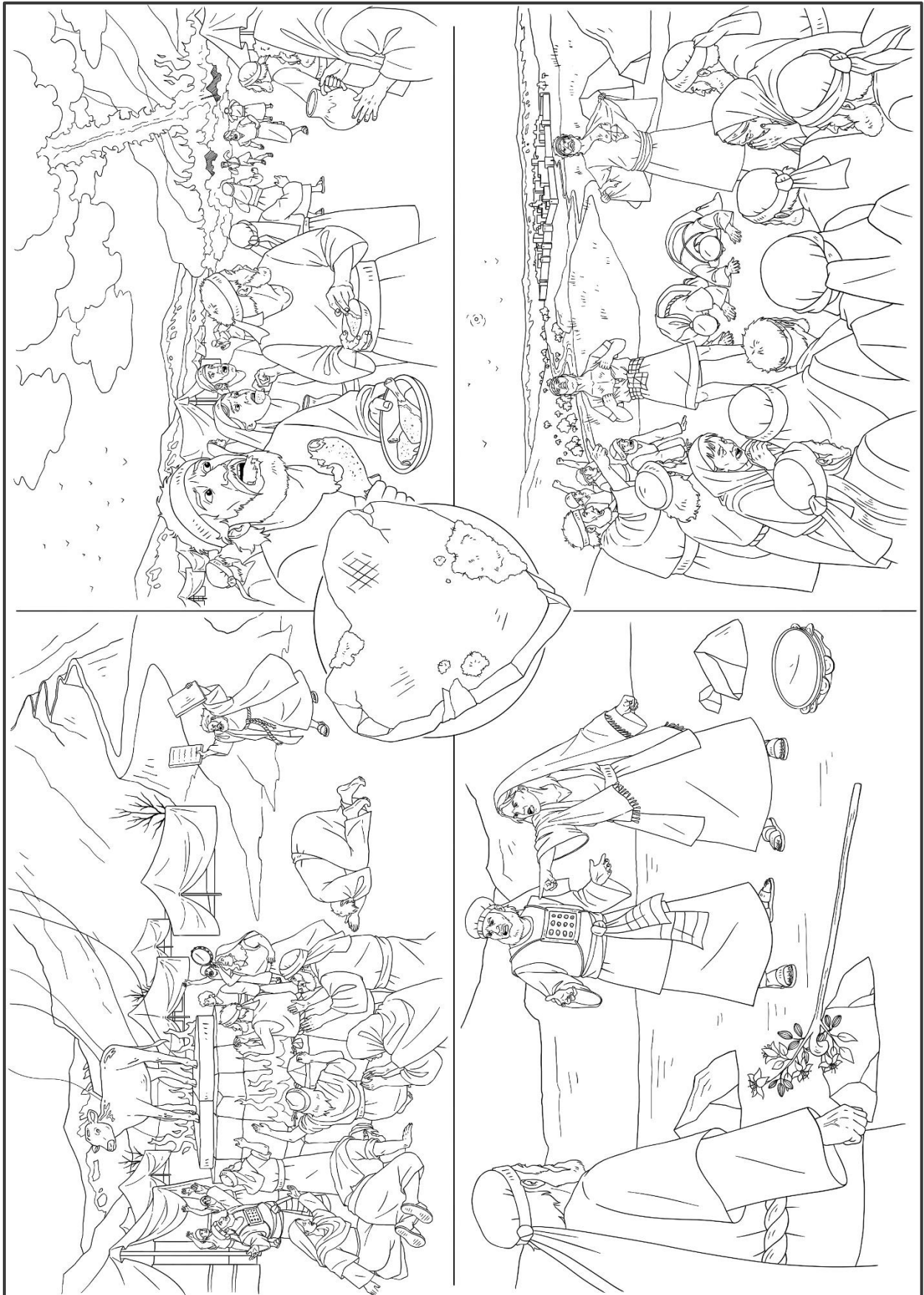

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

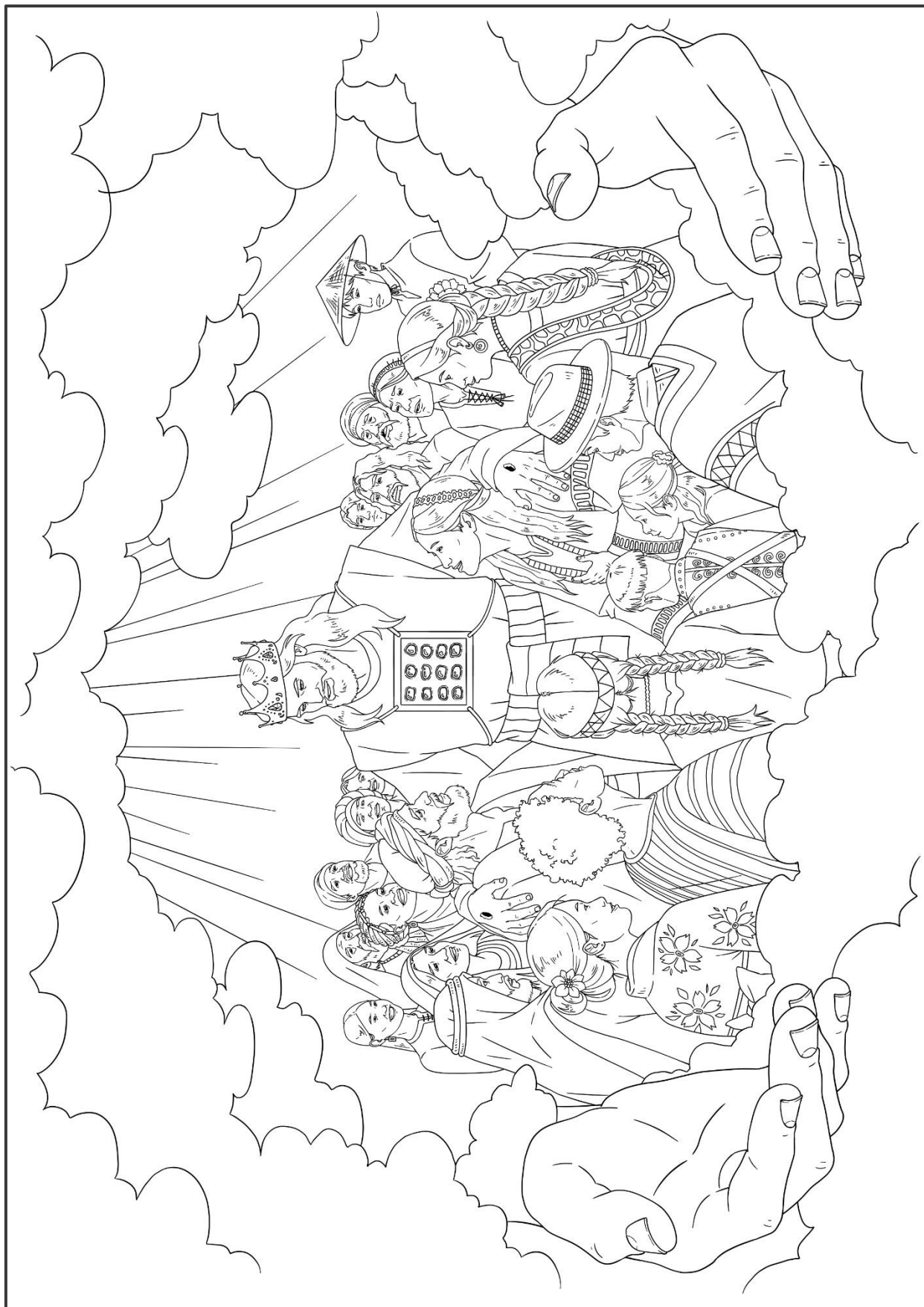

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

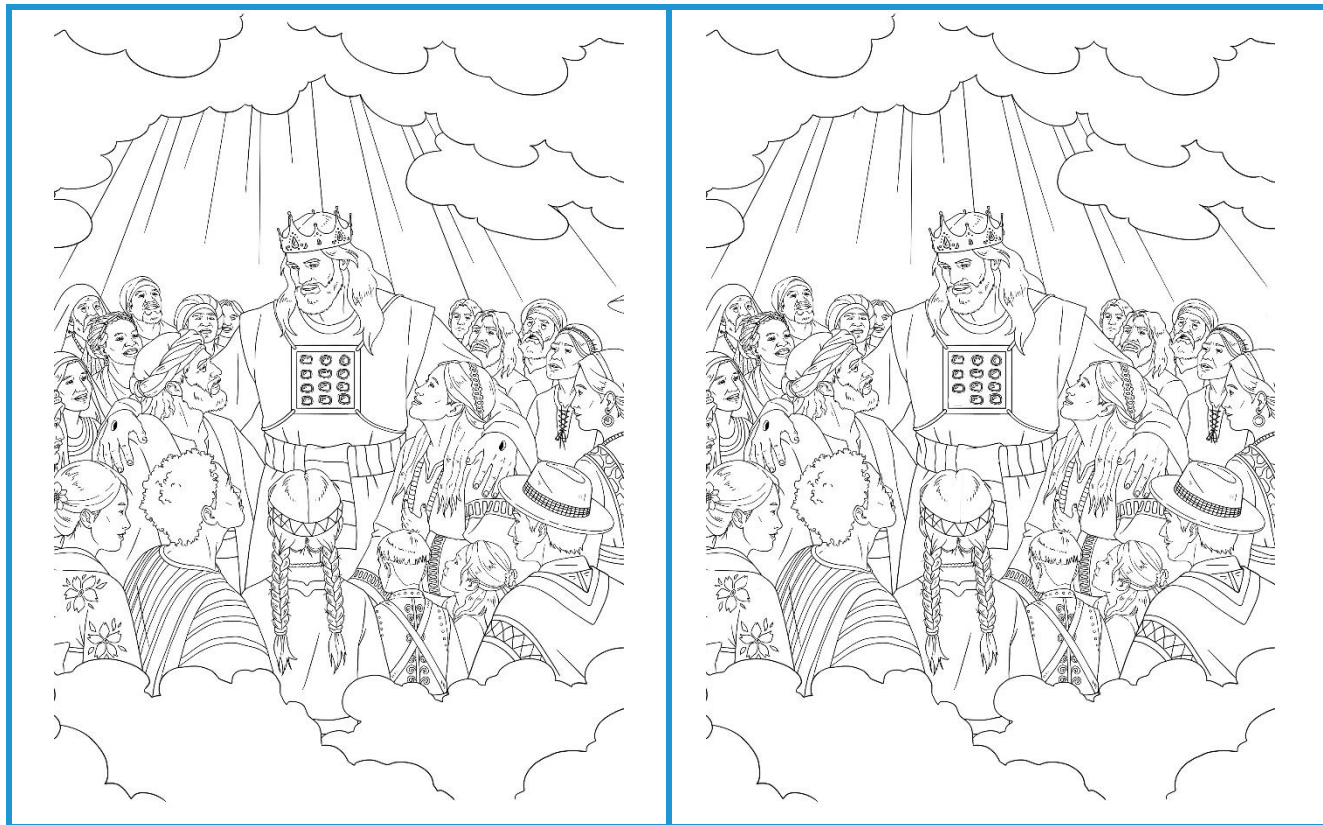

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

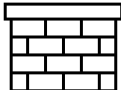
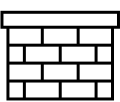

Găsește **10 diferențe** între imaginile de mai jos.

Termină acest sudoku știind că obiectele pot să apară o singură dată pe fiecare rând, coloană, și în fiecare pătrat colorat.

			D
D			
	D		

POVESTEA Lecției 3

Evrei 3:1-4:16

Schița Lecției 3

LECTURA imaginilor

Lecturați imaginile lecției folosind cele 6 întrebări fundamentale ale observării: **Cine?, Ce?, Unde?, Când?, Cum?, De ce?**. Adaugă și alte întrebări cu scopul de a observa cât mai atent fiecare imagine. Lectura imaginilor trebuie să fie obiectivă, nu subiectivă, având drept scop observarea, nu interpretarea. **PUNE UN TITLU** împreună cu copiii imaginilor lecturate, iar apoi **DEZVOLTĂ TITLUL** împreună cu ei și astfel va rezulta ideea centrală a fiecărei imagini. Astfel, copiii vor deprinde rezumarea și detalierea mesajului unei imagini.

MEMORAREA versetului

Memorează versetul împreună cu copiii fiind creativ în metodele folosite.

Evrei 3:12-13

Luați seama dar, fraților, ca niciunul dintre voi să n-aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeu cel viu.

Ci îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, câtă vreme se zice: „Astăzi”, pentru ca niciunul din voi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatului.

POVESTEA lecției

Prezintă cât mai captivant posibil povestea asociată imaginilor lecturate și a versetului de memorat învățat.

1 Dragi copii, am aflat de la Dumnezeu că Fiul Său, Domnul Isus Cristos, domnește la dreapta Sa, că a devenit om, S-a născut, a trăit și a murit ca orice om. Iar prin moartea Lui a nimicit „pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul” (Evrei 2:14), iar pe noi ne-a eliberat de sub puterea întunericului ca să putem deveni fiii lui Dumnezeu și frații Lui, ai Domnului Isus Cristos. În ciuda tuturor acestor lucruri, destinatarii epistolei erau gata să-L părăsească pe Isus și să se întoarcă să-l urmeze pe Moise. Și într-adevăr, Moise a fost un om al lui Dumnezeu, prin care El a dat poporului Israel o mare eliberare, prin el a despăcat Marea Roșie și lui i-a vorbit Dumnezeu „față în față, cum vorbește un om cu prietenul Lui” (Exod 33:11). Uau! Imaginați-vă să vorbești cu Dumnezeu așa cum vorbești cu prietenul sau prietena ta! Ce onoare! Prin Moise, Dumnezeu a dat poporului Legea, cele 10 porunci, și tot pe el Dumnezeu l-a chemat să urce pe muntele Sinai și „i-a dat cele două table ale mărturiei, table de piatră, scrise cu degetul lui Dumnezeu” (Exod 31:18). Dar ceea ce nu știa Moise în timp ce cobora de pe munte era „că pielea feței lui strălucea, pentru că vorbise cu Domnul” (Exod 34:28). Da, Moise a fost un mare proroc, un mare om al lui Dumnezeu. În ciuda acestor lucruri, autorul cărții Evrei ne spune despre el că „a fost «credincios în toată casa lui Dumnezeu», ca slugă” (Evrei 3:5). Dar în slujba cui era el? Cine era stăpânul lui? Ei bine, autorul ne spune că Domnul Isus Cristos este mult mai important decât Moise pentru că El „a fost găsit vrednic să aibă o slavă cu atât mai mare decât a lui Moise, cu cât cel ce a zidit o casă are mai multă cinste decât casa însăși” (Evrei 3:3). Dar știți vreo situație, din timpul vieții Sale de pe pământ, în care oamenii au putut să vadă slava Domnului Isus? Sigur că da, schimbarea la față. El i-a luat cu Sine pe trei din ucenicii Lui și a urcat pe un munte. Acolo S-a întâlnit cu Moise și cu Ilie și au discutat despre faptul

că Domnul Isus urma să fie răstignit, să moară, să învieze și să fie înălțat la cer. Dar ceea ce a atras atenția ucenicilor a fost că „El S-a schimbat la față înaintea lor; fața Lui a strălucit ca soarele și hainele l-au făcut albe ca lumina” (Matei 17:2). Nu doar fața Domnului Isus a strălucit, ci tot trupul lui, inclusiv hainele. Iar autorul cărții Evrei continuă și ne spune că Domnul Isus Cristos „este credincios ca Fiu, peste casa lui Dumnezeu. Și casa Lui suntem noi, dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită și nădejdea cu care ne lăudăm” (Evrei 3:6). El are o slavă mai mare decât Moise și pe El trebuia să continue să-L urmeze destinatarii cărții Evrei, nu pe Moise.

2 Iar pentru că Domnul Isus Cristos este mai mare decât Moise, autorul le adresează un avertisment și un îndemn celor cărora le scrie: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile ca în ziua răzvrătirii, ca în ziua ispitirii în pustie, unde părinții voștri M-au ispitit și M-au pus la încercare și au văzut lucrările Mele patruzeci de ani!” (Evrei 3:7-9). Dar când și-a împietrit inima poporul Israel? Ce evenimente ar fi trebuit să-și amintească cei cărora le scria? Păi, probabil că ar fi trebuit să-și aducă aminte că poporul „s-a strâns în jurul lui Aaron și i-a zis: «Haide, fă-ne un dumnezeu care să meargă înaintea noastră, căci Moise, omul acela care ne-a scos din țara Egiptului, nu știm ce s-a făcut!» [...] Aaron. [...] a făcut un vițel turnat. Și ei au zis: «Israele, iată dumnezeul tău care te-a scos din țara Egiptului!» Când a văzut Aaron lucrul acesta, a zidit un altar înaintea lui și a strigat: «Mâine va fi o sărbătoare în cinstea Domnului!» A doua zi, s-au sculat dis-de-dimineață și au adus arderi-de-tot și jertfe de mulțumire” (Exod 32:11-6). Toate acestea le-au făcut după ce încheiaseră un Legământ cu Dumnezeu, spunându-l că: „Vom face și vom asculta tot ce a zis Domnul” (Exod 24:7). Cu acea ocazie au murit pedepsiți aproape 3 000 de oameni (Exod 32:28). Dacă răzvrătirea și păcatele lor s-ar fi oprit, ar fi fost bine. Dar ei au continuat să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu. Într-una din zile, „copiii lui Israel au început să plângă și să

zică: «Cine ne va da carne să mâncăm? Ne aducem aminte de peștii pe care-i mâncam în Egipt și care nu ne costau nimic, de castraveți, de pepeni, de praji, de ceapă și de usturoi. Acum ni s-a uscat sufletul: nu mai este nimic! Ochii noștri nu văd decât mana aceasta»" (Numeri 11:4-6). Dumnezeu s-a mâniat pe ei, dar pentru că Moise a mijlocit, le-a dat totuși carne: „în tot timpul zilei aceleia și toată noaptea și toată ziua următoare, poporul s-a sculat și a strâns prepelețe; [...] Pe când carnea era încă în dinții lor, fără să fie mestecată, Domnul S-a aprins de mânie împotriva poporului și Domnul a lovit poporul cu o urgie foarte mare. Au pus locului acelaia numele Chibrot-Hataava (Mormintele lăcomiei), pentru că acolo au îngropat pe poporul apucat de poftă" (Numeri 11:32-34). Auziți ce nume: „mormintele lăcomiei"! Dar la un moment dat, chiar Aaron și Maria, fratele și sora lui Moise, mânați de invidie, s-au certat cu el: „«Oare numai prin Moise vorbește Domnul? Nu vorbește oare și prin noi?» Și Domnul a auzit-o" (Numeri 12:2). Ei au crezut că doar urechile lui Moise au auzit cuvintele lor, dar acolo mai era o pereche de urechi. Așa că Dumnezeu a răspuns: „Ascultați bine ce vă spun! Când va fi printre voi un proroc, Eu, Domnul, Mă voi descoperi lui într-o vedenie sau îi voi vorbi într-un vis. Nu tot așa este însă cu robul Meu Moise. El este credincios în toată casa Mea. Eu îi vorbesc gură către gură, Mă descopăr lui nu prin lucruri greu de înțeles, ci el vede chipul Domnului. Cum de nu v-ați temut deci să vorbiți împotriva robului Meu, împotriva lui Moise?" (Exod 12:2-8). Iar după ce a plecat Dumnezeu, „Aaron s-a întors spre Maria, și iată că ea avea lepră" (Exod 12:10). Ce șoc trebuie să fi avut Aaron și Maria! Atunci Moise s-a rugat pentru ea și Dumnezeu a vindecat-o. Dar răzvrătirile poporului nu au încetat, ci au devenit din ce în ce mai dese, până acolo încât 10 din cele 12 iscoade trimise să vadă țara Canaanului au venit și au spus poporului: „Țara pe care am străbătut-o, ca s-o iscodim, este o țară care mănâncă pe locuitorii ei; toți aceia pe care i-am văzut acolo sunt oameni de statură înaltă. Apoi, am mai văzut în ea pe uriași, pe copiii lui Anac, care se trag din neamul uriașilor: înaintea noastră și față de ei parcă eram niște lăcuste" (Numeri 13:32-33). Auzind aceste cuvinte, îngroziți, Moise și Aaron s-au aruncat cu fața la pământ încercând să-i înduplece să renunțe la răzvrătirea lor, iar Iosua și Caleb, celelalte două iscoade, și-au rupt hainele. Dar totul a fost în zadar pentru că „toți copiii lui Israel au cântit împotriva lui Moise și Aaron și toată adunarea le-a zis: «De ce n-om fi murit noi în țara Egiptului sau de ce n-om fi murit în pustia aceasta? Pentru ce ne duce Domnul în țara aceasta în care vom cădea uciși de sabie, iar nevestele noastre și copilașii noștri vor fi de jaf? Nu este oare mai bine să ne întoarcem în Egipt?» Și au zis unul altuia: «Să ne alegem o căpetenie și să ne întoarcem în Egipt»" (Numeri 14:2-4). Atunci Dumnezeu a intervenit ca să pedepsească răzvrătirea și cârtirea acelei generații: „Până când Mă va nesocoti poporul acesta? Până când nu va crede el în Mine, cu toate minunile pe care le fac în mijlocul lui? [...] toți cei ce au văzut cu ochii lor slava Mea și minunile pe care le-am făcut în Egipt și în pustie, și totuși M-au ispitit de zece ori acum și n-au ascultat glasul Meu, toți aceia nu vor vedea țara pe care am jurat părinților lor că le-o voi da" (Numeri 14:11, 22-23). Auziți! De 10 ori îl ispitiseră pe Dumnezeu, iar Dumnezeu îi iertase și făcuse sub ochii lor minuni cum nici o altă generație de oameni nu mai văzuse până atunci. În ciuda acestor minuni, ei și-au împietrit inima, am căutat mereu și mereu ceartă cu Moise și cu Aaron, iar, în cele din urmă, în loc să intre în țara pe care le-o promisese Dumnezeu, ei s-au pregătit să se întoarcă în Egipt. Deveniseră încăpățânați în mânia lor și refuzau să creadă cuvintele și promisiunile lui Dumnezeu. Iar inima lor ajunsese să fie precum o piatră: nimic nu o mai putea înmuia. Ce stare tristă! Dar ce era și mai trist era că și celor cărora le scria autorul erau în același pericol și de aceea el repetă avertismentul: „Luați seama dar, fraților, ca niciunul dintre voi să n-aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeu cel viu. Ci îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi, câtă vreme se zice: «Astăzi», pentru ca niciunul din voi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatului" (Evrei 3:12-13). Așa că și noi trebuie să fim atenți pentru ca nu cumva păcatul să ne împietrească inima!

3 Prin refuzul lor de a cuceri țara promisă și prin cuvintele lor, ei L-au făcut mincinos pe Dumnezeu și L-au acuzat că vrea să le facă rău. Și au făcut lucrul acesta după ce Dumnezeu a lovit Egiptul cu 10 urgii și i-a scos din robie, după ce a despărțit Marea Roșie și a nimicit armata Egipteană, după ce le-a dat să bea apă din stâncă și să mănânce mană din cer și după ce le-a vorbit de pe Muntele Sinai. Ei au refuzat cu încăpățănare să creadă promisiunea lui Dumnezeu că le va da țara și, astfel, în loc să intre, s-o cucerească, s-o locuiască și să se bucure de roadele acesteia, ei au rătăcit prin pustie încă 38 de ani. Ce trist! În loc să se bucure de odihnă într-o țară în care „curge lapte și miere", ei s-au învățat pe loc într-un ținut pustiu. Destinatarii cărții Evrei trebuia să-și amintească de exemplul părinților lor ca să nu facă cum au făcut ei și pentru a nu păți ceea ce au pățit ei. Așa că autorul adaugă: „să ne grăbim dar să intrăm în odihna aceasta, pentru ca nimeni să nu cadă în aceeași pildă de neascultare" (Evrei 3:11). Această odihnă nu o putem câștiga noi, ci ea ne este oferită de fratele nostru mai mare: Domnul Isus Cristos. El s-a dat pe Sine Însuși ca jertfă pentru păcatele noastre ale fiecăruia, fără excepție. Nu contează că avem pielea albă, neagră sau galbenă; că trăim în Europa, Asia, Africa, Australia, Oceania sau America; nu contează ce etnie avem – putem fi români, maghiari, romi, germani, chinezi, japonezi, egipteni, tanzanieni, neozeelandezi sau brazilieni. Toți putem fi mântuiți prin har, prin jertfa Fratelui nostru mai mare, Domnul Isus Cristos. Nimeni nu-și poate câștiga mântuirea prin propriile lui fapte și merite, ci o primește de la Domnul Isus Cristos. El ne-a împăcat cu Dumnezeu prin învierea Lui din morți și a devenit Împăratul și Marele nostru Preot care mijlocește pentru noi înaintea lui Dumnezeu. El ne primește pe toți cu brațele deschise așa că „să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului ca să câpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie" (Evrei 3:16). El mijlocește pentru noi toți, indiferent de culoare pielii, de locul unde locuim, indiferent cărui popor îi aparținem. Nu contează cât suntem de bogați sau de săraci, de învățați sau neînvățați. El ne oferă tuturor odihna sufletului cu brațele deschise.

APLICAȚIE

Probabil că dacă stai să te gândești bine, ai întâlnit oameni, copii sau adulți, pe care ceilalți îi disprețuiau și își băteau joc de ei. Poate chiar tu ai făcut-o. Sau poate ești dintre aceia pe care alții îi disprețuiesc și sunt batjocoriți. Indiferent de situația în care ești, ține minte acest lucru foarte important: Domnul Isus Cristos i-a iubit și îi iubește pe toți oamenii! El și-a arătat dragostea față de toți, deci și față de tine și de mine, atunci când a murit pentru păcatele noastre. Pentru El fiecare om este la fel de valoros. Pentru mântuirea fiecăruia El a plătit cu propria Lui viață. Așa că toți, fără nici o excepție, suntem iubiți de Dumnezeu, putem fi iertați de El și ne putem bucura și odihni în brațele lui iubitoare.

RECAPITULEAZĂ

Recapitulează versetul de memorat împreună cu toți copiii, fiind creativ în metodele folosite.

RUGĂCIUNEA poveștii

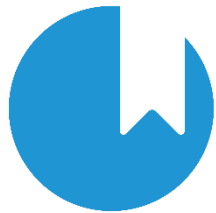
Rugați-vă aplicativ pe versetul de memorat (rugăciune de laudă, de mulțumire, de mărturisire, de mijlocire sau de cerere personală).

ACTIVITATE practică

Pregătește o activitate practică care să urmărească ideea centrală a lecției, fie ca element introductiv, fie pentru a fixa lucrurile la finalul întâlnirii.

LECȚIA 4

EVREI 5:1-14

MEMOREAZĂ

Evrei 5:8-9

[Isus] măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit. Și, după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă urzitorul unei mântuiri veșnice.

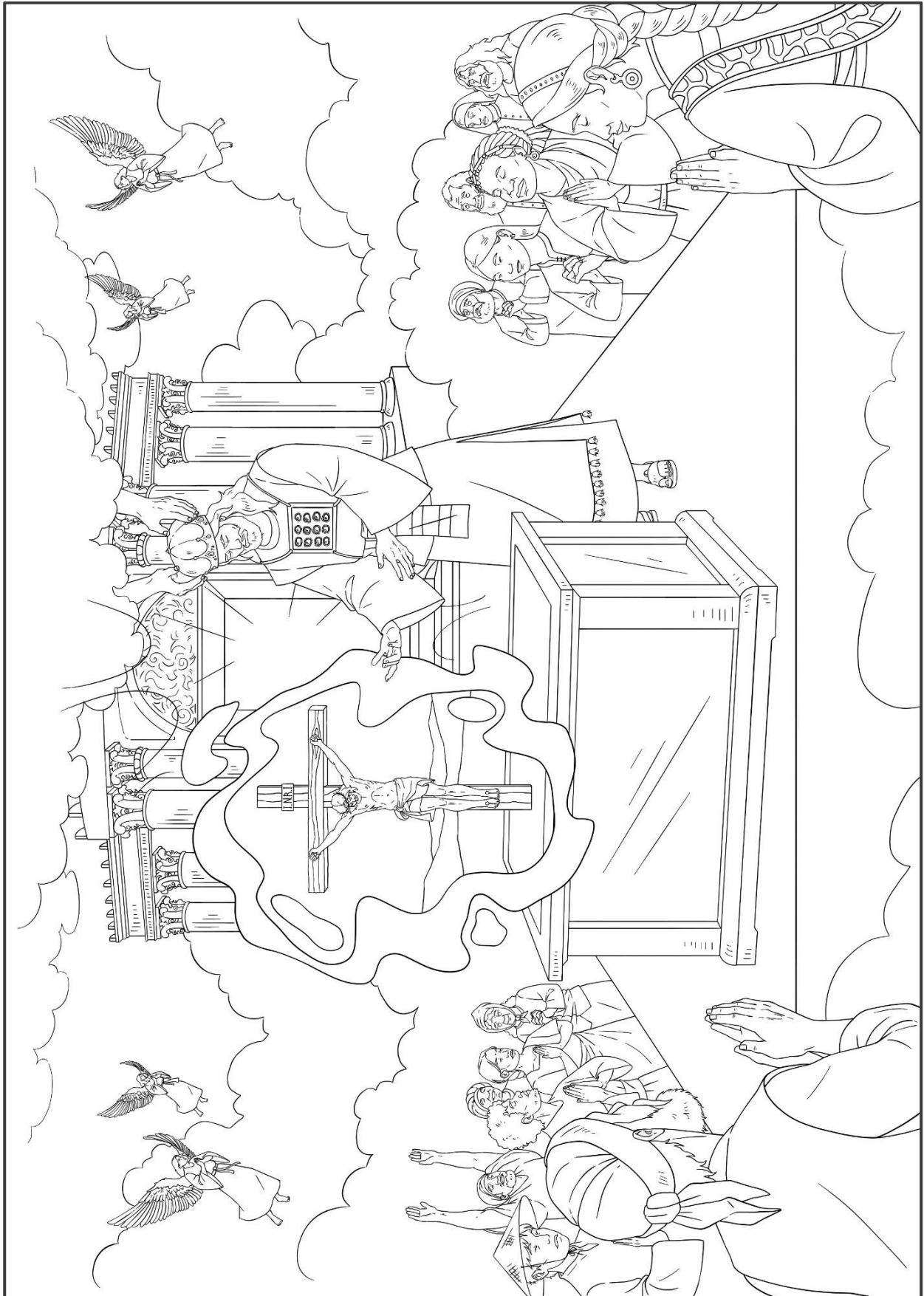

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

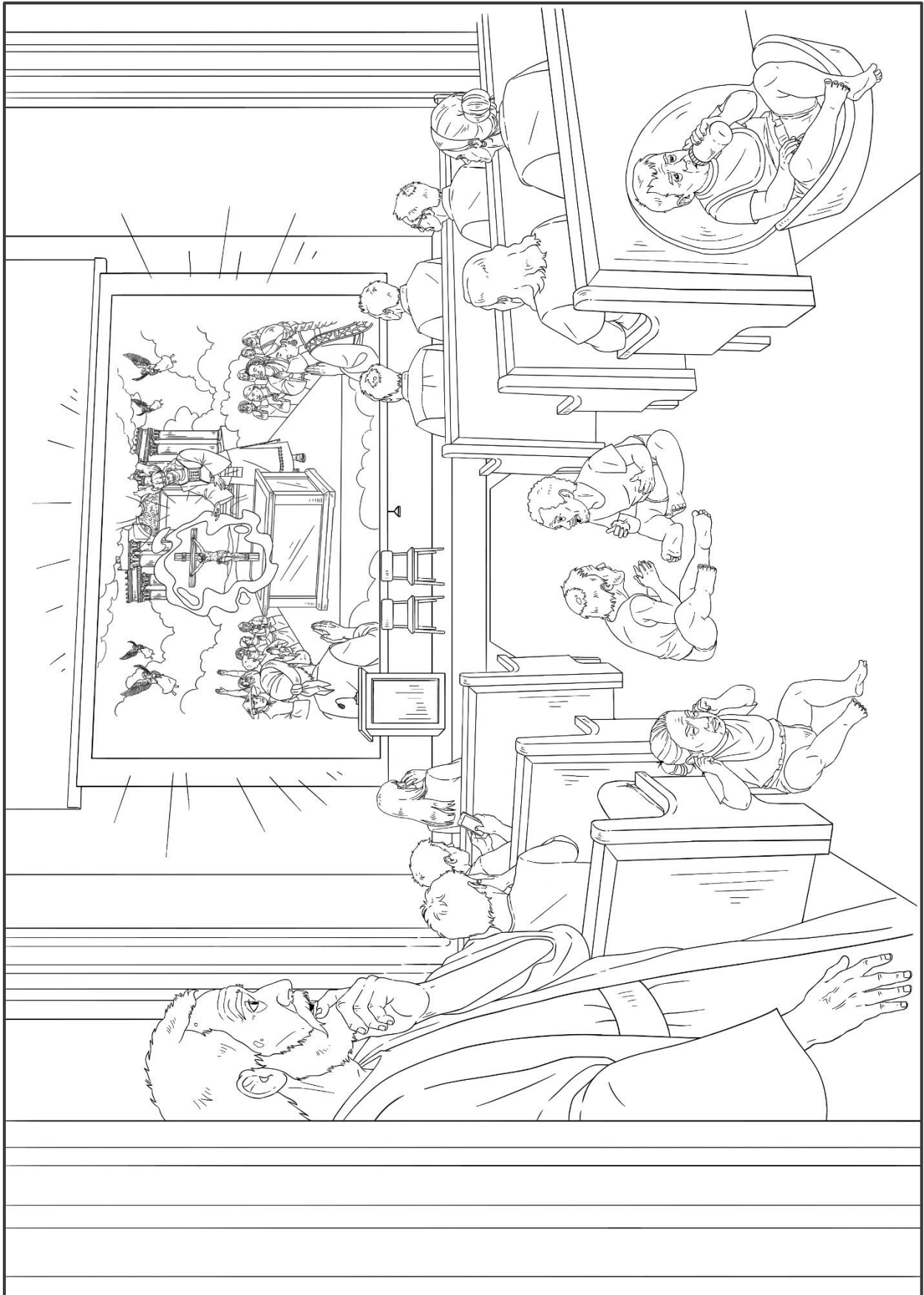

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

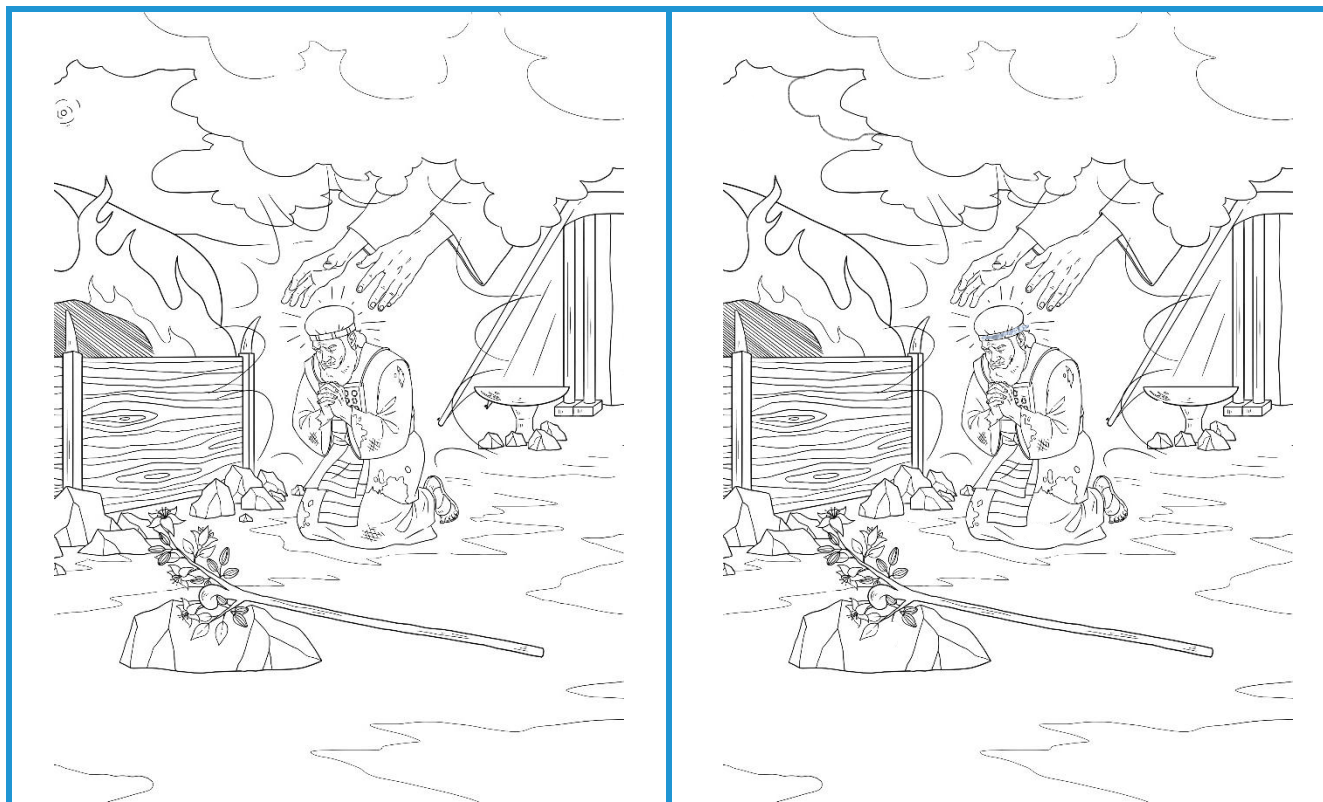

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

Găsește **8 diferențe** între imaginile de mai jos.

Colorează cifra „7” în careul de mai jos! Ce literă ai găsit? _____

4	4	7	7	7	7	7	8	5	6
5	6	7	1	4	2	4	7	8	3
8	3	7	5	6	0	3	7	3	4
3	4	7	5	2	4	8	7	5	6
5	6	7	9	6	2	9	7	5	6
2	5	7	3	3	3	3	7	2	5
9	1	7	4	8	1	4	7	9	1
6	9	7	9	2	8	2	7	9	1
9	6	7	8	0	5	6	7	6	9
0	3	7	7	7	7	7	9	9	6

POVESTEA Lecției 4

Evrei 5:1-14

Schița Lecției 4

LECTURA imaginilor

Lecturați imaginile lecției folosind cele 6 întrebări fundamentale ale observării: **Cine?, Ce?, Unde?, Când?, Cum?, De ce?**. Adaugă și alte întrebări cu scopul de a observa cât mai atent fiecare imagine. Lectura imaginilor trebuie să fie obiectivă, nu subiectivă, având drept scop observarea, nu interpretarea. **PUNE UN TITLU** împreună cu copiii imaginilor lecturate, iar apoi **DEZVOLTĂ TITLUL** împreună cu ei și astfel va rezulta ideea centrală a fiecărei imagini. Astfel, copiii vor deprinde rezumarea și detalierea mesajului unei imagini.

MEMORAREA versetului

Memorează versetul împreună cu copiii fiind creativ în metodele folosite.

Evrei 5:8-9

[Isus] măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit. Și, după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă urzitorul unei mântuiri veșnice.

POVESTEA lecției

Prezintă cât mai captivant posibil povestea asociată imaginilor lecturate și a versetului de memorat învățat.

17:8). Apoi Dumnezeu i-a spus lui Moise: „Pune toiagul lui Aaron înapoi înaintea mărturie și să fie păstrat ca un semn pentru cei răzvrățiți, ca să pui astfel capăt înaintea Mea cârtirilor lor și să nu moară” (Numeri 17:10). Așadar singurii cărora le era permis să intre în Cortul Întâlnirii erau preoții, din seminția lui Levi, familia lui Aaron. Dar nici ei nu intrau în Cort după bunul lor plac, ci doar în modul și în momentul în care Dumnezeu le spusese că era permis. Rolul lor era „să aducă daruri și jertfe pentru păcate” (Evrei 5:1). Dar și Aaron și toți urmașii lui au fost doar niște oameni care aveau și ei păcatele lor. Hainele lor preoțești erau murdărite de păcat. De aceea, pentru a putea intra în prezența lui Dumnezeu, care era sfânt, Aaron și toți urmașii lui „trebuia să aducă jertfe atât pentru păcatele lui, cât și pentru ale norodului” (Evrei 5:3). Mai întâi marele preot trebuia să-și mărturisească, să-și plângă propriul păcat și să aducă o jertfă pentru el și abia apoi putea să aducă jertfe pentru toți cei din popor. Aceasta era slujba unui preot – să mijlocească, să intermedieze relația dintre Dumnezeu și popor! Fără ea nimeni nu putea primi iertarea lui Dumnezeu și nimeni nu se putea apropia de El.

2 A fi mare preot nu era ceva ce putea fi luat cu ușurință, pentru că „nimeni nu-și ia cinstea aceasta singur, ci o ia dacă este chemat de Dumnezeu, cum a fost Aaron” (Evrei 5:4). De aceea nici Domnul Isus Cristos nu „Și-a luat singur slava de a fi Mare Preot, ci o are de la Cel ce l-a zis: «Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut.» Și, cum zice iarăși într-alt loc: «Tu ești preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec»” (Evrei 5:5-6). Dumnezeu Însuși L-a ales și L-a numit pe Domnul Isus Cristos Mare Preot. Dar el nu ar fi putut fi Mare Preot, dacă nu ar fi cunoscut cum este viața omului și de aceea Fiul lui Dumnezeu S-a întrupat. „El este Acela care, în zilele vieții Sale pământești, aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi către Cel ce putea să-L izbăvească de la moarte și fiind ascultat din pricina evlaviei Lui, măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit” (Evrei 5:7-8). El poate mijloci relația omului cu Dumnezeu pentru că El nu este doar Fiul lui Dumnezeu, ci este și om. El a

1 Dragi copii, am văzut în lecția trecută că inima omului se poate împietri, poate ajunge „rea și necredincioasă” dacă nu ne pocăim, iar o astfel de inimă „ne desparte de Dumnezeu cel viu” (Evrei 3:12). De aceea este foarte important să ne recunoaștem păcatul și să-l mărturisim cât mai repede, așa cum ne îndeamnă chiar Duhul Sfânt: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!” (Evrei 4:7). Dacă-L ascultăm, atunci suntem iertați, eliberați de vinovăție și nu mai este nevoie să ne ascundem de El, așa cum s-au ascuns Adam și Eva după ce au păcătuit. Să nu vă fie teamă să vă mărturisiți păcatul, oricât de mare vi s-ar părea, pentru că noi „n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat” (Evrei 4:15). Dar ce este un mare preot? Ce făcea el? Pentru a afla trebuie să ne întoarcem mult în trecut, pe vremea când Dumnezeu a spus poporului Israel să facă un Cort al Întâlnirii, care să fie locul de întâlnire dintre El și popor. Dar nu tot poporul putea intra în Cort, ci Dumnezeu i-a spus lui Moise pe cine a ales să-l fie preoți: „Apropie de tine pe fratele tău, Aaron, și pe fiii săi și ia-i dintre copiii lui Israel și pune-i deoparte în slujba Mea ca preoți” (Exod 28:1). Dumnezeu i-a ales, dar la un moment dat, o parte a poporului, condusă de Core, Datan și Abiram, s-a răzvrătit împotriva lui Aaron și au cerut ca și ei să slujească ca preoți. Dumnezeu i-a pedepsit pe cei trei și pe cei 250 care-i însoțiseră, iar ca să pună capăt certurilor pe tema preoției a hotărât să le dea un semn. Moise a cerut câte un toiag pentru fiecare seminție, iar din partea seminției lui Levi a luat toiagul lui Aaron. Apoi a pus toate cele 12 toiage în cortul mărturie. Știți cumva ce s-a întâmplat apoi? Dumnezeu a făcut o minune: „iată că toiagul lui Aaron, care era pentru casa lui Levi, înverzise, făcuse muguri, înflorise și copsese migdale” (Numeri

cunoscut ispitele, suferințele, necazurile și chiar moartea la fel ca orice alt om. Dar este ceva ce El nu a cunoscut: **păcatul**. El nu a păcătuit deloc în timpul vieții Sale de pe pământ. De aceea El se deosebește de toți ceilalți preoți, pentru că El nu trebuie să aducă jertfă mai întâi pentru păcatele Sale. Nu, El nu are păcate și deci nu are nevoie de jertfă pentru Sine. În plus, jertfa pe care a adus-o El înaintea lui Dumnezeu este chiar jertfarea trupului Său pe cruce. El, Fiul lui Dumnezeu și Omul Isus Cristos, este atât jertfa de ispășire pentru păcatele noastre, cât și Marele nostru Preot. În felul acesta, prin suferința Sa de pe acest pământ „*a fost făcut desăvârșit*” și „*S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă urzitorul unei mântuiri veșnice, căci a fost numit de Dumnezeu Mare Preot «după rânduiala lui Melhisedec»*” (Evrei 5:9-10). El este jertfa de ispășire și Marele Preot ales de Dumnezeu Însuși care mijlocește pentru toți oamenii indiferent dacă sunt bărbați sau femei, tineri sau bătrâni, bogați sau săraci, indiferent de rasa sau etnia lor: „*căci este un singur Dumnezeu și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos, care S-a dat pe Sine Însuși ca preț de răscumpărare pentru toți*” (1 Timotei 2:5). Ce mare har și ce mare bucurie că putem primi iertare! Gândiți-vă cum ar fi dacă pentru fiecare păcat, de fiecare dată, ar trebui să fiți pedepsiți! Sau gândiți-vă cum ar fi ca pentru păcatul vostru să trebuiască să aduceți și astăzi câte un animal ca jertfă! Și să trebuiască să veniți de departe cu el, până la locul unde era Cortul Întâlnirii și preoții ca să puteți aduce jertfa! Ce mare har și bucurie că Domnul Isus Cristos este atât jertfa, cât și Marele nostru Preot!

3 Dar în acest moment al scrierii, autorul cărții Evrei se oprește ca lovit de un gând năprasnic: oare destinatarii scrisorii înțelegeau ceva din ceea ce el se străduia să le explice? Se pare că nu avea mari speranțe pentru că el continuă: „*asupra celor de mai sus, avem multe de zis și lucruri grele de tâlcut, fiindcă v-ați făcut greoi la pricepere*” (Evrei 5:11). Nu este deloc un lucru bun să-ți spună cineva că nu ai pricepere, că nu ai înțelepciune! Dar autorul nu-i scutește deloc, ci continuă cu reproșul: „*în adevăr, voi, care de mult trebuia să fiți învățători, aveți iarăși trebuință de cineva să vă învețe cele dintâi adevăruri ale cuvintelor lui Dumnezeu și ați ajuns să aveți nevoie de lapte, nu de hrană tare. Și oricine nu se hrănește decât cu lapte nu este obișnuit cu cuvântul despre neprihănire, căci este un prunc*” (Evrei 5:12). În general copilașii sunt drăgălași, dar în acest caz, nu este nimic drăgălaș în toată situația. Încercați să vă imaginați o biserică în care, deși oamenii au îmbătrânit, au barbă, au riduri pe față, au păr alb pe cap, totuși trupul lor a rămas la fel de mic precum trupul unor copilași. Ba mai mult, deși sunt adulți și bătrâni, ei continuă să facă ce face un copilaș: stau în scoică și sug din sticlă, se joacă pe covor, povestesc fără să țină cont de ceilalți din jurul lor, iar atunci când vrei să vorbești cu ei, își bagă degetele în urechi ca să nu te audă. Cum vi s-ar părea o astfel de biserică? Foarte ciudată, nu-i așa? Ei bine, exact acest lucru îl spune autorul despre cei cărora le scria: deși erau adulți din punct de vedere fizic, ei erau doar niște copilași din punct de vedere spiritual. Pur și simplu ei erau în pericolul să nu înțeleagă ceea ce autorul dorea să le spună și de aceea, prin ceea ce le scrie, răzbate mirarea, îngrijorarea și teama autorului pentru sănătatea spirituală a fraților săi, a destinatarilor scrisorii. Și de aceea el încearcă să-i mai scuture o dată, să-i provoace să se trezească și să devină maturi din punct de vedere spiritual spunându-le că: „*hrana tare este pentru oamenii mari, pentru aceia a căror judecată s-a deprins, prin întrebuintare, să deosebească binele și răul*” (Evrei 5:14).

APLICAȚIE

Despre Domnul Isus ni se spune că „*a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit*” (Evrei 5:8). Știu că nu întotdeauna vă face o deosebită plăcere să ascultați. Uneori vă e chiar foarte greu! Așa mi-a fost și mie! Dar gândiți-vă că Însuși Domnul Isus a trebuit să „*învețe să asculte*” de Dumnezeu, Tatăl Său ceresc. Oare nu este normal ca și voi să ascultați de părinții voștri? El a ascultat de Tatăl Său atunci când a murit pentru păcatele noastre, ale fiecăruia. Și El vă cere ca și voi, la rândul vostru, să ascultați de părinții, bunicii sau profesorii voștri. El a ascultat și El vă cere și vouă să ascultați chiar și atunci, sau mai ales atunci, când nu vă place ceea ce vi se cere să faceți.

RECAPITULEAZĂ

Recapitulează versetul de memorat împreună cu toți copiii, fiind creativ în metodele folosite.

RUGĂCIUNEA poveștii

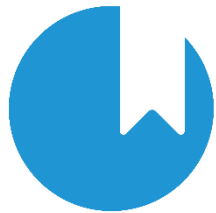
Rugați-vă aplicativ pe versetul de memorat (rugăciune de laudă, de mulțumire, de mărturisire, de mijlocire sau de cerere personală).

ACTIVITATE practică

Pregătește o activitate practică care să urmărească ideea centrală a lecției, fie ca element introductiv, fie pentru a fixa lucrurile la finalul întâlnirii.

LECȚIA 5

EVREI 6:1-20

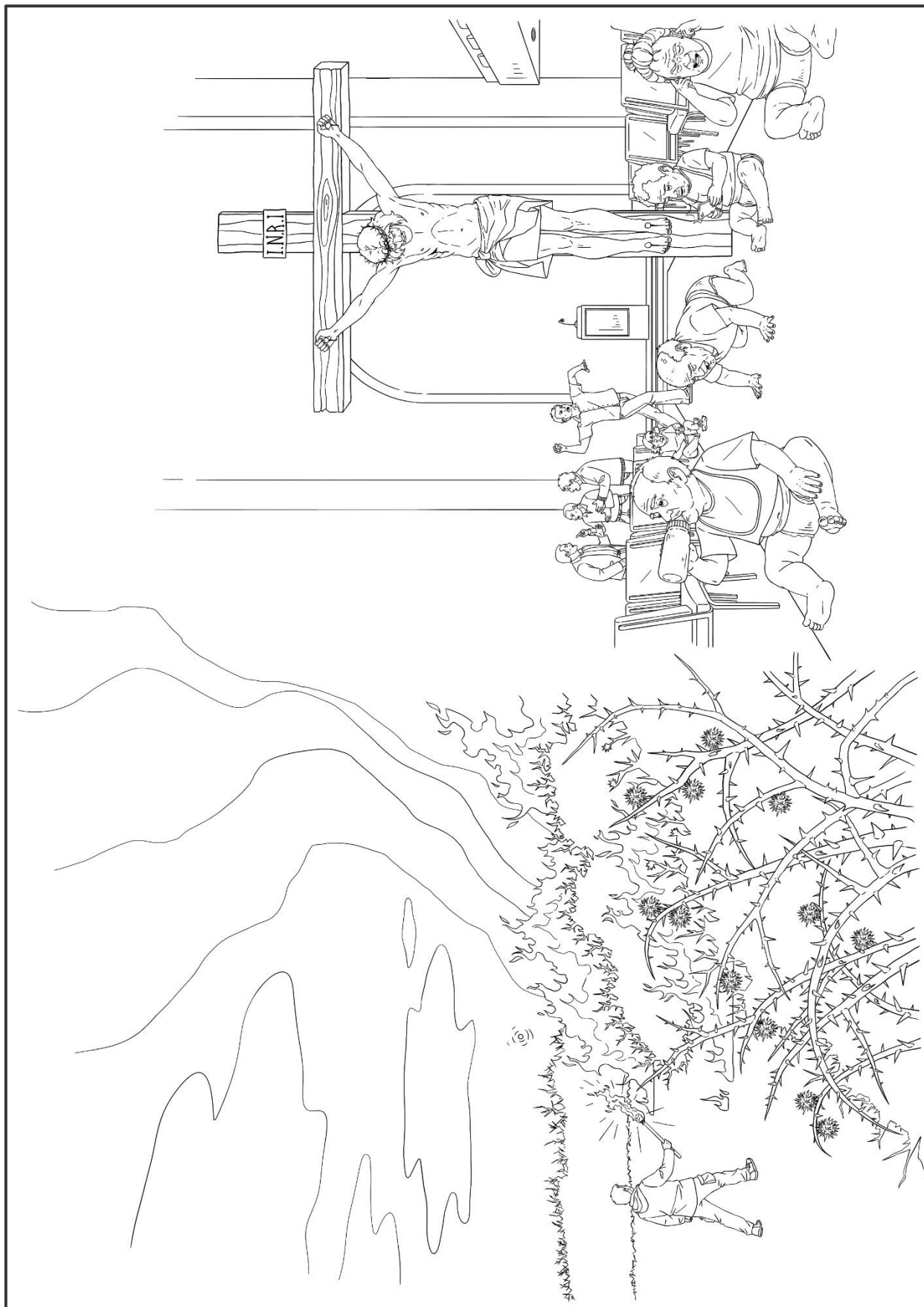
MEMOREAZĂ

Evrei 6:11-12

...Fiecare din voi să arate aceeași
râvnă, ca să păstreze până la
sfârșit o deplină nădejde,
așa încât să nu vă leneviți,
ci să călcați pe urmele celor ce,
prin credință și răbdare,
moștenesc făgăduințele.

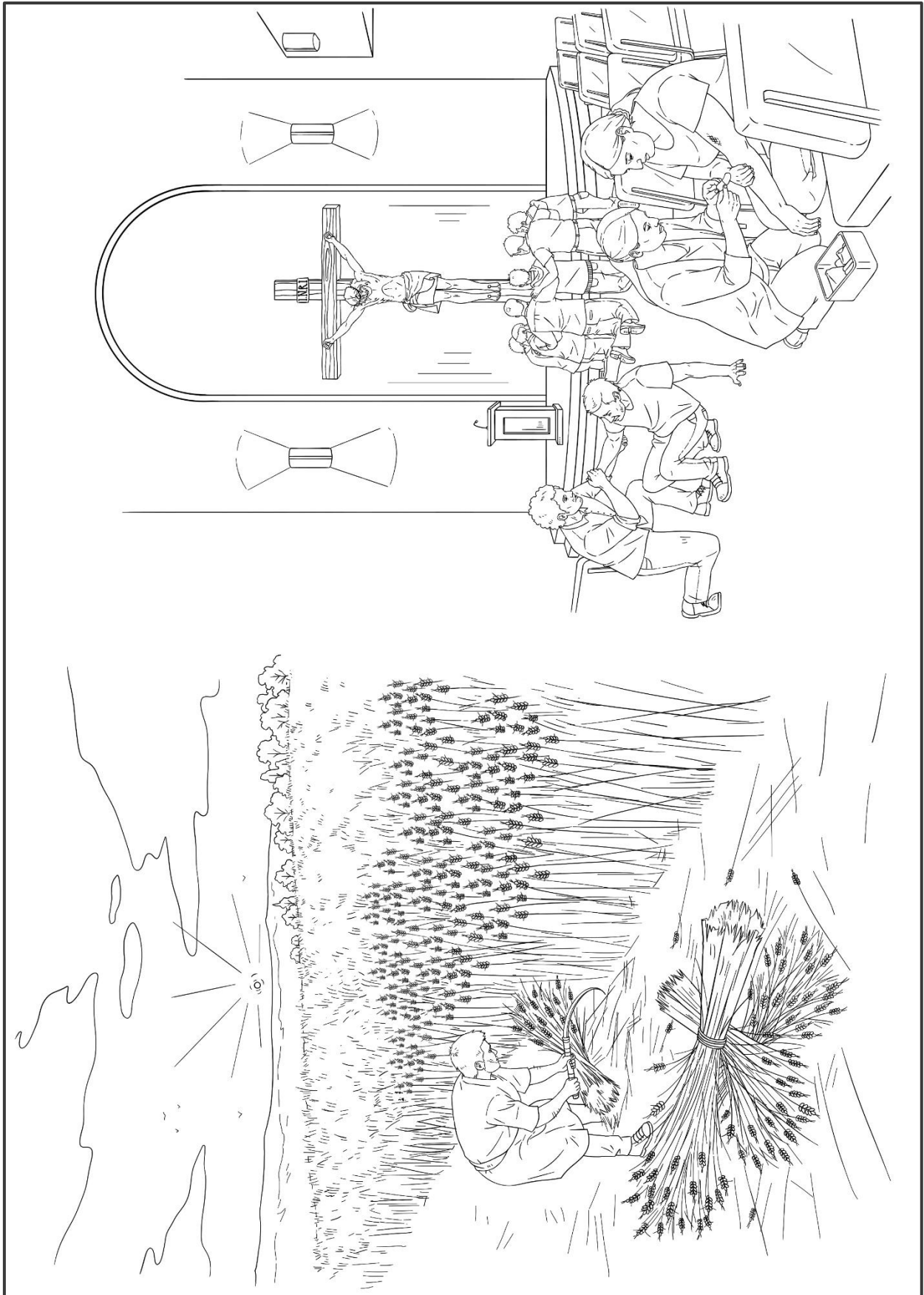

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

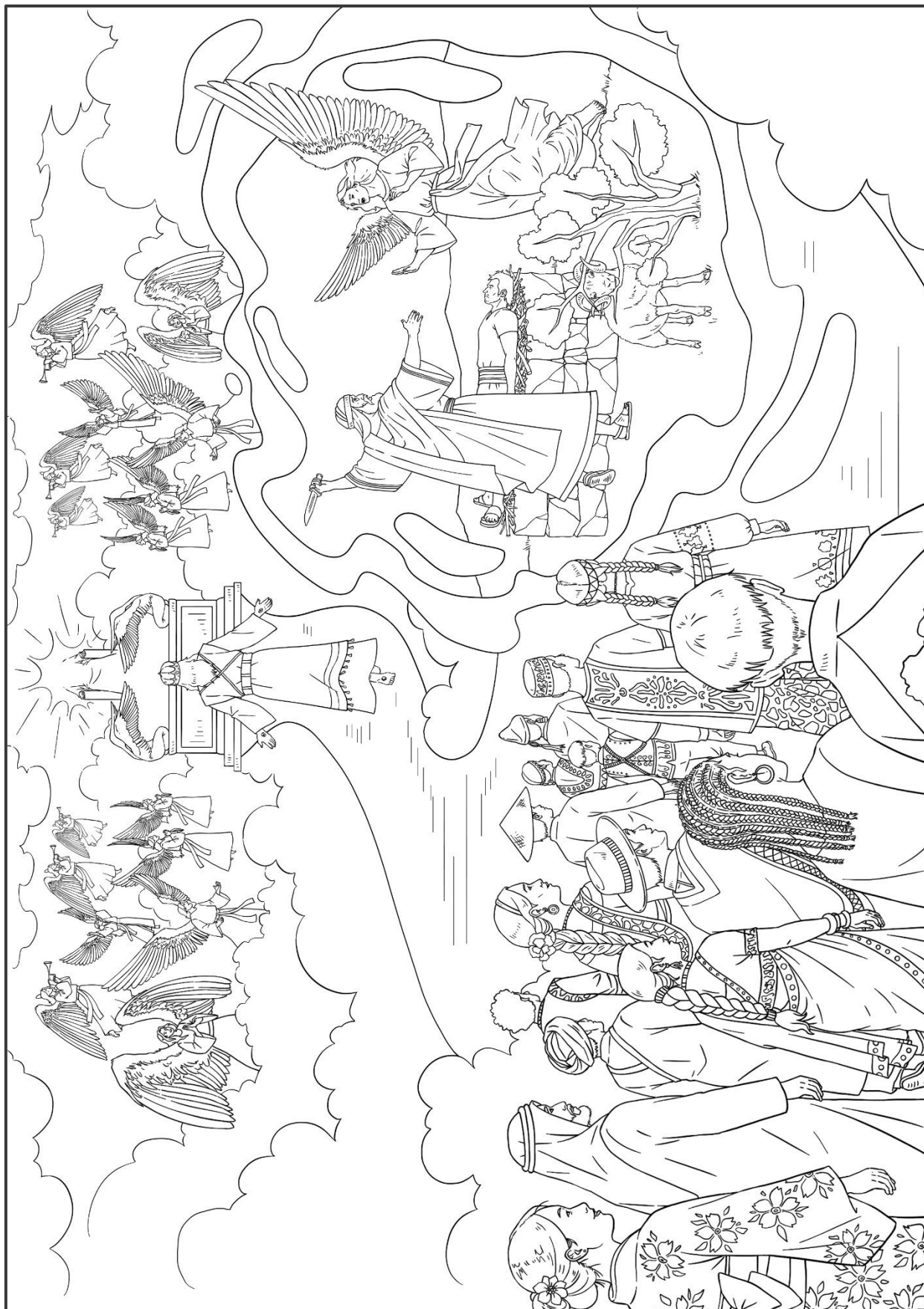

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

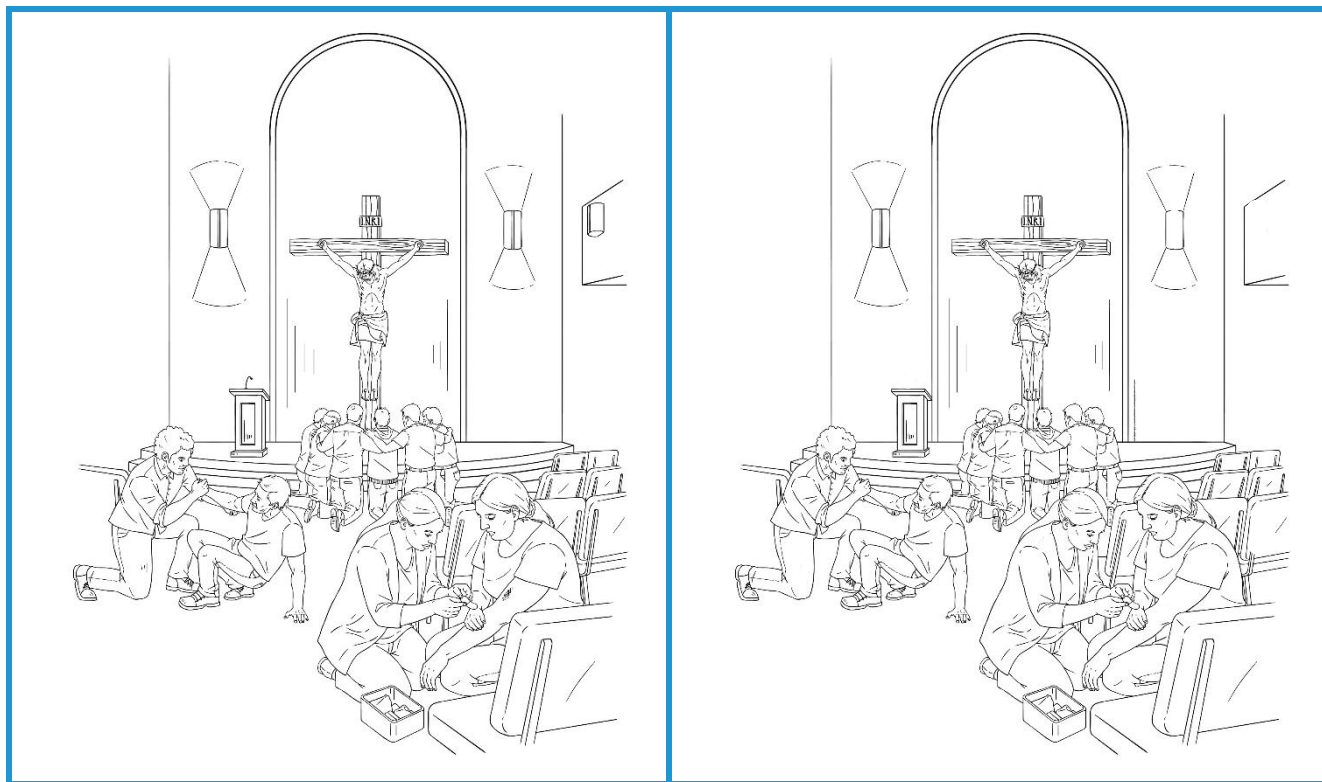

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

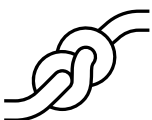
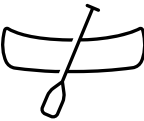
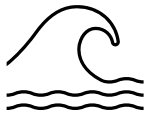

Găsește **10 diferențe** între imaginile de mai jos.

Termină acest sudoku știind că obiectele pot să apară o singură dată pe fiecare rând, coloană, și în fiecare pătrat colorat.

POVESTEA Lecției 5

Evrei 6:1-20

Schița Lecției 5

LECTURA imaginilor

Lecturați imaginile lecției folosind cele 6 întrebări fundamentale ale observării: **Cine?, Ce?, Unde?, Când?, Cum?, De ce?**. Adaugă și alte întrebări cu scopul de a observa cât mai atent fiecare imagine. Lectura imaginilor trebuie să fie obiectivă, nu subiectivă, având drept scop observarea, nu interpretarea. **PUNE UN TITLU** împreună cu copiii imaginilor lecturate, iar apoi **DEZVOLTĂ TITLUL** împreună cu ei și astfel va rezulta ideea centrală a fiecărei imagini. Astfel, copiii vor deprinde rezumarea și detalierea mesajului unei imagini.

MEMORAREA versetului

Memorează versetul împreună cu copiii fiind creativ în metodele folosite.

Evrei 6:11-12

...Fiecare din voi să arate aceeași râvnă, ca să păstreze până la sfârșit o deplină nădejde, așa încât să nu vă leneviți, ci să călcați pe urmele celor ce, prin credință și răbdare, moștenesc făgăduințele.

POVESTEA lecției

Prezintă cât mai captivant posibil povestea asociată imaginilor lecturate și a versetului de memorat învățat.

Dumnezeu și puterile veacului viitor, și care totuși au căzut, este cu neputință să fie înnoți iarăși și aduși la pocăință, fiindcă ei răstignesc din nou, pentru ei, pe Fiul lui Dumnezeu și-L dau să fie batjocorit” (Evrei 6:3-6). Ce trist! Pentru astfel de oameni nu mai exista nici o speranță, nu pentru că Dumnezeu nu le-o oferise, ci pentru că ei refuzau să-și recunoască și să-și mărturisească păcatul și de aceea jertfa Domnului Isus Cristos nu le folosea la nimic. Autorul îi aseamănă cu un pământ care deși „este adăpat de ploaia care cade adesea pe el”, produce „spini și măcăciuni” și de aceea „este lepădat și aproape să fie blestemat și sfârșește prin a i se pune foc” (Evrei 6:8). Pentru că au rămas niște copilași din punct de vedere spiritual, inima lor a fost înșelată de păcat, a refuzat să se pocăiască, s-a împietrit, a devenit „rea și necredincioasă” și ea i-a despărțit de „Dumnezeul cel viu” (Evrei 3:12).

2

Avertismentul adresat celor cărora le scria era cât se poate de clar și de serios. Autorul nu și-ar fi dorit ca ei să ajungă într-o astfel de stare, ci din contră. Tocmai de aceea le și scrie că: „măcar că vorbim astfel, preaiubiților, totuși de la voi așteptăm lucruri mai bune și care însoțesc mântuirea” (Evrei 6:9). Așteptarea lui era ca Domnul Isus Cristos și jertfa Lui de pe cruce să rămână și mai departe centrul vieții lor. Ei să fie preocupați să-L cunoască pe Domnul Isus Cristos și să semene tot mai mult cu El în gânduri, vorbe și fapte. De altfel, ei porniseră bine pentru că autorul spunea că în ce îi privește „Dumnezeu nu este nedrept ca să uite osteneala voastră și dragostea pe care ați arătat-o pentru Numele Lui, voi, care ați ajutat și ajutați pe sfinți” (Evrei 6:10). Ei porniseră pe urmele Domnului Isus Cristos ca ucenici ai Lui, dar, se pare că, undeva pe drum, din cauză că treceau prin suferințe, începuseră să aibă îndoieli. De aceea autorul îi îndeamnă să nu dea înapoi, ci să continue să meargă pe drumul pe care au pornit: „dorim însă ca fiecare din voi să arate aceeași râvnă, ca să păstreze până la sfârșit o deplină nădejde, așa încât să nu vă leneviți, ci să călcați pe urmele celor ce, prin credință și răbdare, moștenesc făgăduințele” (Evrei 6:11). Erau în pericolul lenevirii! Ei aveau nevoie de credință și de răbdare pentru a continua

1

Dragi copii, data trecută l-am lăsat pe autorul epistolei către Evrei privind mirat, îngrijorat și temător spre o biserică formată din copilași spirituali. Oameni care, deși aveau o vârstă fizică înaintată, rămăseseră tot niște copilași din punct de vedere spiritual. Gândeau ca niște copilași, simțeau ca niște copilași, vorbeau ca niște copilași și se comportau ca niște copilași. Deși erau în biserică, mulți îi întorseseră spatele Domnului Isus Cristos și crucii Lui și își vedeau de activitățile lor copilărești: de lăpticul din sticlă, de joaca pe covor, de ecranul telefonului sau pur și simplu refuzau să audă tot ceea ce li se spunea, astupându-și urechile cu degetele. Nu-i de mirare că autorul îi privea cu îngrijorare, pentru că, din punctul lui de vedere, ei trebuia să fie demult niște oameni mari spiritual. Dar nu era deloc așa! De aceea le și scrie pentru a-i ajuta să crească, așa că-și propune să lase „adevărurile începătoare ale lui Hristos” și să meargă „spre cele desăvârșite” fără să mai pună „din nou temelii pocăinței de faptele moarte și a credinței în Dumnezeu, învățătura despre botezuri, despre punerea mâinilor, despre învierea morților și despre judecata veșnică” (Evrei 6:1-2). Autorul încearcă să le stârneasă interesul pentru a crește în cunoașterea lui Dumnezeu și a Domnului Isus Cristos, pentru a nu ajunge într-o situație și mai gravă. Ar fi putut ajunge în situația cu totul de nedorit ca, deși să fie în biserică, ei nu doar să nu mai dorească să-L cunoască pe Domnul Isus Cristos, ci chiar să se răzvrătească împotriva Lui așa cum, în vechime, se răzvrătiseră israeliții împotriva lui Dumnezeu. Există pericolul ca inima lor să se împietrească și apoi mâna lor să arunce cu pietre în crucea Domnului Isus, prin care păcatele lor ar fi putut fi iertate. De aceea autorul îi avertizează că „cei ce au fost luminați odată și au gustat darul ceresc și s-au făcut părtași Duhului Sfânt și au gustat Cuvântul cel bun al lui

să fie o biserică care se roagă, o biserică în care frații se ajută și se îngrijesc unul pe celălalt. Dacă continuau să-și păstreze speranța deplină până la sfârșit, atunci ei s-ar fi asemănat cu un câmp pe care a fost semănat grâu, iar la vremea secerișului fiecare spic este plin de rod bogat. Dacă își păstrau nădejdea și rămâneau pe urmele Domnului Isus Cristos, atunci ei s-ar fi asemănat cu „sămânța căzută în pământ bun” care „este cel ce aude Cuvântul și-l înțelege; el aduce rod: un grăunte dă o sută, altul, șazeci, altul, treizeci” (Matei 13:23).

3 Iar pentru că destinatarii epistolei sale se considerau fiii lui Avraam, autorul le aduce aminte de exemplul strămoșului lor. Lui Avraam Dumnezeu i-a promis: „cu adevărat te voi binecuvânta și îți voi înmulți foarte mult sămânța” (Evrei 6:14). Când i-a făcut Dumnezeu această promisiune, Avraam avea aproximativ 75 de ani. Iar pe lângă vârsta lui înaintată, Sara, soția lui, nu putea să aibă copii. Dar Avraam nu s-a îndoit de puterea și de promisiunea lui Dumnezeu și l-a crezut. Dar știți cât timp a trebuit să aștepte Avraam până la nașterea primului său fiu din Sara? Ați putea încerca să ghiciți? Ei bine, el a așteptat 25 de ani, adică la nașterea lui Isaac, Avraam avea 100 de ani (Geneza 21:5). Și ca și când această așteptare nu a fost suficient de lungă, Dumnezeu în loc să-i dea nepoți îi spune: „la pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac; du-te în țara Moria și adu-l ardere-de-tot acolo, pe un munte pe care ți-l voi spune” (Geneza 22:2). Dumnezeul care-i promisese că îi va înmulți foarte mult sămânța, adică familia, îi cere acum să-l jertfească pe singurul fiu pe care i-l născuse Sara! Probabil fără să înțeleagă prea multe, Avraam a pornit împreună cu Isaac spre locul indicat de Dumnezeu. Și pe când era gata să-l jertfească pe Isaac, „îngerul Domnului l-a strigat din ceruri și a zis: «Avraame! Avraame!» «lată-mă!» a răspuns el. Îngerul a zis: «Să nu pui mâna pe băiat și să nu-i faci nimic; căci știu acum că te temi de Dumnezeu, întrucât n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine»” (Geneza 22:11-12). Apoi, întorcându-se, Avraam a văzut un berbec care își încurcase coarnele într-un tufiș și pe care l-a adus ca jertfă. Chiar și atunci când Dumnezeu i-a cerut să-l jertfească pe Isaac, Avraam a continuat să creadă că Dumnezeu îi va înmulți foarte mult sămânța. Pentru el cuvintele lui Dumnezeu erau dincolo de orice îndoială și „fiindcă a așteptat cu răbdare, a dobândit făgăduința” (Evrei 6:15). După ce Avraam a trecut testul încrederii, Dumnezeu a reluat promisiunea și a întărit-o cu un jurământ și de aceea autorul epistolei către Evrei continuă: „oamenii, ce-i drept, obișnuiesc să jure pe cineva mai mare; jurământul este o cheazășie care pune capăt oricărei neînțelegeri dintre ei. De aceea și Dumnezeu, fiindcă voia să dovedească cu mai multă tărie moștenitorilor făgăduinței nestrămutarea hotărârii Lui, a venit cu un jurământ, pentru ca, prin două lucruri care nu se pot schimba și în care este cu neputință ca Dumnezeu să mintă, să găsim o puternică îmbărbătare noi, a căror scăpare a fost să apucăm nădejdea care ne era pusă înainte” (Evrei 6:16-18). Și autorul îi îndeamnă pe cei cărora le scrie „să păstreze până la sfârșit o deplină nădejde, așa încât” să nu se lenevească, ci să calce „pe urmele celor ce, prin credință și răbdare, moștenesc făgăduințele” (Evrei 6:11-12). Acum să știți că Avraam nu este doar strămoșul poporului Israel, ci el este numit și „tatăl tuturor celor care cred” (Romani 4:11). Deci, oricine are același fel de credință ca a lui Avraam este fiul lui. De aceea, atât cei cărora le este adresată epistola, cât și noi toți cei care credem în Domnul Isus Cristos, suntem urmașii lui Avraam, atâta timp cât continuăm să credem în El. Toți împreună suntem chemați să mergem pe același drum al credinței și al speranței pe care a mers Domnul Isus Cristos și pe care a mers și Avraam. Ba mai mult, acum speranța noastră este și mai sigură, pentru că Domnul Isus Cristos a murit pentru păcatele noastre și acum stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru toți cei de cred în El ca Mare Preot al tuturor celor credincioși. Ceea ce a făcut El pentru noi ne încurajează să așteptăm cu răbdare împlinirea tuturor promisiunilor pe care Dumnezeu le-a făcut. Ele sunt pentru noi „o ancoră a sufletului; o nădejde tare și neclintită, care pătrunde dincolo de perdeaua dinăuntrul Templului, unde Isus a intrat pentru noi ca înainte-mergător, când a fost făcut «Mare Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec»” (Evrei 6:19-20). Autorul îi îndeamnă pe destinatarii epistolei și pe noi deopotrivă să așteptăm cu răbdare, speranță și încredere împlinirea promisiunilor lui Dumnezeu, pentru că El le va împlini cu siguranță la timpul hotărât de El.

APLICAȚIE

Cum stați cu răbdarea? Dacă părinții vă fac o promisiune și vă spun că până la împlinirea ei trebuie să treacă un timp anume, vă este ușor să așteptați? Sau îi bateți la cap să facă imediat ceea ce au promis? Să știți că deși nu ne place, răbdarea este foarte importantă, foarte folositoare și foarte apreciată de Dumnezeu. Lucrurile valoroase nu se obțin niciodată fără efort și răbdare. Și în general ceea ce obținem ușor, repede și fără efort risipim la fel de repede și fără nici un folos. De aceea, învățați să aveți răbdare! Învățați să așteptați cu răbdare împlinirea promisiunilor pe care vi le-au făcut părinții și mai ales pe acelea pe care ni le-a făcut Dumnezeu. El cu siguranță le va împlini!

RECAPITULEAZĂ

Recapitulează versetul de memorat împreună cu toți copiii, fiind creativ în metodele folosite.

RUGĂCIUNEA poveștii

Rugați-vă aplicativ pe versetul de memorat (rugăciune de laudă, de mulțumire, de mărturisire, de mijlocire sau de cerere personală).

ACTIVITATE practică

Pregătește o activitate practică care să urmărească ideea centrală a lecției, fie ca element introductiv, fie pentru a fixa lucrurile la finalul întâlnirii.

LECȚIA 6

EVREI 7:1-28

MEMOREAZĂ¹

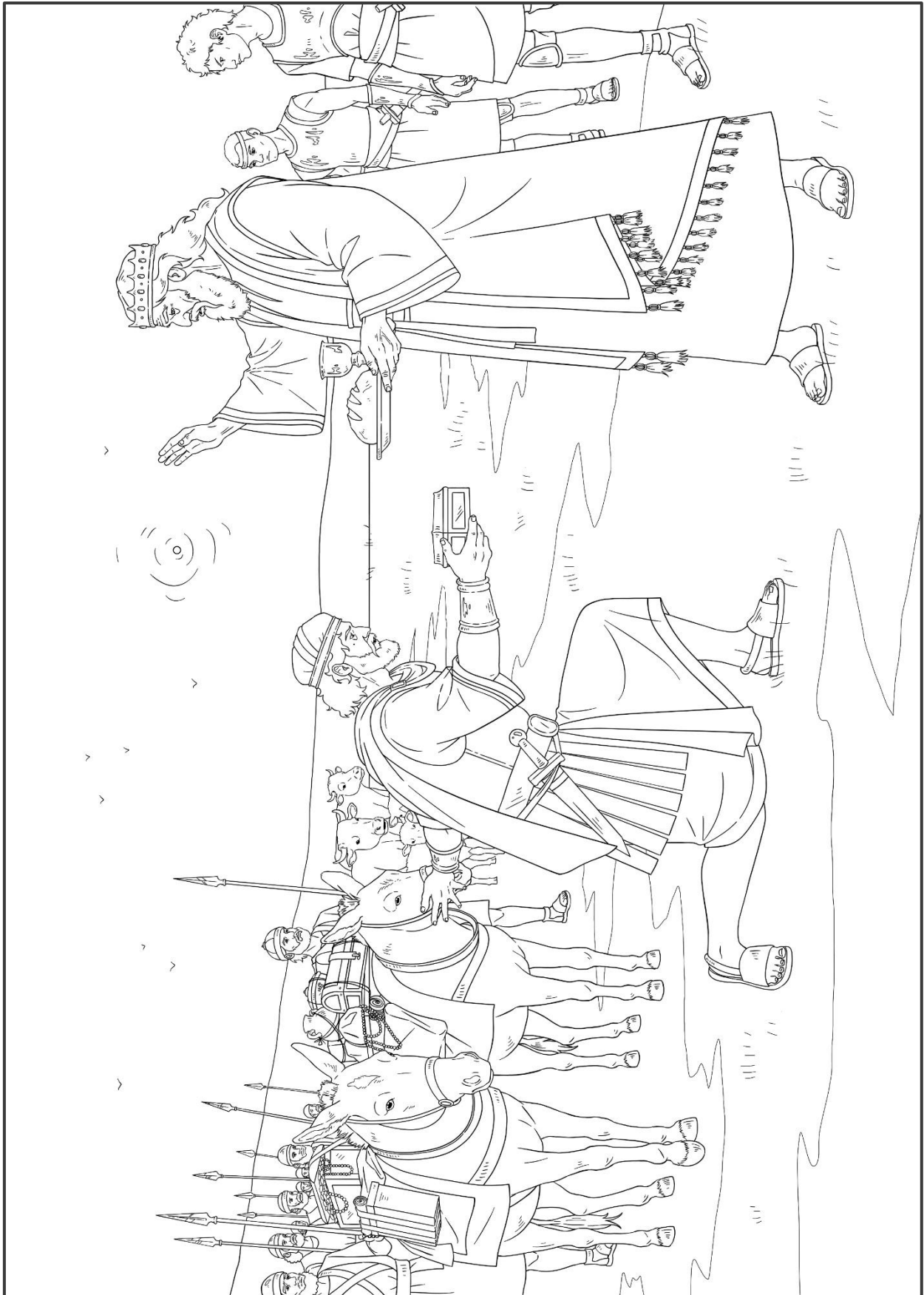
Evrei 7:24-25

Dar El, fiindcă rămâne „în veac”, are o preoție care nu poate trece de la unul la altul. De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei.

¹ Pentru linia melodică a versetului de memorat, vezi **Partitura 3** din ANEXA MUZICĂ de la sfârșitul materialului.

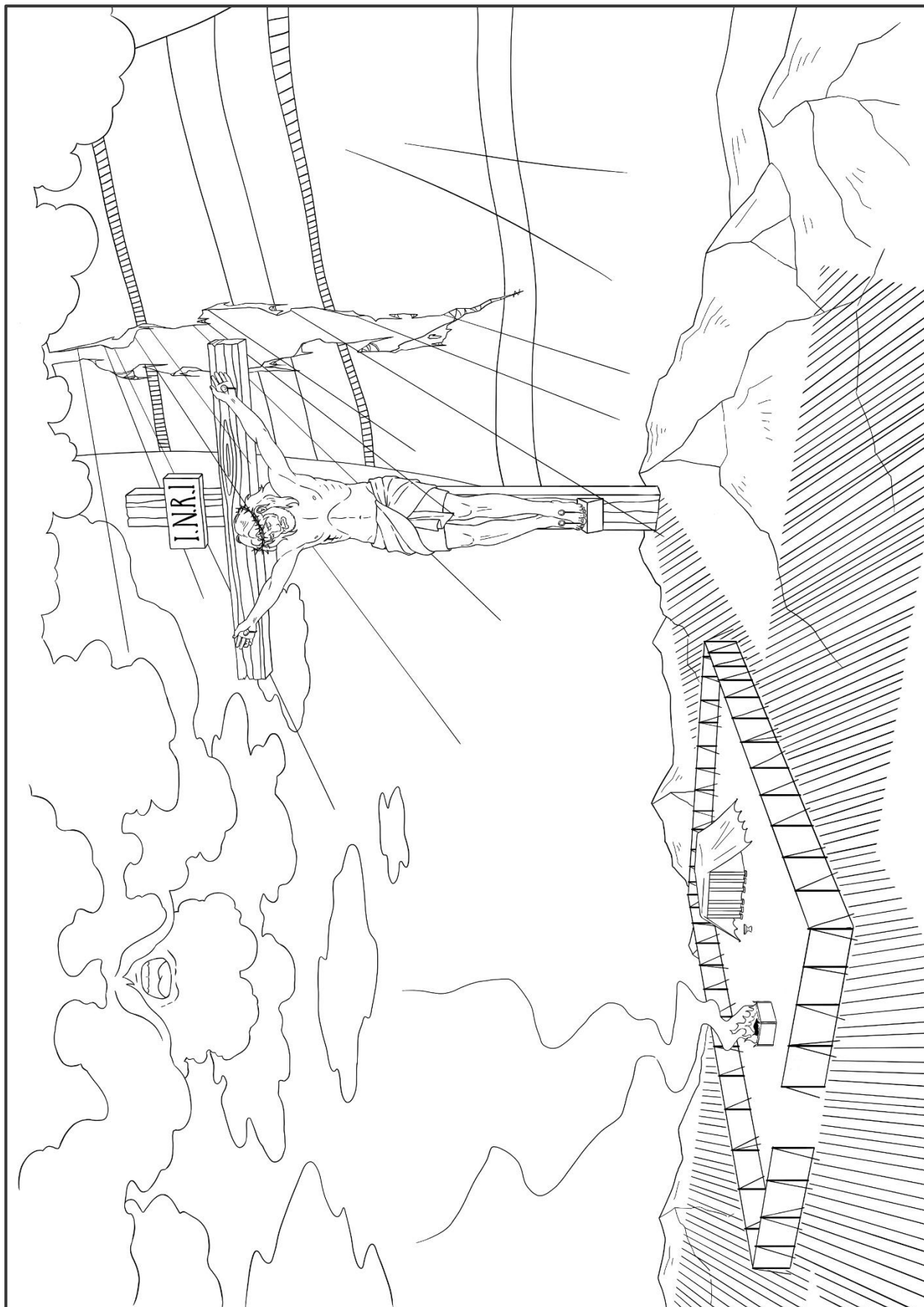

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

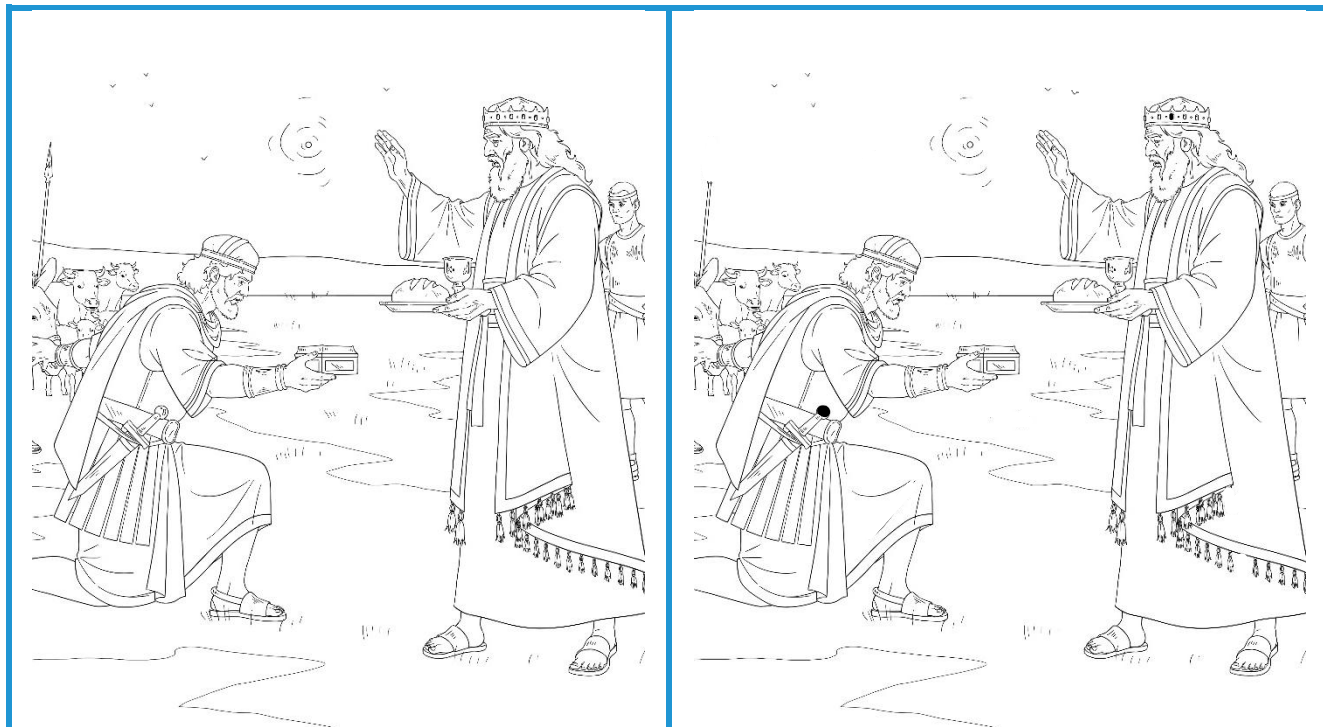

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

Găsește **10 diferențe** între imaginile de mai jos.

Colorează cifra „**3**” în careul de mai jos! Ce literă ai găsit? _____

4	1	3	3	3	3	3	5	5	9
6	4	3	2	5	1	7	3	2	5
7	6	3	6	6	8	0	3	4	0
2	7	3	8	9	2	4	3	6	6
9	8	3	5	2	1	2	3	8	7
0	9	3	3	3	3	3	1	1	0
5	0	3	4	7	2	9	6	2	2
2	2	3	5	7	1	2	4	9	1
4	1	3	7	9	2	1	6	7	2
5	7	3	7	8	4	7	9	8	4

POVESTEA Lecției 6

Evrei 7:1-28

Schița Lecției 6

LECTURA imaginilor

Lecturați imaginile lecției folosind cele 6 întrebări fundamentale ale observării: **Cine?, Ce?, Unde?, Când?, Cum?, De ce?**. Adaugă și alte întrebări cu scopul de a observa cât mai atent fiecare imagine. Lectura imaginilor trebuie să fie obiectivă, nu subiectivă, având drept scop observarea, nu interpretarea. **PUNE UN TITLU** împreună cu copiii imaginilor lecturate, iar apoi **DEZVOLTĂ TITLUL** împreună cu ei și astfel va rezulta ideea centrală a fiecărei imagini. Astfel, copiii vor deprinde rezumarea și detalierea mesajului unei imagini.

MEMORAREA versetului

Memorează versetul împreună cu copiii fiind creativ în metodele folosite.

Evrei 7:24-25

Dar El, fiindcă rămâne „în veac”, are o preoție care nu poate trece de la unul la altul. De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei.

POVESTEA lecției

Prezintă cât mai captivant posibil povestea asociată imaginilor lecturate și a versetului de memorat învățat.

mamă, fără spîță de neam, neavînd nici început al zilelor, nici sfîrșit al vieții, dar care a fost asemănat cu Fiul lui Dumnezeu, rămîne preot în veac” (Evrei 7:1-3). Ceea ce îi atrage atenția autorului este că Melhisedec binecuvîntează pe Avraam și nu invers și de aceea el spune: „dar fără îndoială că cel mai mic este binecuvîntat de cel mai mare” (Evrei 7:7), adică Melhisedec era mai mare, mai important decît Avraam. Apoi mai este un detaliu interesant: „Avram i-a dat zeciuială din toate” (Geneza 14:20). Iar autorul epistolei către Evrei se folosește de acest detaliu pentru a sublinia încă o dată că, de vreme ce Avraam i-a dat zeciuială din tot, însemna că Melhisedec era mai mare și mai important decît Avraam. Poate știți că în Vechiul Legămînt, Dumnezeu le poruncise israeliților să dea zeciuială din toate produsele. Iar ceea ce se aduna din zeciuială trebuia să fie hrana leviților și a preoților care nu aveau dreptul să dețină terenuri pe care să le lucreze. Este ca și cînd, prin strămoșul lor Avraam, și leviții și preoții au plătit zeciuială cuiva care nici măcar nu făcea parte din poporul Israel, adică lui Melhisedec. Foarte interesant! Oare ce să însemne lucrul acesta?

2

Ei bine, autorul cărții Evrei spune că: „Melhisedec acesta [...], asemănat cu Fiul lui Dumnezeu, rămîne preot în veac” (Evrei 7:1-3). Între Melhisedec și Domnul Isus Cristos este o mare asemănare: și unul și celălalt sunt numiți preoți ai lui Dumnezeu. Mai știți pe cineva pe care Dumnezeu l-a ales să fie preot? Exact, pe Aaron, fratele lui Moise, și urmașii lui din seminția lui Levi. Prin ceea ce spune scriitorul cărții Evrei, el vrea să le transmită destinatarilor epistolei sale că preoția Domnului Isus Cristos este superioară, mai mare decît preoția lui Aaron. Și de aceea el se întreabă: „Dacă dar desăvîrșirea ar fi fost cu puțință prin preoția leviților – căci sub preoția aceasta a primit poporul Legea – ce nevoie mai era să se ridice un alt preot «după rînduiala lui Melhisedec», și nu după rînduiala lui Aaron?” (Evrei 7:11). Or dacă Melhisedec a fost mai mare decît Avraam, nu doar decît Aaron,

1

Dragi copii, data trecută autorul epistolei către Evrei ne-a amintit o întâmplare din viața lui Avraam, iar astăzi ne va aminti despre alta. De data aceasta, firul povestirii începe să se desfășoare pornind de la ceea ce ne-a spus el despre Domnul Isus și anume că El a intrat „dincolo de perdeaua dinăuntru Templului” și că El „a intrat pentru noi ca înainte-mergător, cînd a fost făcut «Mare Preot în veac, după rînduiala lui Melhisedec»” (Evrei 6:19-20). Dar oare știți voi cine a fost Melhisedec și mai ales cu cine s-a întîlnit el? El a trăit cu mult timp în urmă, pe vremea lui Avraam și, lucru foarte interesant, cei doi s-au întîlnit. Avraam tocmai se întorcea de la o mare victorie pe care o avusese asupra unor împărați puternici. În urma victoriei reușise să elibereze pe toți sclavii de război pe care acești împărați îi luaseră din Sodoma și Gomora, inclusiv pe Lot și familia lui. În plus, toate bogățiile acestor cetăți, toată prada de război pe care acei împărați o luaseră și din alte părți ajunsese în mâinile lui Avraam. Așa că armata lui, deși puțin numeroasă, se întorcea încărcată de bogății. Pe drumul de întoarcere spre locul unde își avea tabăra, Avraam este întîmpinat atît de împăratul Sodomei, cît și de Melhisedec, împăratul Salemului. Și, lucru interesant, Melhisedec iese înaintea cu Avraam cu pâine și vin, iar apoi ni se spune despre el că „era preot al Dumnezeului celui Preaînalt” (Geneza 14:18). El „a binecuvîntat pe Avram și a zis: «Binecuvîntat să fie Avram de Dumnezeul cel Preaînalt, Ziditorul cerului și al pămîntului! Binecuvîntat să fie Dumnezeul cel Preaînalt, care a dat pe vrăjmașii tăi în mâinile tale!»” (Geneza 14:19-20). Cu referire la Melhisedec, autorul epistolei către Evrei adaugă: „În adevăr, Melhisedec acesta, împăratul Salemului, preot al Dumnezeului Preaînalt [...] care, după însemnarea numelui său, este întîi «Împărat al neprihănirii», apoi și «Împărat al Salemului», adică «Împărat al păcii», fără tată, fără

Înseamnă că Domnul Isus Cristos, cu privire la care s-a spus: „*Tu ești preot în veac după rânduiala lui Melhisedec*” (Evrei 7:17) este și El mai mare și mai important și decât Avraam, și decât Aaron. Și deci preoția Lui este mai valoroasă, mai importantă decât preoția lui Aaron. Iar autorul continuă spunând: „*Astfel, pe de o parte, se desființează aici o poruncă de mai înainte din pricina neputinței și zădărniceii ei – căci Legea n-a făcut nimic desăvârșit – și, pe de alta, se pune în loc o nădejde mai bună, prin care ne apropiem de Dumnezeu*” (Evrei 7:18-19). Așa că toate jertfele pe care Aaron și fiii lui le aduceau pe altarul din curtea Cortului Întâlnirii în calitate de mari preoți erau doar o umbră a jertfei pe care Domnul Isus Cristos urma să o aducă atunci când a murit pe cruce. Fiecare miel, fiecare ied, fiecare berbec, fiecare vițel, absolut fiecare jertfă erau doar o umbră a adevăratei jertfe, doar o umbră a Adevăratului Miel al lui Dumnezeu care urma să ridice păcatul întregii lumi – Domnul Isus Cristos. Iar lucrul acesta a fost întărit de Dumnezeu Însuși atunci când „*Isus S-a făcut preot prin jurământul Celui ce l-a zis: «Domnul a jurat și nu Se va căi: «Tu ești preot în veac după rânduiala lui Melhisedec»» – prin chiar faptul acesta, El s-a făcut chezașul unui legământ mai bun*” (Evrei 7:21-22). Dumnezeu Însuși a vorbit și El L-a ales să fie Mare Preot al Noului Legământ. De ce să te întorci atunci la Legea lui Moise și la preoția aaronică, când Isus este un preot mai bun și mai mare decât Aaron, când jertfa pe care a adus-o El este adevărata jertfă și când Legământul Lui este mai bun decât Legământul de la Sinai? De ce să te întorci la umbră, când realitatea a venit? În felul acesta încerca autorul cărții Evrei să-i convingă pe cei cărora le scria să nu-L părăsească pe Domnul Isus Cristos pentru a se întoarce la Legea lui Moise și la preoția lui Aaron.

3 Probabil că suferințele prin care treceau aceștia erau destul de mari, de vreme ce după ce crezuseră în Domnul Isus Cristos, acum se gândeau să-L părăsească și să se întoarcă la vechea lor religie. Dar autorul insistă și nu-i slăbește spunându-le că mai există un argument: „*acolo au fost preoți în mare număr, pentru că moartea îi împiedica să rămână pururea. Dar El, fiindcă rămâne «în veac», are o preoție care nu poate trece de la unul la altul. De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei*” (Evrei 7:23-25). Domnul Isus Cristos, spre deosebire de ceilalți preoți din Vechiul Legământ, este veșnic și de aceea doar El poate mântui deplin. A fost mort, dar a înviat din morți și de aceea moartea nu mai are nici o putere asupra Lui. Preoția lui nu poate trece mai departe, la altcineva. De ce să te întorci de la Cineva care este veșnic și să urmezi pe cei ce sunt trecători? Și nu doar atât, ceilalți preoți păcătuiseră și de aceea fiecare din ei trebuia „*să aducă jertfe în fiecare zi, întâi pentru păcatele sale și apoi pentru păcatele norodului*” (Evrei 7:27), în timp ce Isus nu a făcut nici un păcat și deci nu avea nevoie de jertfă pentru Sine. El este un Mare Preot perfect. „*În adevăr, Legea pune mari preoți pe niște oameni supuși slăbiciunii, dar cuvântul jurământului, făcut după ce a fost dată Legea, pune pe Fiul, care este desăvârșit pentru veșnicie*” (Evrei 7:28). Era evident că „*tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuia: sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși și înălțat mai presus de ceruri*” (Evrei 7:26) și tocmai de aceea „*El poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El*” (Evrei 7:25). Doar dacă El este și rămâne Marele nostru Preot, noi vom putea să fim mântuiți deplin, vom putea sta în prezența lui Dumnezeu, la masa pe care El o pregătește pentru toți cei care cred și-L urmează pe Domnul Isus Cristos. Așa cum Melhisedec l-a întâmpinat pe Avraam cu pâine și vin, tot așa și Domnul Isus Cristos, în calitate de Mare Preot veșnic, ne va întâmpina cu pâinea și vinul cel nou când vom fi toți în Împărăția Sa veșnică și ne va pofți la masă împreună cu El. Eu abia aștept să-L întâlnesc și să mă bucur în prezența Lui! Tu ai vrea să fii acolo?

APLICAȚIE

Doar Domnul Isus Cristos ne poate mântui „*în chip desăvârșit*”, adică complet, pe de-a-ntregul! El o poate face pentru că, fără ca El să fi păcătuit, a murit pentru păcatele noastre, a înviat a treia zi, iar acum este la dreapta Tatălui și, în calitate de Mare Preot, și mijlocește pentru noi. Cine a mai făcut și face așa ceva pentru noi? Cum să nu-L urmăm? Nu este nimeni care să ne fi iubit așa cum ne-a iubit El! Și nu este nimeni care să ne iubească încă, așa cum ne iubește El. Nu uita: doar Domnul Isus Cristos te poate mântui de toate păcatele tale! Nimeni altcineva!

RECAPITULEAZĂ

Recapitulează versetul de memorat împreună cu toți copiii, fiind creativ în metodele folosite.

RUGĂCIUNEA poveștii

Rugați-vă aplicativ pe versetul de memorat (rugăciune de laudă, de mulțumire, de mărturisire, de mijlocire sau de cerere personală).

ACTIVITATE practică

Pregătește o activitate practică care să urmărească ideea centrală a lecției, fie ca element introductiv, fie pentru a fixa lucrurile la finalul întâlnirii.

LECȚIA 7

EVREI 8:1-13

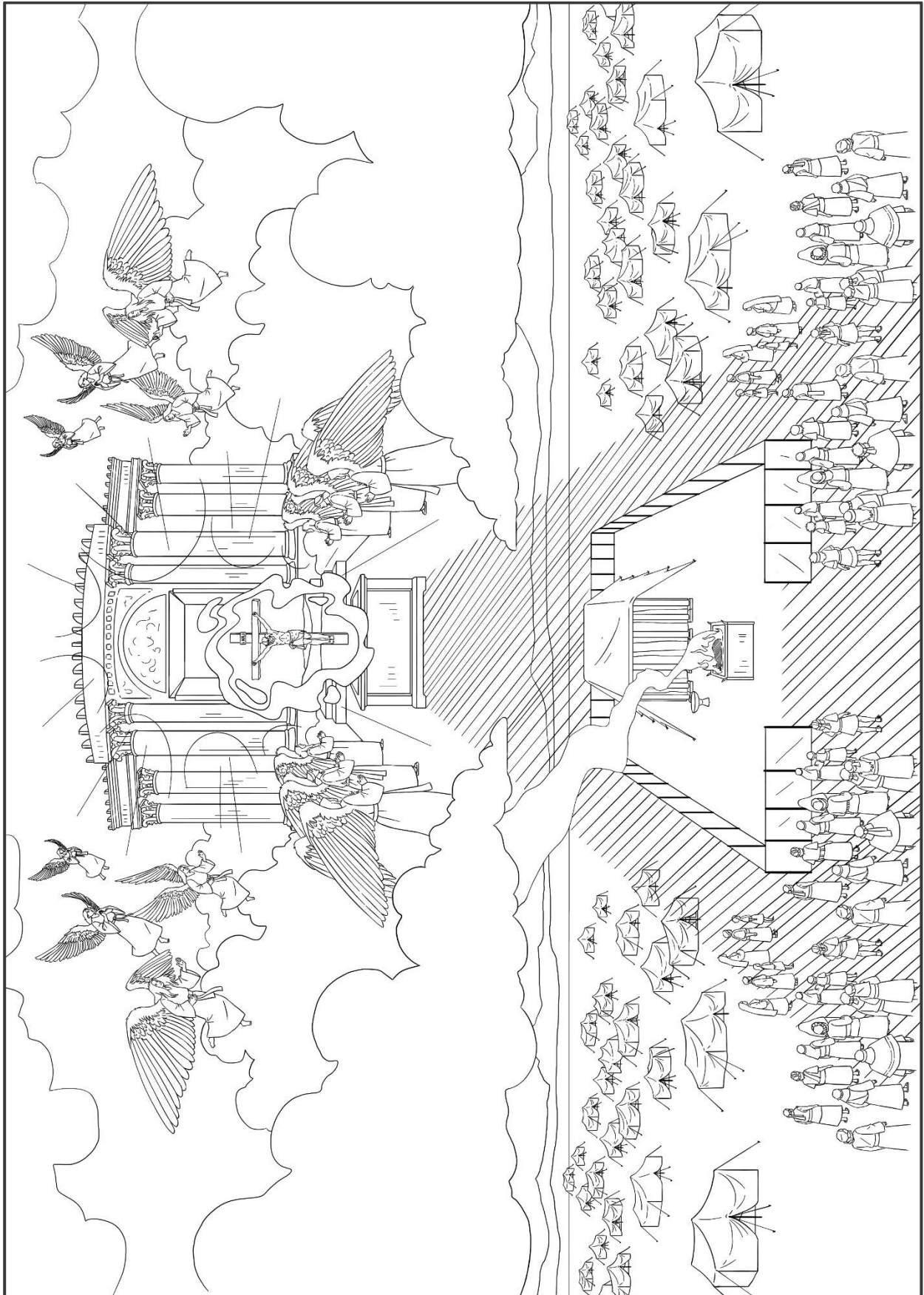
MEMOREAZĂ

Evrei 8:6

Dar, acum, Hristos a căpătat
o slujbă cu atât mai înaltă,
cu cât legământul al cărui
Mijlocitor este El e mai bun,
căci este așezat pe
făgăduințe mai bune.

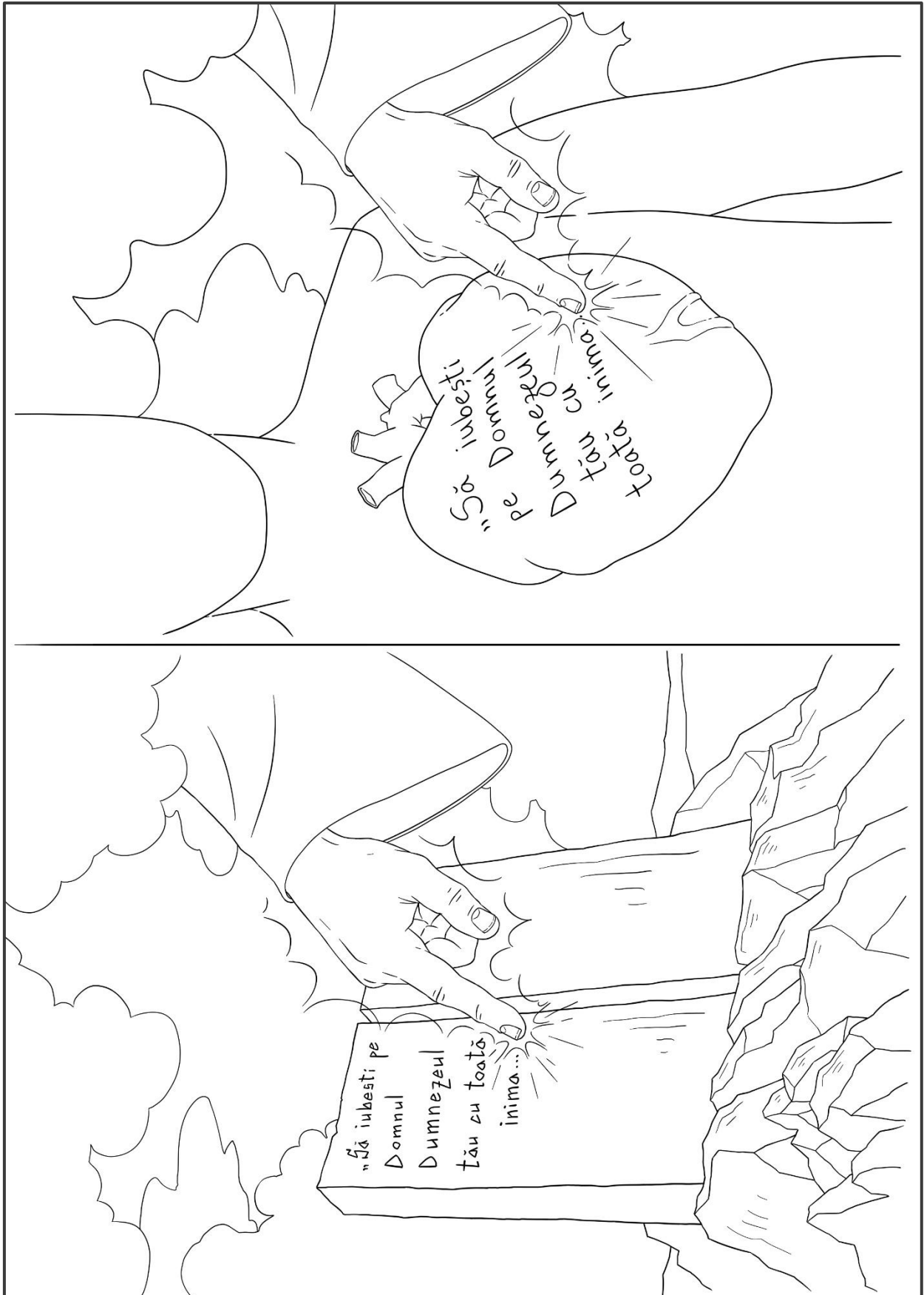

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

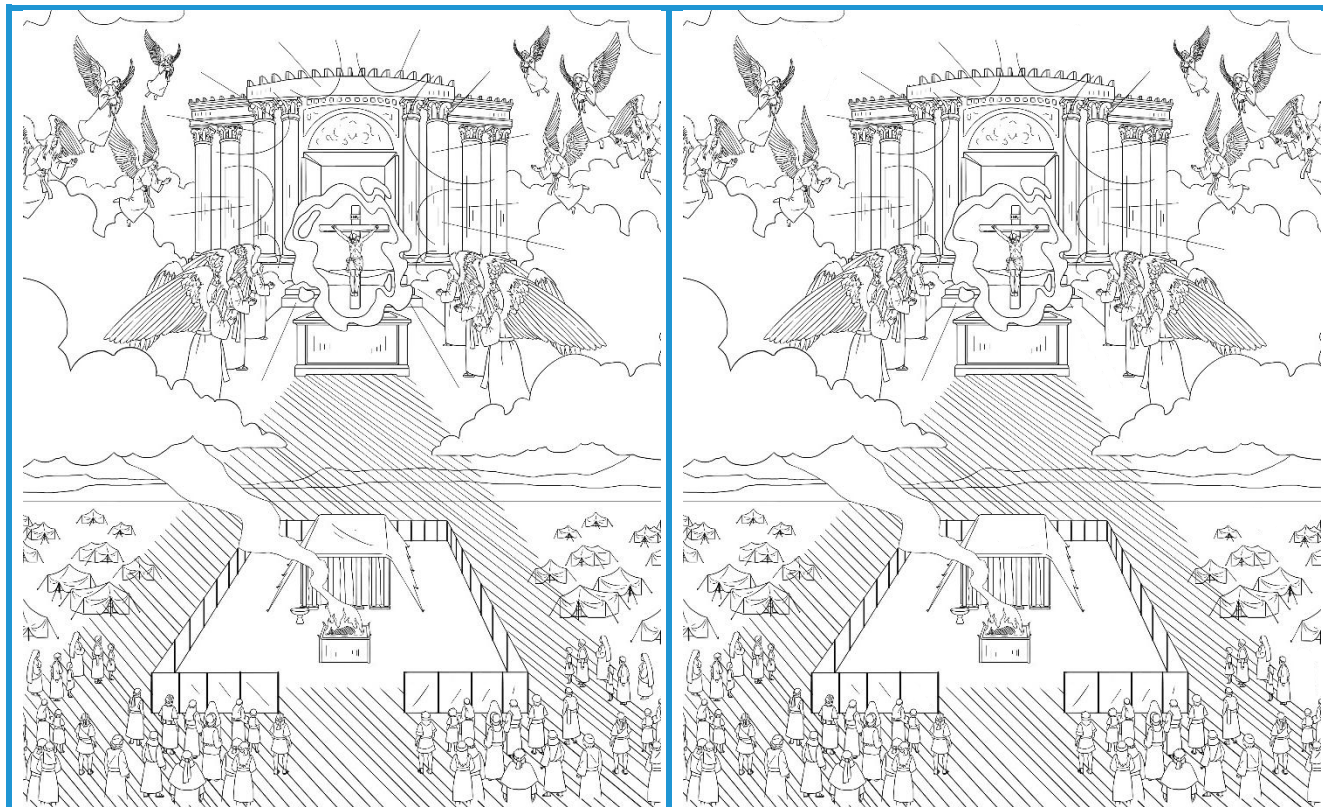

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

Găsește **10 diferențe** între imaginile de mai jos.

Termină acest sudoku știind că obiectele pot să apară o singură dată pe fiecare rând, coloană, și în fiecare pătrat colorat.

POVESTEA Lecției 7

Evrei 8:1-13

Schița Lecției 7

LECTURA imaginilor

Lecturați imaginile lecției folosind cele 6 întrebări fundamentale ale observării: **Cine?**, **Ce?**, **Unde?**, **Când?**, **Cum?**, **De ce?**. Adaugă și alte întrebări cu scopul de a observa cât mai atent fiecare imagine. Lectura imaginilor trebuie să fie obiectivă, nu subiectivă, având drept scop observarea, nu interpretarea. **PUNE UN TITLU** împreună cu copiii imaginilor lecturate, iar apoi **DEZVOLTĂ TITLUL** împreună cu ei și astfel va rezulta ideea centrală a fiecărei imagini. Astfel, copiii vor deprinde rezumarea și detalierea mesajului unei imagini.

MEMORAREA versetului

Memorează versetul împreună cu copiii fiind creativ în metodele folosite.

Evrei 8:6

Dar, acum, Hristos a căpătat o slujbă cu atât mai înaltă, cu cât legământul al cărui Mijlocitor este El e mai bun, căci este așezat pe făgăduințe mai bune.

POVESTEA lecției

Prezintă cât mai captivant posibil povestea asociată imaginilor lecturate și a versetului de memorat învățat.

primite de Moise de la Dumnezeu, când avea să facă cortul: «Ia seama», i s-a zis, «să faci totul după chipul care ți-a fost arătat pe munte» (Evrei 8:4-5). Cu alte cuvinte, fiecare obiect din Cortul Întâlnirii, adică altarul de aramă, ligheanul, sfeșnicul, masa pentru punerea pâinilor, altarul de aur și chivotul Legământului aveau în cer un model pe care Dumnezeu l-a arătat lui Moise și după care el și copiii lui Israel au făcut obiectele Cortului Întâlnirii. Ba mai mult, tot Cortul Întâlnirii nu era decât un fel de umbră a Adevăratului Cort ceresc, pe care Însuși Dumnezeu îl construise. Prin toate acestea autorul îi întreabă indirect pe cei cărora le scrie: de ce ați vrea să vă întoarceți la ceva pământesc, când v-a fost descoperită realitatea cerească care este mult mai glorioasă? De ce ați alege o copie, când vi se oferă originalul?

2

Dar este posibil ca destinatarii epistolei către Evrei să-și fi spus: dar și Vechiul Legământ, cel încheiat de Dumnezeu cu poporul Israel la Muntele Sinai a fost dat tot de Dumnezeu! Și într-adevăr, „Moise a venit și a spus poporului toate cuvintele Domnului și toate legile. Tot poporul a răspuns într-un glas: «Vom face tot ce a zis Domnul.»» (Exod 24:3). Apoi „Moise a scris toate cuvintele Domnului” (Exod 24:4) și a făcut pregătirile pentru încheierea Legământului cu Dumnezeu: „a zidit un altar la poalele muntelui și a ridicat douăsprezece pietre pentru cele douăsprezece seminții ale lui Israel. A trimis pe niște tineri dintre copiii lui Israel, să aducă Domnului arderi-de-tot și să înjunghie tauri ca jertfe de mulțumire. Moise a luat jumătate din sânge și l-a pus în străchini, iar cealaltă jumătate a stropit-o pe altar. A luat cartea legământului și a citit-o în fața poporului. Ei au zis: «Vom face și vom asculta tot ce a zis Domnul.» Moise a luat sângele și a stropit poporul, zicând: «Iată sângele legământului pe care l-a făcut Domnul cu voi pe temeiul tuturor acestor cuvinte»” (Exod 24:4-8). Astfel a fost încheiat Legământul de la poalele Muntelui Sinai dintre Dumnezeu și poporul Israel. Dar acum, după întruparea Fiului lui Dumnezeu, a Domnului Isus Cristos, exista un Nou Legământ. Iar acest Nou Legământ nu era încheiat în baza sângelui unor jertfe

1

Dragi copii, autorul cărții Evrei scrie această epistolă fraților săi care erau pe punctul de a-L părăsi pe Domnul Isus Cristos și credința în El și de a se întoarce la vechea lor religie din cauza suferințelor pe care le îndurau. Prin tot ceea ce a scris, el a încercat să-i determine să n-o facă, să nu-L părăsească pe Domnul Isus Cristos, pentru că ceea ce El le-a oferit era cu mult mai bun decât tot ceea ce le putea oferi Vechiul Legământ. Așadar, ei erau pe punctul de a-L părăsi pe Marele Preot al Noului Legământ pentru a se întoarce la Legea și la preoția Vechiului Legământ. De aceea, în ceea ce urmează, autorul îi ajută pe destinatarii scrisorii sale să facă o comparație între Cortul Întâlnirii și apoi Templul pământesc în care slujeau preoții, urmașii lui Aaron, și Templul Ceresc, acolo unde doar Unul singur putea sluji. De aceea el continuă: „Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un Mare Preot care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri, ca slujitor al Locului Preasfânt și al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de un om, ci de Domnul” (Evrei 8:1). Diferența dintre cele două locuri este enormă. Imaginați-vă! Pentru a-și împlini slujba de „Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec”, Domnul Isus Cristos nu a intrat într-un Templu construit de oameni, ci El a intrat în Templul pe care Însuși Dumnezeu l-a construit, până în prezența Dumnezeului Celui Viu. Nimic nu se poate compara cu asta! Și așa cum spune autorul, „Orice mare preot este pus să aducă lui Dumnezeu daruri și jertfe. De aceea era de trebuință ca și celălalt Mare Preot să aibă ceva de adus” (Evrei 8:3-4). Iar ceea ce avea El de adus nu era jertfa unor animale, ci era chiar jertfa Lui Însuși. De aceea, „Dacă ar fi pe pământ, nici n-ar mai fi preot, fiindcă sunt cei ce aduc darurile după Lege. Ei fac o slujbă care este chipul și umbra lucrurilor cerești, după poruncile

de animale, ci era încheiat în baza sângelui Domnului Isus. De aceea, cu puțin timp înainte de răstignirea Sa, când sărbătorea Paștele împreună cu ucenicii Săi, El „a luat un pahar și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, li l-a dat, zicând: «Beți toți din el, căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor. Vă spun că, de acum încolo, nu voi mai bea din acest rod al viței, până în ziua când îl voi bea cu voi nou în Împărăția Tatălui Meu»” (Matei 26:27-29). Domnul Isus Cristos Însuși vorbește de un Nou Legământ al cărui sânge este chiar sângele Său. De aceea, „Hristos a căpătat o slujbă cu atât mai înaltă, cu cât legământul al cărui Mijlocitor este El e mai bun, căci este așezat pe făgăduințe mai bune. În adevăr, dacă legământul dintâi ar fi fost fără cusur, n-ar mai fi fost vorba să fie înlocuit cu un al doilea” (Evrei 8:6-7). Acest Nou Legământ fusese profețit cu multă vreme în urmă de profetul Ieremia ale cărui cuvinte le citează autorul cărții Evrei: „Căci ca o mustrare a zis Dumnezeu lui Israel: «Iată, vin zile», zice Domnul, «când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou, nu ca legământul pe care l-am făcut cu părinții lor în ziua când i-am apucat de mână ca să-i scot din țara Egiptului»” (Evrei 8:8-9). Așa că Noul Legământ este mult mai bun decât Vechiul Legământ. Ba mai mult, Dumnezeu nu a intenționat niciodată să facă din Vechiul Legământ un legământ veșnic, ci întotdeauna intenția Lui a fost să îi includă pe toți oamenii în Noul Legământ, sub preoția veșnică și plină de har a Domnului Isus Cristos. Deci de ce s-ar fi întors destinatarii cărții Evrei înapoi la ceva ce oricum Dumnezeu spusese că va fi înlocuit?

3 Această întoarcere spre cele vechi nu era deloc în avantajul celor cărora le scria autorul! Iar dezavantajul poate fi rezumat în două imagini foarte simple. În vechiul Legământ tot ceea ce a făcut Dumnezeu a fost să rostească în auzul poporului Israel cele zece porunci și apoi, „când a isprăvit Domnul de vorbit cu Moise pe muntele Sinai, i-a dat cele două table ale mărturiei, table de piatră, scrise cu degetul lui Dumnezeu” (Exod 31:18). Să știți că nu era puțin lucru să deții două table de piatră pe care să le fi scris Însuși Dumnezeu. Era un lucru nemaipomenit! Vă spun drept că mi-ar fi plăcut să le văd și mai ales așa fi fost curios să văd cum arată scrisul lui Dumnezeu! Dar în Noul Legământ Dumnezeu promite să facă mult mai mult pentru toți cei care intră în relație cu El crezând în Domnul Isus Cristos. El promite astfel: „Iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel după acele zile», zice Domnul: «Voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu. Și nu va mai învăța fiecare pe vecinul sau pe fratele său zicând: ‘Cunoaște pe Domnul!’ Căci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare dintre ei. Pentru că le voi ierta nelegiuirile și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele și fărădelegile lor»” (Evrei 8:10-12). Dumnezeu promite să scrie legile și poruncile Sale în inima celui care crede! Ele nu mai sunt astfel undeva în exteriorul nostru, ci devin parte din noi. Iar Dumnezeu face lucrul acesta trimițând Duhul Său cel Sfânt să locuiască în inimile noastre. Iar autorul pare să-i întrebe pe destinatarii scrisorii sale: oare chiar vreți să vă întoarceți sub Vechiul Legământ în care Dumnezeu scrie legile Sale pe niște pietre sau vreți să rămâneți sub Noul Legământ în care Dumnezeu scrie legile Lui chiar în inimile voastre? Ce alegeți? Iar apoi încheie scurt: „prin faptul că zice: «Un nou legământ», a mărturisit că cel dintâi este vechi, iar ce este vechi, ce a îmbătrânit, este aproape de pieire” (Evrei 8:13). Chiar vreți să vă întoarceți la ceva ce oricum este aproape să piară?, pare să le spună el celor cărora le scria.

APLICAȚIE

S-ar putea să auziți că pentru a fi mântuiți trebuie să apălați la Sfânta Fecioară Maria sau la îngeri sau la vreun alt sfânt. Sau că mai trebuie să țineți Sabatul, sau să purtați anumite feluri de haine, sau să faceți mai știu eu ce lucruri. Să nu credeți așa ceva! Apostolul Petru când a fost cercetat de mai marii poporului cu privire la ceea ce spuneau despre Isus a afirmat cât se poate de clar: „în nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți.” (Faptele Apostolilor 4:12). Domnul Isus Cristos este singurul Mijlocitor în Noul Legământ. Doar la El trebuie să apelăm, doar Lui trebuie să ne închinăm și doar în El trebuie să credem. În nimic altceva și în nimeni altcineva!

RECAPITULEAZĂ

Recapitulează versetul de memorat împreună cu toți copiii, fiind creativ în metodele folosite.

RUGĂCIUNEA poveștii

Rugați-vă aplicativ pe versetul de memorat (rugăciune de laudă, de mulțumire, de mărturisire, de mijlocire sau de cerere personală).

ACTIVITATE practică

Pregătește o activitate practică care să urmărească ideea centrală a lecției, fie ca element introductiv, fie pentru a fixa lucrurile la finalul întâlnirii.

LECȚIA 8

EVREI 9:1-28

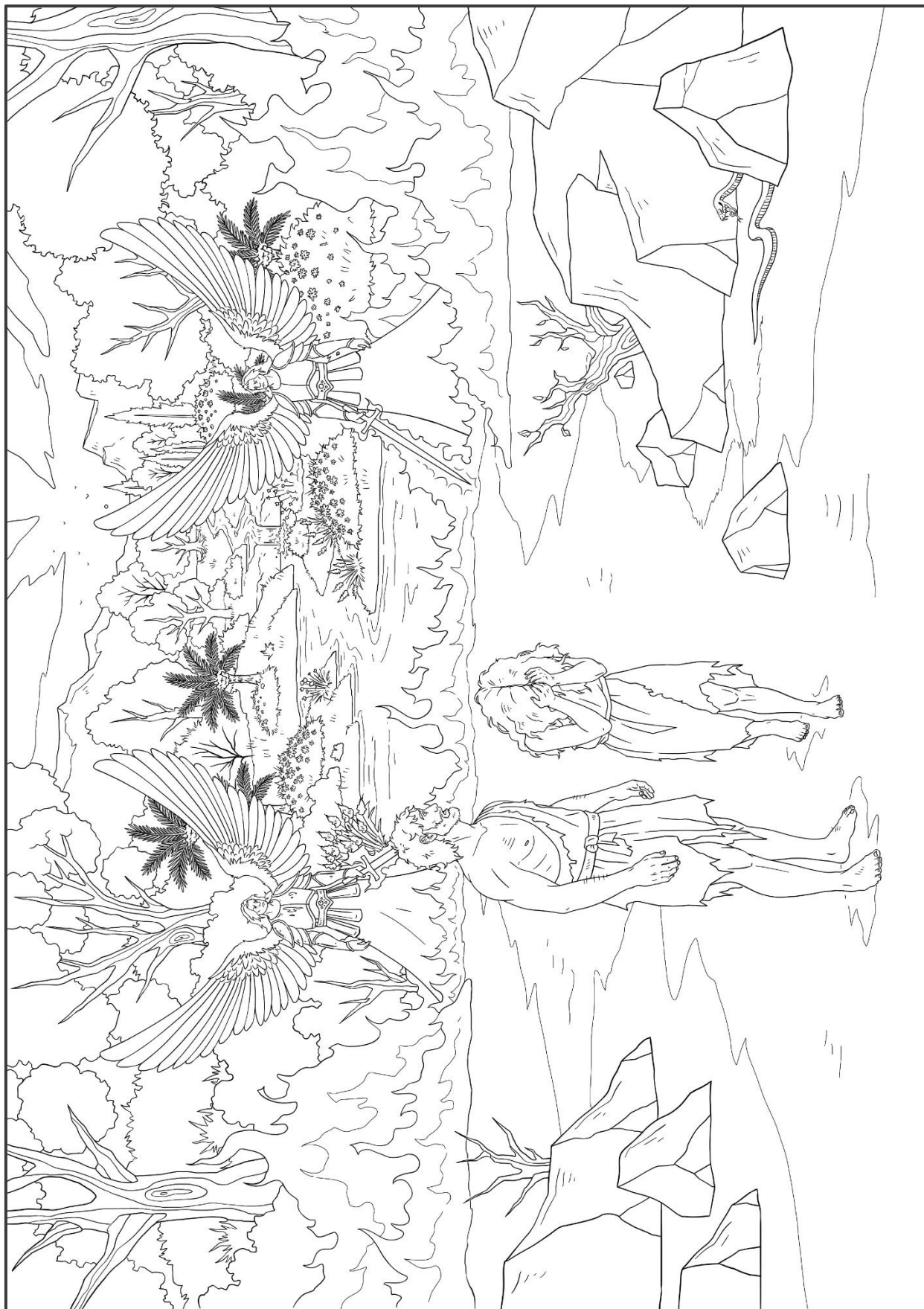
MEMOREAZĂ

Evrei 9:24

Hristos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu.

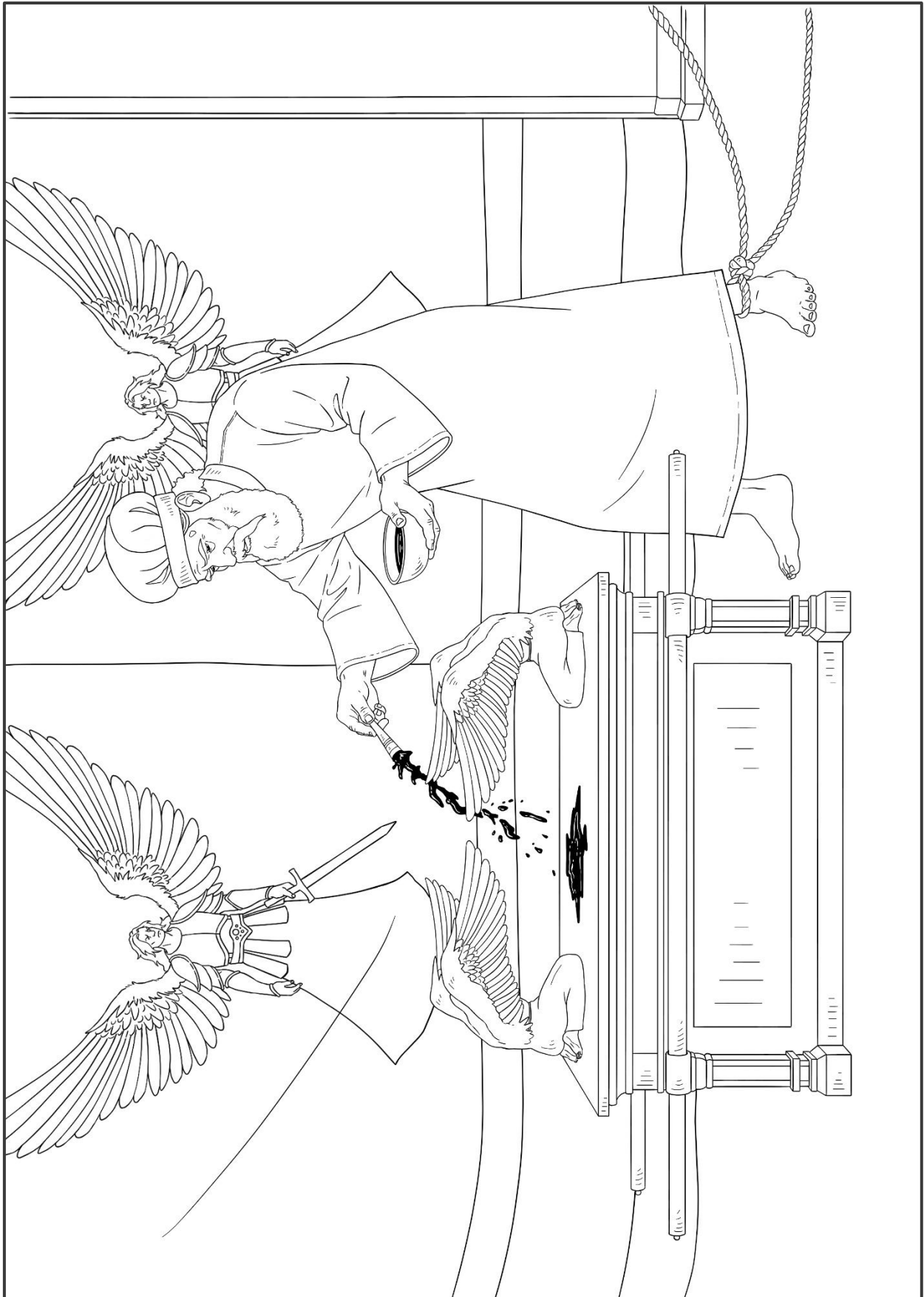

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

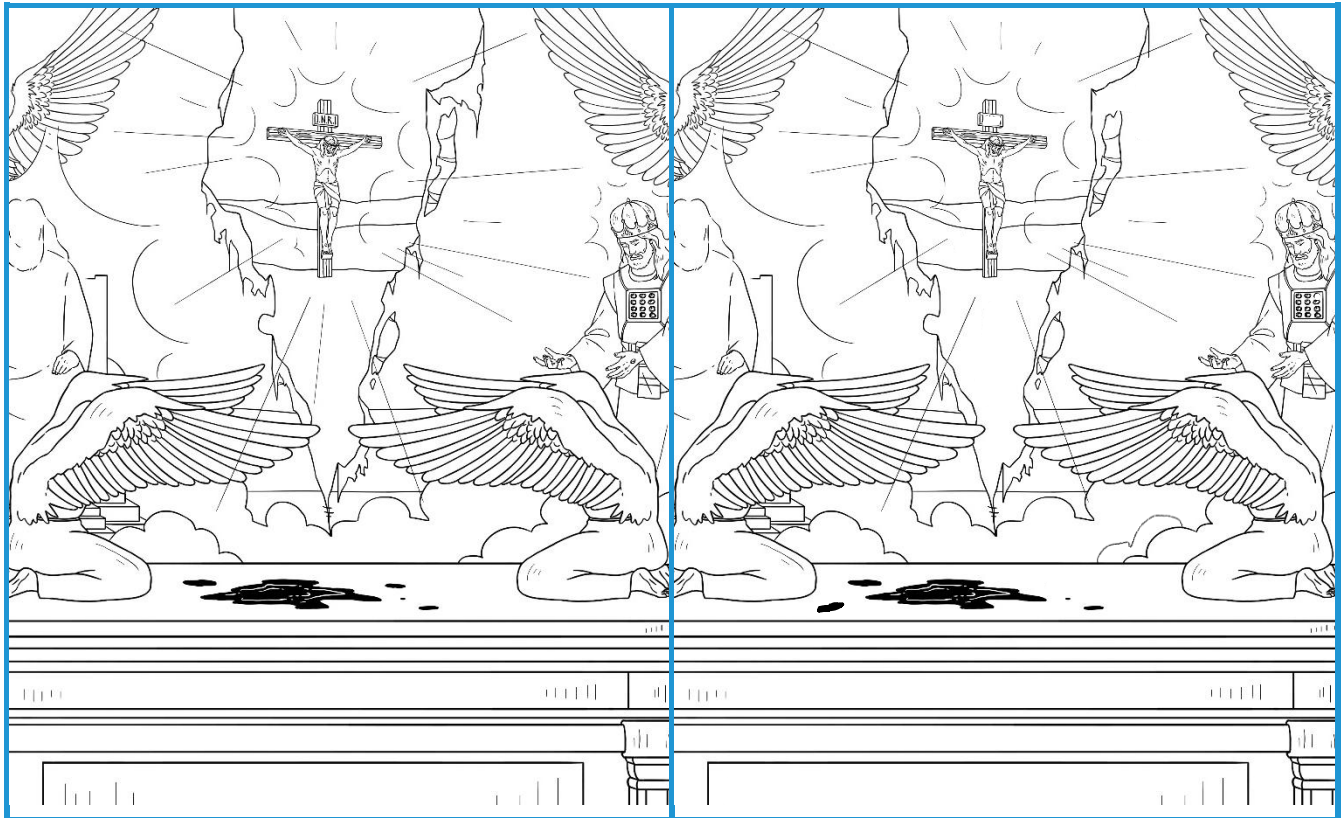

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

Găsește **10 diferențe** între imaginile de mai jos.

Colorează cifra „**2**” în careul de mai jos! Ce literă ai găsit? _____

3	4	2	4	6	8	5	2	5	6
9	4	2	3	5	8	9	2	6	8
5	5	2	0	1	3	6	2	4	5
1	6	2	7	9	0	1	2	7	6
4	1	2	2	2	2	2	2	9	7
4	3	2	2	2	2	2	2	0	1
5	6	2	1	3	1	4	2	1	0
6	8	2	9	4	5	6	2	4	3
1	9	2	3	4	7	1	2	3	4
5	1	2	4	5	0	1	2	4	5

POVESTEA Lecției 8

Evrei 9:1-28

Schița Lecției 8

LECTURA imaginilor

Lecturați imaginile lecției folosind cele 6 întrebări fundamentale ale observării: **Cine?, Ce?, Unde?, Când?, Cum?, De ce?**. Adaugă și alte întrebări cu scopul de a observa cât mai atent fiecare imagine. Lectura imaginilor trebuie să fie obiectivă, nu subiectivă, având drept scop observarea, nu interpretarea. **PUNE UN TITLU** împreună cu copiii imaginilor lecturate, iar apoi **DEZVOLTĂ TITLUL** împreună cu ei și astfel va rezulta ideea centrală a fiecărei imagini. Astfel, copiii vor deprinde rezumarea și detalierea mesajului unei imagini.

MEMORAREA versetului

Memorează versetul împreună cu copiii fiind creativ în metodele folosite.

Evrei 9:24

Hristos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu.

POVESTEA lecției

Prezintă cât mai captivant posibil povestea asociată imaginilor lecturate și a versetului de memorat învățat.

1

După ce le-a spus destinatarilor scrisorii sale că nu are rost să se întoarcă de la realitate spre umbră, de la original spre o copie, de la ceea ce Dumnezeu a promis că va aduce la ceea ce Dumnezeu a spus că va fi înlocuit, de la un Mare Preot veșnic la mari preoți trecători, de la Cortul Ceresc la Cortul pământesc, de la Noul Legământ la Vechiul Legământ, sau de la Domnul Isus Cristos la Legea lui Moise, acum autorul cărții Evrei intră în lucruri și mai detaliate. Astfel, autorul spune că deși din vechime și până în zilele lor a existat un Cort al Întâlnirii și mai apoi un Templu la Ierusalim, deși existau în continuare mari preoți care aduceau jertfe pentru popor, totuși, „*Duhul Sfânt arată că drumul în Locul Preasfânt nu era încă deschis câtă vreme stătea în picioare cortul dintâi*” (Evrei 9:8). Dar oare când fusese închis drumul până în prezența lui Dumnezeu? Și de ce a restricționat Dumnezeu acest drum? Ei bine, poate vă mai amintiți ce s-a întâmplat la începutul istoriei omenirii când Dumnezeu i-a creat pe Adam și Eva și i-a așezat să locuiască în grădina Edenului. Tot atunci El le-a dat și o poruncă și anume: „*Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină, dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit*” (Geneza 3:16-17). Dar ce a făcut omul? Nu a ascultat și, fiind ispitit și înșelat de șarpe, a mâncat din acest pom. Cuprins de rușine, de frică și de vinovăție, omul s-a ascuns pentru prima dată de Dumnezeu. Dumnezeu l-a căutat, dar între El și om se ridicase acum o barieră, bariera păcatului, a neascultării. Așa că „*Domnul Dumnezeu l-a izgonit din grădina Edenului ca să lucreze pământul, din care fusese luat. Astfel a izgonit El pe Adam; și la răsăritul grădinii Edenului a pus niște heruvimi, care să învârtă o sabie învăpăiată, ca să păzească drumul care duce la pomul vieții*” (Geneza 3:23-24). Adam și Eva au părăsit frumoasa grădină a Edenului cu mult regret și

tristețe, iar Dumnezeu i-a privit cum pleacă cu o și mai mare durere. Era însă cineva care zâmbea satisfăcut – tocmai reușise să strice creația lui Dumnezeu. Era diavolul, șarpele cel vechi. El nu știa că Dumnezeu plănuise cu atenție momentul când Cineva numit „*sămânța femeii*”, adică un om, avea să-i zdrobească capul. Oricum, de atunci încolo, drumul spre pomul vieții, drumul până în prezența lui Dumnezeu care este Sfânt, a rămas închis pentru omul păcătos.

2

El a rămas închis și după ce Dumnezeu a poruncit lui Moise să construiască Cortul Întâlnirii, dar din când în când, adică o dată pe an, Marele Preot putea intra până în Sfânta Sfintelor acolo unde era chivotul Legământului care reprezenta prezența lui Dumnezeu. Pentru autorul scrisorii către Evrei, faptul că drumul până în prezența lui Dumnezeu era închis era dovedit de faptul că „*preoții care fac slujbele, intră totdeauna în partea dintâi a cortului. Dar în partea a doua intră numai marele preot, o dată pe an, și nu fără sânge, pe care îl aduce pentru sine însuși și pentru păcatele din neștiință ale norodului*” (Evrei 9:6-7). Vă amintiți câte încăperi avea Cortul Întâlnirii și cum se numeau ele? Erau două camere, prima se numea Locul Sfânt, iar a doua se numea Locul Preasfânt. În prima era masa pe care erau așezate pâinile, sfeșnicul și altarul de aur pe care se ardea tămâie. Iar în Locul Preasfânt era doar chivotul legământului. Știți cu ce erau separate cele două încăperi? Erau separate cu o perdea colorată și foarte groasă și foarte rezistentă. Oare știți ce fel de ființe erau reprezentate pe ea? Pe ea erau cusute niște heruvimi, exact acele ființe cerești pe care Dumnezeu le pusese să păzească drumul spre pomul vieții. Autorul ne mai spune că marele preot putea intra în Locul Preasfânt o dată pe an. Când îi era permis să intre acolo? Ei bine, să știți că atunci când se întâmpla acest lucru era o mare sărbătoare în tot Israelul numită „*Ziua ispășirii*”. Era o zi foarte importantă pentru că marele preot făcea atunci ispășire pentru toate păcatele poporului adunate

de-a lungul unui an întreg. Era interzis să se facă orice lucrare în acea zi și tot poporul trebuia să se smerească, pentru că „*oricine nu se va smeri în ziua aceea va fi nimicit din poporul lui*” (Levitic 26:29). Marele preot aducea mai întâi un vițel ca jertfă de ispășire pentru păcatele lui și ale familiei sale. Mai apoi i se aduceau doi țapi. Unul dintre ei era adus ca jertfă de ispășire pentru păcatele poporului, iar marele preot trebuia să ia din sângele acelui țap și să intre cu el până în Locul Preasfânt, acolo unde era chivotul legământului și să stropească cu sânge pe capacul acestuia. Apoi marele preot își punea mâinile pe capul celui alt țap și mărturisea peste el toate păcatele poporului Israel, iar apoi acest țap era alungat într-un loc de unde nu mai putea să se întoarcă. Marele preot putea face tot acest ritual doar o singură dată pe an. Doar o singură dată pe an îi era permis marelui preot să intre în prezența lui Dumnezeu și să vadă chivotul legământului și nu putea „*fără sânge, pe care îl aduce pentru sine însuși și pentru păcatele din neștiință ale norodului*” (Evrei 9:7). Se spunea că dacă Dumnezeu primea jertfa de ispășire adusă de marele preot în numele poporului, atunci acesta ieșea viu din prezența lui Dumnezeu. Dar dacă nu primea jertfa, atunci marele preot murea acolo înaintea chivotului legământului. Tocmai de aceea s-a format obiceiul ca în Ziua Ispășirii, când marele preot intra în Locul Preasfânt, să-i fie legată de picior o frânghie lungă, pentru ca în caz că ar fi murit în prezența lui Dumnezeu, ceilalți preoți să-l poată scoate din Locul Preasfânt fără să-și pună în pericol și propria lor viață. Se spune că atunci când marele preot intra în Locul Preasfânt copiii lui Israel așteptau într-o tăcere deplină, cu sufletul la gură, să vadă dacă Dumnezeu va primi jertfa lor și-i va ierta. Era un moment de maximă tensiune. Iar când marele preot ieșea viu, poporul izbucnea în urale și în cântece de bucurie, pentru că Dumnezeu îi mai iertase încă o dată.

3 Dar în Noul Legământ lucrurile s-au schimbat cu totul pentru că „*Hristos a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta, și a intrat, o dată pentru totdeauna, în Locul Preasfânt nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică*” (Evrei 9:11). Adică, Domnul Isus Cristos, Cel care este Marele Preot al Noului Legământ, a intrat în Cortul Ceresc până în prezența lui Dumnezeu ca să facă ispășire pentru păcatele întregii lumi. Dar El nu a făcut ispășire așa cum se făcea în vechime cu sângele vreunui animal, ci El a făcut ispășire cu sângele Său atunci când a murit pe cruce. Iar „*dacă sângele taurilor și al țapilor și cenușa unei vaci, stropite peste cei întinați, îi sfințesc și le aduc curățirea trupului, cu cât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel veșnic, S-a adus pe Sine Însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu!*” (Evrei 9:13-14). Prin jertfa Lui, El a obținut iertarea lui Dumnezeu pentru noi pentru că „*fără vărsare de sânge, nu este iertare*” (Evrei 9:22). Domnul Isus Cristos a făcut mult mai mult pentru noi decât puteau face marii preoți din vechime pentru poporul Israel. El „*n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu. Și nu ca să Se aducă de mai multe ori jertfă pe Sine Însuși, ca marele preot care intră în fiecare an în Locul Preasfânt cu un sânge care nu este al lui, fiindcă atunci ar fi trebuit să pătimească de mai multe ori de la întemeierea lumii, pe când acum, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa*” (Evrei 9:24-26). Acum, prin jertfa și mijlocirea Domnului Isus Cristos, Marele Nostru Preot, drumul până în prezența Dumnezeului celui Viu a fost deschis pentru toți cei ce cred în El. Iar lucrul acesta a fost făcut clar atunci când „*Isus a strigat iarăși cu glas tare și Și-a dat duhul. Și îndată, perdeaua dinăuntrul Templului s-a rupt în două, de sus până jos*” (Matei 27:50-51). Acesta a fost semnul că Dumnezeu Însuși a deschis drumul pe care l-a închis atunci când i-a alungat pe Adam și Eva din Eden. Domnul Isus Cristos, „*Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii*” (Ioan 1:29), l-a deschis prin jertfa Lui perfectă. Slavă Lui!

APLICAȚIE

Te-ai gândit vreodată ce mare lucru este să poți fi iertat de Dumnezeu?! „Plata păcatului”, a oricărui păcat, este moartea, dar pentru păcatele noastre, în locul meu și alt tău, a murit Domnul Isus Cristos. El a luat asupra Lui toate păcatele și a făcut ispășire pentru ele și cu sângele Lui a intrat chiar în cer, înaintea lui Dumnezeu, așa încât acum noi putem fi iertați. El a plătit cu viața Lui, ca eu și cu tine să putem fi iertați de Dumnezeu! Ce har! Și ce ușurare! Păcatul ne-a separat de Dumnezeu, dar sângele Domnului Isus Cristos de aduce din nou împreună și ne deschide poarta Cerului, poarta Împărăției lui Dumnezeu. Tu vrei să intri pe ea?

RECAPITULEAZĂ

Recapitulează versetul de memorat împreună cu toți copiii, fiind creativ în metodele folosite.

RUGĂCIUNEA poveștii

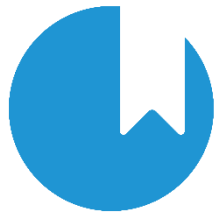
Rugați-vă aplicativ pe versetul de memorat (rugăciune de laudă, de mulțumire, de mărturisire, de mijlocire sau de cerere personală).

ACTIVITATE practică

Pregătește o activitate practică care să urmărească ideea centrală a lecției, fie ca element introductiv, fie pentru a fixa lucrurile la finalul întâlnirii.

LECȚIA 9

EVREI 10:1-39

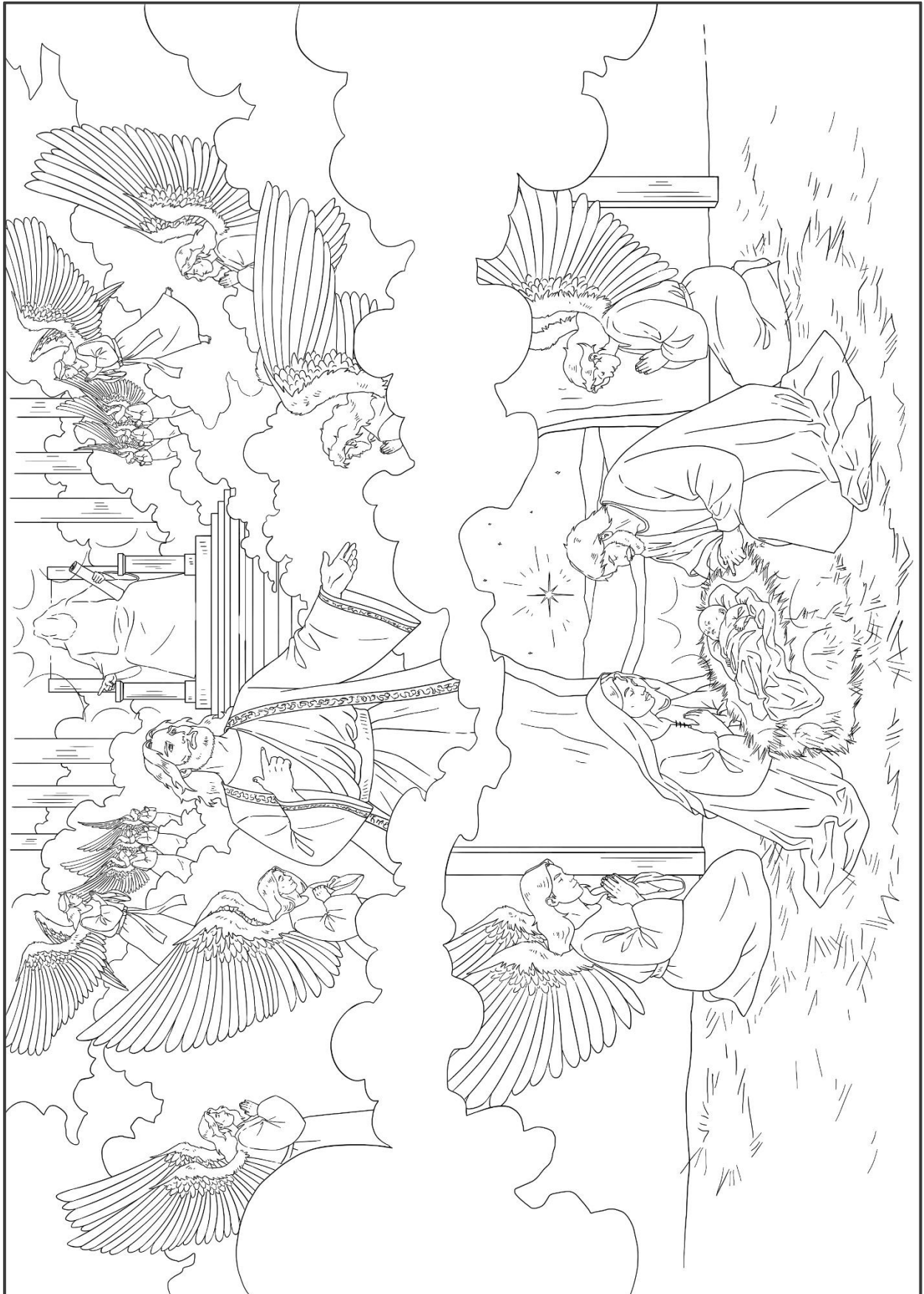
MEMOREAZĂ

Evrei 10:10

Prin această „voie”
am fost sfințiți noi,
și anume prin jertfirea
trupului lui Isus Hristos,
o dată pentru totdeauna.

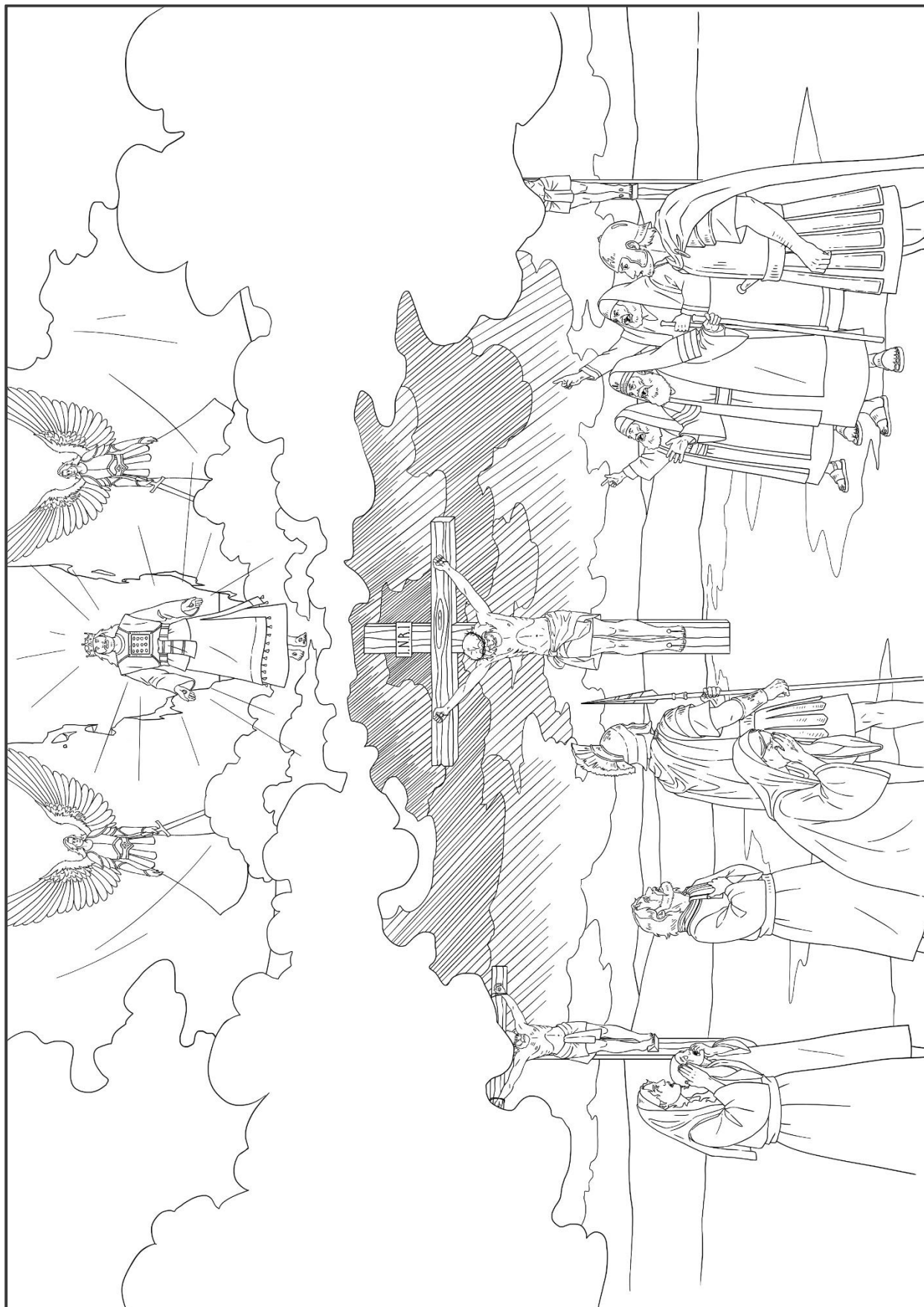

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

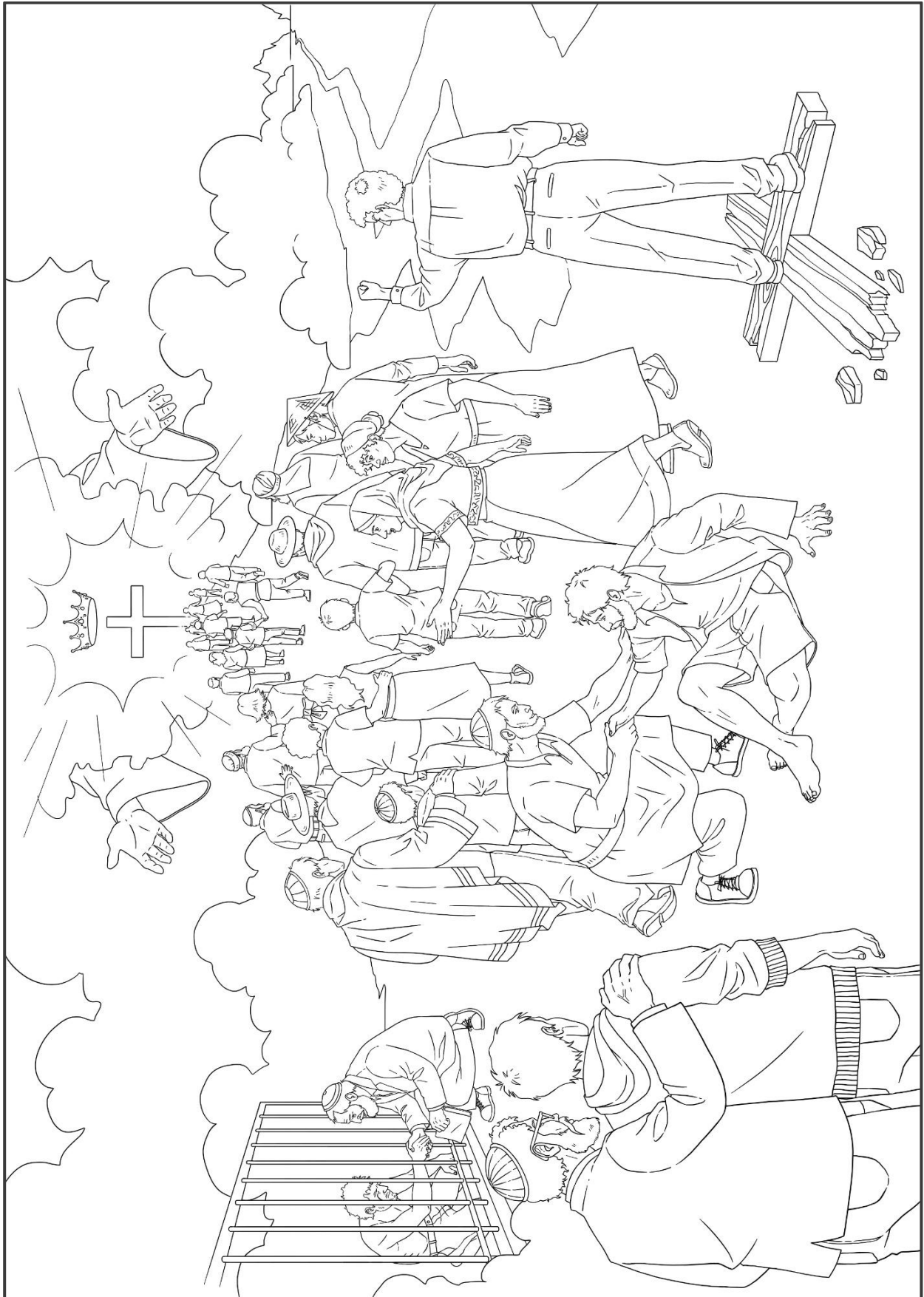

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

Găsește **10 diferențe** între imaginile de mai jos.

Colorează litera „**C**” în careul de mai jos! Ce formă ai găsit? _____

F	C	C	C	B	Z	C	C	C	M
C	R	U	S	C	C	K	F	B	C
C	G	I	G	G	R	A	G	M	C
C	Z	O	A	H	S	S	J	P	C
C	A	P	V	M	B	D	M	L	C
U	C	A	T	P	E	V	R	C	M
P	F	C	G	L	T	P	C	H	K
N	G	I	C	R	N	C	F	J	F
A	M	K	P	C	C	Z	V	M	G
D	S	L	V	N	T	A	B	P	T

POVESTEA Lecției 9

Evrei 10:1-39

Schița Lecției 9

LECTURA imaginilor

Lecturați imaginile lecției folosind cele 6 întrebări fundamentale ale observării: **Cine?, Ce?, Unde?, Când?, Cum?, De ce?**. Adaugă și alte întrebări cu scopul de a observa cât mai atent fiecare imagine. Lectura imaginilor trebuie să fie obiectivă, nu subiectivă, având drept scop observarea, nu interpretarea. **PUNE UN TITLU** împreună cu copiii imaginilor lecturate, iar apoi **DEZVOLTĂ TITLUL** împreună cu ei și astfel va rezulta ideea centrală a fiecărei imagini. Astfel, copiii vor deprinde rezumarea și detaliera mesajului unei imagini.

MEMORAREA versetului

Memorează versetul împreună cu copiii fiind creativ în metodele folosite.

Evrei 10:10

Prin această „voie” am fost sfințiți noi, și anume prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, o dată pentru totdeauna.

POVESTEA lecției

Prezintă cât mai captivant posibil povestea asociată imaginilor lecturate și a versetului de memorat învățat.

Dumnezeu S-a oferit să vină în lumea noastră, să se întrupeze și să devină El adevărata jertfă pentru păcatele omenirii. El, Cel înălțat în slavă, a ales să-și dezbrace haina glorioasă, să se smerească până acolo încât să se nască, așa cum se naște orice copilăș. Ba mai mult, S-a născut într-o iesle la un loc cu animalele în cel mai smerit loc cu putință. El, Fiul lui Dumnezeu, a devenit fiul Mariei și al lui Iosif. Și toate acestea El le-a făcut pentru că dorea să împlinească voia Tatălui: „prin această «voie» am fost sfințiți noi, și anume prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, o dată pentru totdeauna” (Evrei 10:10).

2

Autorul revine apoi la ceea ce se întâmpla în vechime când preoții aduceau „de multe ori aceleași jertfe, care niciodată nu pot șterge păcatele” (Evrei 10:11), pe când Fiul lui Dumnezeu, „după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu și așteaptă de acum ca vrăjmașii Lui să-l fie făcuți așternut al picioarelor Lui. Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți” (Evrei 10:12-14). Ceea ce mulțimea jertfelor aduse zi după zi, lună după lună, an după an, n-a putut rezolva, a rezolvat jertfa unică a Domnului Isus Cristos. El S-a oferit pe Sine, ca jertfă pentru păcatele noastre, iar suferința Lui a fost groaznică pentru că a murit răstignit pe o cruce. Și ca și când chinul fizic nu ar fi fost destul, s-au găsit oameni care să-l și batjocorească spunându-l: „Pe alții i-a mântuit, iar pe Sine nu Se poate mântui! Dacă este El Împăratul lui Israel, să Se coboare acum de pe cruce și vom crede în El!” (Matei 27:42). Dar, deodată, „de la ceasul al șaselea până la ceasul al nouălea s-a făcut întuneric peste toată țara” (Matei 27:45). Iar pe la ceasul al nouălea Domnul Isus a strigat: „Eli, Eli, Lama Sabactani?” Adică: «Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?» (Matei 27:46). Cei care erau împrejurul crucii au crezut că strigă pe Ilie, alții că cere ceva de băut, dar Domnul Isus „a strigat iarăși cu glas tare și Și-a dat duhul” (Matei 27:50). Și imediat s-a întâmplat ceva cu totul neașteptat în Templul de la Ierusalim: „perdeaua dinăuntrul Templului s-a rupt în două, de sus până jos” (Matei 27:51). Este foarte important să rețineți cum s-a rupt. De jos în sus? Nu, ci de sus în jos! Ca și când o forță cerească

1

Dragi copii, este cât se poate de evident că autorul epistolei către Evrei îi poartă pe destinatarii scrierii sale pe de o parte prin Vechiul Testament, iar pe de alta printr-o realitate nevăzută, existentă în ceruri. Pare un fel de călătorie într-o altă dimensiune și în care timpul curge cu totul altfel. Dacă ceea ce ne spune el nu ar fi Cuvântul lui Dumnezeu am putea crede că toate sunt doar imaginație. Dar nu sunt! Sunt o realitate nevăzută adusă în existență de Însuși Dumnezeu. Și astăzi autorul se întoarce mai întâi în trecut la jertfele care trebuiau aduse potrivit Legii: „Legea, care are umbra bunurilor viitoare, nu înfățișarea adevărată a lucrurilor, nu poate niciodată, prin aceleași jertfe care se aduc neîncetat în fiecare an, să facă desăvârșiți pe cei ce se apropie. Altfel, n-ar fi încetat ele oare să fie aduse, dacă cei ce le aduceau, fiind curățiți o dată, n-ar mai fi trebuit să mai aibă cunoștință de păcate? Dar aducerea aminte a păcatelor este înnoită din an în an, tocmai prin aceste jertfe; căci este cu neputință ca sângele taurilor și al țapilor să șteargă păcatele” (Evrei 10:1-4). Ceea ce spune el este că păcatele nu puteau fi iertate pe baza jertfirii unor animale. Dumnezeu le-a poruncit doar pentru un timp până când avea să fie adusă adevărata jertfă pentru păcat. Așa că autorul se mută de pe pământ în ceruri și suntem martorii unei discuții între Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Fiul, probabil cândva înainte de a fi creat universul. Fiul se înfățișează înaintea tronului lui Dumnezeu, învăluit în lumină și-l spune: „«Iată-Mă (în sulul cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeule!» După ce a zis întâi: «Tu n-ai voit și n-ai primit nici jertfe, nici prinoase, nici arderi-de-tot, nici jertfe pentru păcat» (lucruri aduse toate după Lege), apoi zice: «Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule»” (Evrei 10:7-9). Astfel, cunoscând planurile Tatălui scrise în „sulul cărții”, Fiul lui

nevăzută a apucat-o și a sfâșiat-o vrând să transmită mesajul că de acum încolo, prin jertfirea trupului Domnului Isus Cristos, drumul până în prezența Dumnezeului celui Viu este deschis. Era semnul că Dumnezeu primise jertfa Domnului Isus Cristos și că „*nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele lor, nici de fărădelegile lor*” (Evrei 10:17). Iar autorul cărții Evrei se mută de la scena răstignirii de pe pământ la ceea ce s-a întâmplat în cer și scrie: „*fiindcă prin sângele lui Isus avem o intrare slobodă în Locul Preasfânt pe calea cea nouă și vie pe care ne-a deschis-o El, prin perdeaua dinăuntru, adică trupul Său, și fiindcă avem un Mare Preot pus peste casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu o inimă curată, cu credință deplină, cu inimile stropite și curățite de un cuget rău și cu trupul spălat cu o apă curată. Să ținem fără șovăire la mărturisirea nădejii noastre, căci credincios este Cel ce a făcut făgăduința*” (Evrei 10:19-23). Ceea ce s-a întâmplat pe pământ, moartea Domnului Isus, a avut efect nu doar în Templul de la Ierusalim, ci chiar în Templul ceresc. El a intrat cu jertfa Sa în Templul ceresc și a curățit tot cerul de păcate, oferind, totodată, tuturor oamenilor „*o hotărâre de iertare*” (Romani 5:18) prin care toți, indiferent de rasă, etnie, statut social sau bogăție, de vremea în care au trăit sau vor trăi, toți să poată fi iertați de păcatele lor. Toți să fie iertați prin jertfa Unuia singur: Domnul Isus Cristos! Ce mare har și ce mare bucurie!

3 Nici nu-i de mirare că după toate acestea, autorul cărții Evrei se întoarce spre cei cărora le scrie și le spune: „*Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune. Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie*” (Evrei 10:24). Ei trebuia să se ajute unii pe alții să meargă pe urmele Domnului Isus Cristos chiar dacă treceau prin suferințe. Dar ce se putea întâmpla dacă nu o făceau? Exista vreun pericol? Da, exista! Exista pericolul de a da înapoi, adică de a-l întoarce spatele Domnului Isus și a porni în direcția opusă. Așa ceva nu este ceva de dorit, dar pericolul există. Și de aceea autorul spune că „*dacă păcătuim cu voia, după ce am primit cunoștința adevărului, nu mai rămâne nicio jertfă pentru păcate, ci doar o așteptare înfricoșată a judecății și văpaia unui foc care va mistui pe cei răzvrățiți*” (Evrei 10:26). A-l întoarce spatele Domnului Isus, a respinge jertfa Lui sau a o privi cu dispreț, spunându-ți că poți păcătui, că Dumnezeu oricum te iartă, aduce cu sine un pericol de moarte, căci „*cine a călcat Legea lui Moise este omorât fără milă, pe mărturia a doi sau trei martori. Cu cât mai aspră pedeapsă credeți că va lua cel ce va călca în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, va pângări sângele legământului cu care a fost sfințit și va batjocori pe Duhul harului?*” (Evrei 10:28-29). Iar consecințele pedepsei vor fi cu atât mai drastice cu cât Cel care va judeca va fi chiar Dumnezeu. Iar cei care au respins jertfa plină de iubire a Domnului Isus Cristos, vor vedea cealaltă față a lui Dumnezeu, aceea de Judecător și „*grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu!*” (Evrei 10:31). În ciuda acestui avertisment cât se poate de serios, autorul cărții Evrei se așteaptă ca cei cărora le scrie să nu-l întoarcă spatele Domnului Isus, ci să continue să-L urmeze, în ciuda suferințelor prin care treceau. De altfel nu era prima dată când li se întâmpla acest lucru, pentru că autorul le amintește de „*zilele de la început, când, după ce ați fost lumați, ați dus o mare luptă de suferințe: pe de o parte, erați puși ca privesc în mijlocul ocărilor și necazurilor și, pe de alta, v-ați făcut părtași cu aceia care aveau aceeași soartă ca voi. În adevăr, ați avut milă de cei din temniță și ați primit cu bucurie răpirea averilor voastre, ca unii care știți că aveți în ceruri o avuție mai bună, care dănuie*” (Evrei 10:32-34). Scopul cu care le amintește de suferințele din trecut din cauza credinței lor în jertfa Domnului Isus Cristos nu este acela de a-i întrista, ci de a-i încuraja să continue pe același drum pentru că la finalul lui îi așteaptă o mare răsplătire, promisă de Dumnezeu Însuși: „*Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră, pe care o așteaptă o mare răsplătire! Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit. «Încă puțină, foarte puțină vreme, și Cel ce vine va veni și nu va zăbovi. Și cel neprihănit va trăi prin credință, dar, dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găsește plăcere în el»*” (Evrei 10:35-39). Cu această notă plină de speranță își încheie el această primă parte a scrierii sale.

APLICAȚIE

Domnul Isus Cristos a murit pentru păcatele noastre, ale mele și ale tale. Pentru toate! Prin jertfa Lui El ne-a sfințit, adică ne-a pus deoparte pentru cer. Noi putem să acceptăm ceea ce El a făcut pentru noi sau, dimpotrivă, să respingem. Gândește-te că tu accepți ceea ce El a făcut pentru tine atunci când îi ierți pe părinții și frații tăi în loc să fii mândru (mândru) pe ei. Alege să-i ierți așa cum și Dumnezeu te-a iertat pe tine de fiecare dată când ai păcătuat. Îți amintești cuvintele rugăciunii Tatăl Nostru: „*și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșelile noastre?*” (Matei 6:12)

Dacă ierți, vei fi iertat, dar dacă nu ierți, nici Dumnezeu nu te va ierta! Așadar, iartă și vei fi iertat!

RECAPITULEAZĂ

Recapitulează versetul de memorat împreună cu toți copiii, fiind creativ în metodele folosite.

RUGĂCIUNEA poveștii

Rugați-vă aplicativ pe versetul de memorat (rugăciune de laudă, de mulțumire, de mărturisire, de mijlocire sau de cerere personală).

ACTIVITATE practică

Pregătește o activitate practică care să urmărească ideea centrală a lecției, fie ca element introductiv, fie pentru a fixa lucrurile la finalul întâlnirii.

LECȚIA 10

EVREI 11:1-40

MEMOREAZĂ¹

Evrei 11:6

Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui!
Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută.

¹ Pentru linia melodică a versetului de memorat, vezi **Partitura 4** din ANEXA MUZICĂ de la sfârșitul materialului.

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

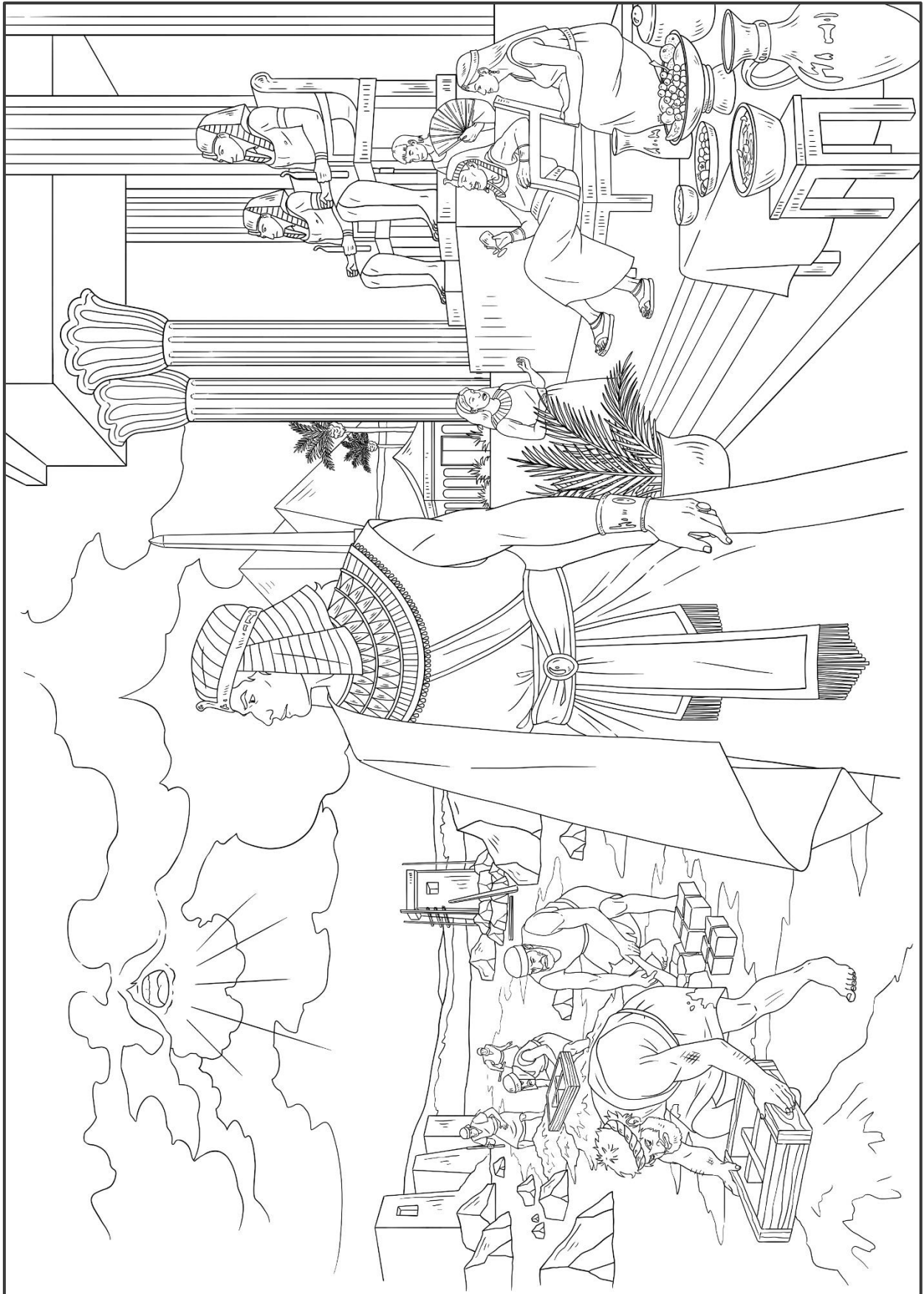

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

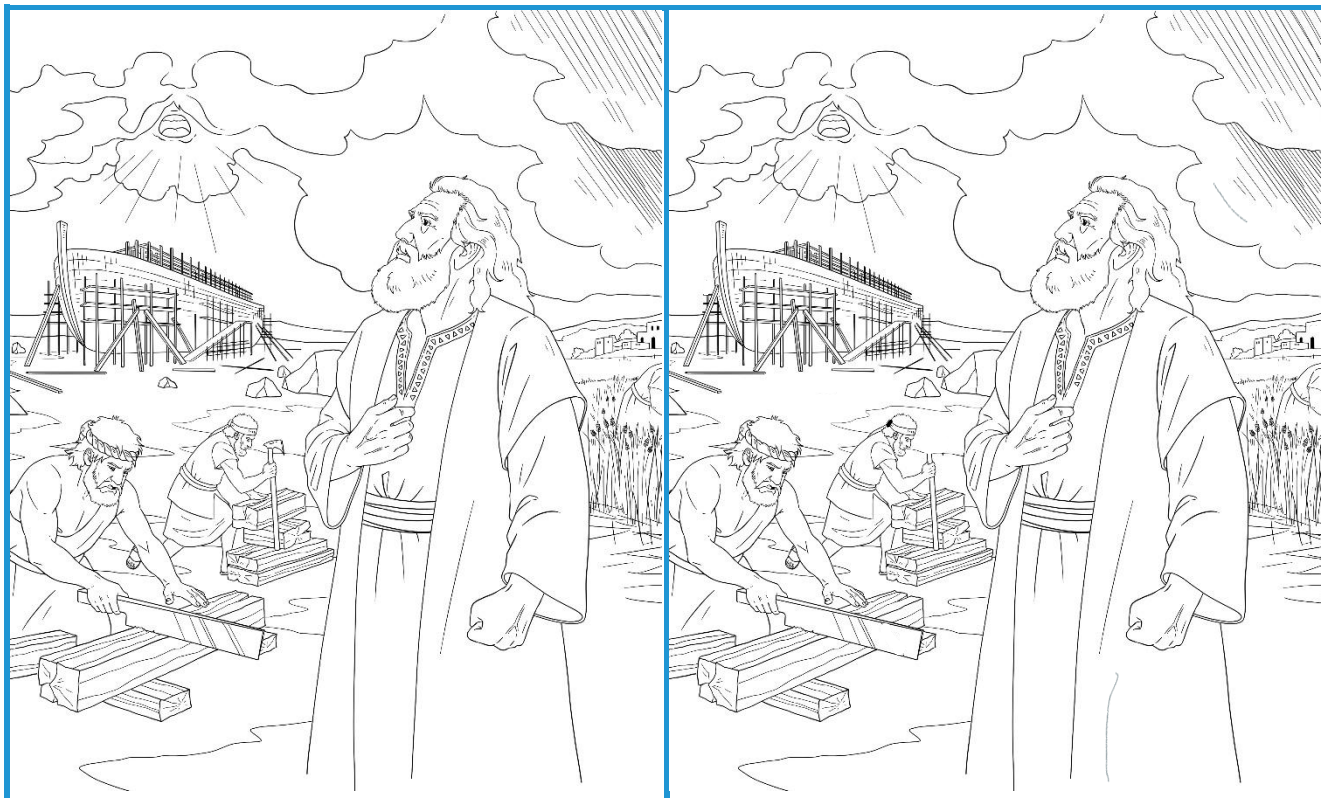

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

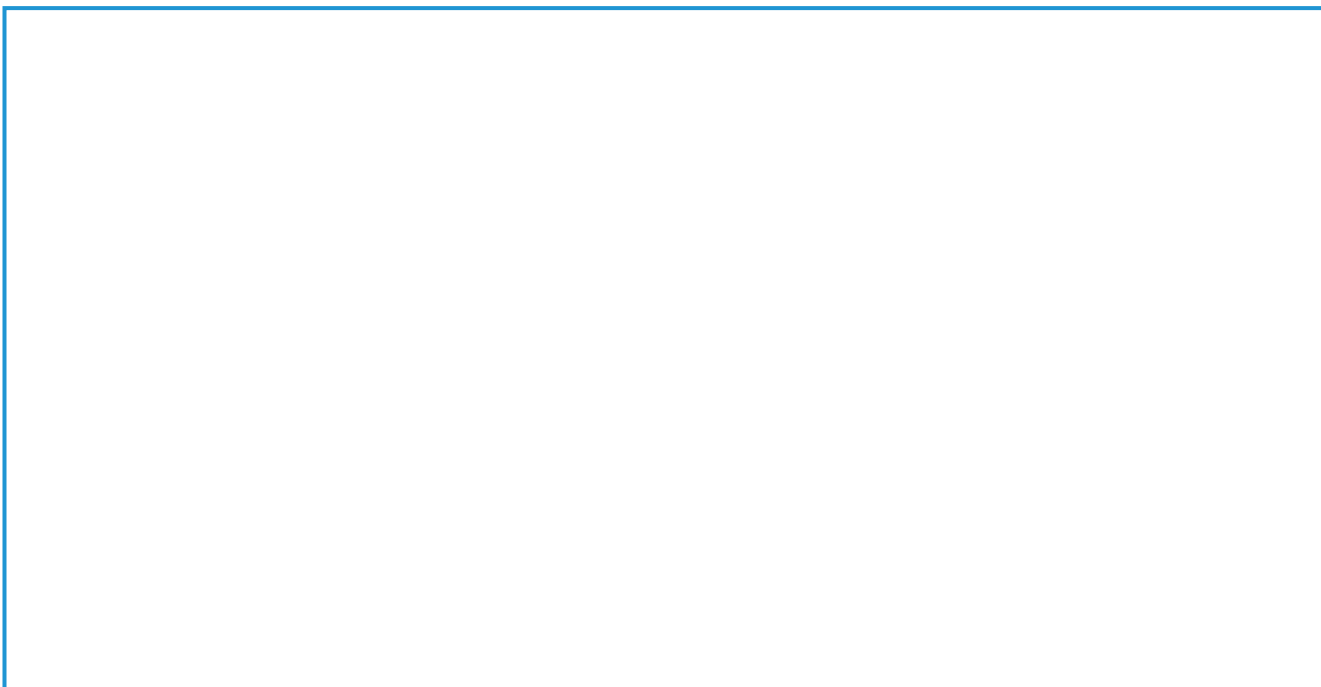

Găsește **10 diferențe** între imaginile de mai jos.

Desenează mai jos pe unul din eroii credinței într-un cadru care să-l reprezinte cât mai bine!

POVESTEA Lecției 10

Evrei 11:1-40

Schița Lecției 10

LECTURA imaginilor

Lecturați imaginile lecției folosind cele 6 întrebări fundamentale ale observării: **Cine?, Ce?, Unde?, Când?, Cum?, De ce?**. Adaugă și alte întrebări cu scopul de a observa cât mai atent fiecare imagine. Lectura imaginilor trebuie să fie obiectivă, nu subiectivă, având drept scop observarea, nu interpretarea. **PUNE UN TITLU** împreună cu copiii imaginilor lecturate, iar apoi **DEZVOLTĂ TITLUL** împreună cu ei și astfel va rezulta ideea centrală a fiecărei imagini. Astfel, copiii vor deprinde rezumarea și detalierea mesajului unei imagini.

MEMORAREA versetului

Memorează versetul împreună cu copiii fiind creativ în metodele folosite.

Evrei 11:6

Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută.

POVESTEA lecției

Prezintă cât mai captivant posibil povestea asociată imaginilor lecturate și a versetului de memorat învățat.

putem fi plăcuți lui Dumnezeu! Aceasta este singura cale, singurul fel în care îi putem fi plăcuți lui Dumnezeu. Următorul în lista autorului este Noe. Mi-ați putea povesti istoria lui Noe? Noe trăia în mijlocul unei lumi foarte păcătoase și de aceea Dumnezeu a hotărât s-o nimicească prin potop. „*Dar Noe a căpătat milă înaintea Domnului*” (Geneza 6:8). El „*era un om neprihănit și fără pată între cei din vremea lui: Noe umbla cu Dumnezeu*” (Geneza 6:9), așa că Dumnezeu i-a spus: „*Sfârșitul oricărei făpturi este hotărât înaintea Mea, fiindcă au umplut pământul de silnicie [...] Fă-ți o corabie din lemn de gofer (chiparos); [...] Dar cu tine fac un legământ: să intri în corabie, tu și fiii tăi, nevastă-ta și nevestele fiilor tăi împreună cu tine*” (Geneza 6:13-18). Știți cum a reacționat Noe? Noe „*a făcut tot ce-i poruncise Dumnezeu*” (Geneza 6:22). Aceasta înseamnă credință: să crezi tot ceea ce îți spune Dumnezeu și să-L ascuți întocmai. Știți cât timp i-a luat lui Noe să facă corabia? 120 de ani! În plus el a construit imensa corabie pe uscat. Ce credeți că au făcut ceilalți oameni în tot acest timp? Bineînțeles, unii și-au văzut de munca lor: au arat, au semănat și au secerat an după an. Și poate doar atunci când treceau pe lângă șantierul lui Noe să se fi întrebat: ce-o fi în capul omului ăstuia? Cum are de gând să ducă ditamai corabia în apă? Alții și-au văzut de viața lor: s-au însurat, s-au măritat și au făcut ospețe. Și poate atunci când erau puțin amețiți de vin au început să râdă de Noe, considerându-l puțin cam nebun și prost. Până-ntr-o zi când, după ce Noe a intrat în corabie împreună cu toată familia lui și Dumnezeu a închis ușa corabiei, a început să plouă de sus și să iasă apă din pământ așa că toate viețuitoarele de pe uscat au pierit. Cum a scăpat Noe? Prin credință. El a crezut cuvintele lui Dumnezeu și le-a ascultat în fiecare zi timp de 120 de ani.

2

Mai apoi, autorul epistolei către Evrei se oprește la Avraam. Lui Avraam Dumnezeu i-a făcut o promisiune: „*voi face din tine un neam mare și te voi binecuvânta*” (Geneza 12:2). Și Avraam avea aproximativ 75 de ani când i-a făcut Dumnezeu această promisiune și Sara, soția lui nu putea avea copii. Au mai trecut câțiva ani

1

Dragi copii, astăzi suntem în fața unei lecții de istorie biblică prin care autorul cărții Evrei încearcă să ne învețe ce înseamnă să ne încredem în Dumnezeu. De altfel, el a încheiat prima parte ca scrisorii sale spunând plin de speranță că „*noi însă nu suntem din aceia care dau înapoi ca să se piardă, ci din aceia care au credință pentru mântuirea sufletului*” (Evrei 10:39). Este foarte probabil ca destinatarii scrisorii sale să se fi întrebat: cum arată acea credință care duce la mântuirea sufletului? Pentru a le răspunde la întrebare el face în acest capitol o lungă listă de oameni care au ales să creadă Cuvântul lui Dumnezeu în ciuda situațiilor grele în care s-au aflat, în ciuda faptului că nu înțelegeau de ce le-a cerut Dumnezeu un anumit lucrul, în ciuda faptului că au fost batjocoriți, persecutați, iar unii dintre ei au fost chiar omorâți. În ciuda tuturor acestor lucruri ei au refuzat să-și abandoneze încrederea în Cuvântul lui Dumnezeu. Primul din listă este Abel. „*Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit darurile lui. Și prin ea vorbește el încă, măcar că este mort*” (Evrei 11:4). Continuă cu Enoh. Știți ce i s-a întâmplat special lui Enoh? A fost răpit la cer, iar acum aflăm că lucrul acesta s-a întâmplat prin credință. „*Prin credință a fost mutat Enoh de pe pământ, ca să nu vadă moartea. Și n-a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase. Căci înainte de mutarea lui, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu*” (Evrei 11:6). A crede în Dumnezeu înseamnă să te încrezi în El pentru iertarea ta și apoi să trăiești o viață care să-i facă plăcere lui Dumnezeu. Iar autorul continuă spunând: „*Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută*” (Evrei 11:6). Ascultați și ține-ți minte! Numai prin credință

buni și la un moment dat Avraam a întrebat: „Doamne Dumnezeule, ce-mi vei da? Căci mor fără copii” (Geneza 15:2). Iar Dumnezeu i-a răspuns printr-o altă promisiune: „«Uită-te spre cer și numără stelele, dacă poți să le numeri.» Și i-a zis: «Așa va fi sămânța ta». Avram a crezut pe Domnul, și Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire” (Geneza 15:5-6). Iar timpul a trecut, așa că Avraam ajunsese să aibă 99 de ani, iar Sara 89 de ani. Și într-o zi, Avraam a văzut trei bărbați. Le-a ieșit în întâmpinare, i-a invitat la el, le-a adus apă pentru a-și spăla picioarele de praf, i-a chemat să se odihnească, le-a pregătit mâncare și i-a poftit la masă. Apoi, „El însuși a stat lângă ei, sub copac, și le-a slujit până ce au mâncat” (Geneza 18:8). Atunci unul din cei trei, după ce l-a întrebat de Sara, soția lui, i-a spus: „La anul pe vremea aceasta, Mă voi întoarce negreșit la tine și iată că Sara, nevastă-ta, va avea un fiu” (Geneza 18:10). Iar povestitorul ne spune că „Avraam și Sara erau bătrâni, înaintați în vârstă” (Geneza 18:11), de aceea Sara, care trăgea probabil cu urechea, când a auzit „a râs în sine, zicând: «Acum, când am îmbătrânit, să mai am poftă? Domnul meu bărbatul de asemenea este bătrân»” (Geneza 18:12). Cel ce vorbise a spus atunci: „Pentru ce a râs Sara, zicând: «Cu adevărat să mai pot avea copil eu, care sunt bătrână?» Este oare ceva prea greu pentru Domnul? La anul pe vremea aceasta, Mă voi întoarce la tine, și Sara va avea un fiu” (Geneza 18:13-14). Când a auzit aceste cuvinte, Sarei i-a fost frică și nu a recunoscut că a râs. Cred și eu că i-a fost frică! Cine putea fi Cel care-i auzise gândurile? Unul singur, Dumnezeu! Și exact așa s-a întâmplat: Sara a născut pe Isaac, care apropo, înseamnă „el (va) râde”. Amintindu-și probabil această întâmplare, autorul cărții Evrei spune: „prin credință și Sara, cu toată vârsta ei trecută, a primit putere să zămislească, fiindcă a crezut în credințioșia Celui ce-i făgăduise. De aceea, dintr-un singur om, și încă un om aproape mort, s-a născut o sămânță în mare număr, ca stelele cerului, ca nisipul de pe malul mării, care nu se poate număra” (Evrei 11:11-12). Cum? Prin credință! Avraam și Sara au crezut promisiunea lui Dumnezeu și s-au bucurat apoi de împlinirea ei.

3 Dar autorul cărții Evrei nu se oprește. El vorbește despre Isaac, despre Iacov, despre Iosif, despre părinții lui Moise și apoi ajunge chiar la Moise. Părinții lui Moise s-au temut de Dumnezeu și în loc să-și omoare fiul așa cum poruncise Faraon, l-au ascuns trei luni, iar apoi i-au făcut un coșuleț care să plutească pe apă și l-au așezat între trestii. Acolo l-a găsit fiica lui Faraon care l-a crescut ca pe fiul ei. Am putea spune că l-a adoptat pe Moise. Așa că dintr-un copil sortit morții a ajuns, datorită credinței părinților săi, să fie crescut la curtea lui Faraon, să se bucure de cea mai aleasă educație din vremea aceea, să se bucure de toate bogățiile unei curți regale și de toate privilegiile unui prinț. Moise ar fi putut deveni probabil un mare conducător al Egiptului. Și totuși el nu a uitat că este israelit și nu a uitat nici faptul că frații lui erau sclavi în Egipt. Probabil să știa că Dumnezeu promisese că va veni o zi când El va elibera pe poporul Său din Egipt, așa că Moise trăia cu acest gând în inimă. Iar gândul acesta a deveni atât de chinuitor, încât nu i-a mai dat pace. El a trebuit să aleagă: fie rămâne la curtea lui Faraon și se bucură de tot luxul și plăcerile Egiptului, fie se alătură fraților săi pentru a fi și el parte la împlinirea planurilor și a promisiunilor Dumnezeului lui Israel. Moise a trebuit să aleagă! Și a ales prin credință, nu prin vedere. El a ales nu ceea ce-i era plăcut și confortabil, ci a ales să creadă Cuvântul lui Dumnezeu și promisiunile Lui. Așa că autorul cărții Evrei scria: „prin credință Moise, când s-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon, ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului. El socotea ocara lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiți spre răsplătire” (Evrei 11:24-25). Ochii credinței lui Moise priveau la răsplătire și nu la situația groaznică a fraților săi sclavi. Aceasta înseamnă să crezi, să te încrezi în Dumnezeu și în Cuvântul Lui. Aceasta înseamnă să ai credință pentru mântuirea sufletului. Și o astfel de credință își dorea autorul epistolei către Evrei să aibă și destinatarii scrisorii sale. O astfel de credință își dorește Dumnezeu să avem și noi.

APLICAȚIE

Dumnezeu a vorbit în vechime prin profeți și apoi ne-a vorbit prin Fiul Său, prin Domnul Isus Cristos și apostolii Săi. Tot ceea ce Dumnezeu a vorbit, oamenii au adunat în Biblie sau Sfânta Scriptură. Oare credem noi Cuvântul lui Dumnezeu cu adevărat? Dar ca să credem ceva, mai întâi trebuie să știm ce spune. Așa că prima întrebare este: știi tu ce spune Biblia? I-ai rugat pe părinții, bunicii, unchii sau mătușile tale să-ți citească sau să-ți povestească din Biblie? Cuvântul lui Dumnezeu trebuie cunoscut bine, bine de tot! Apoi, după ce am aflat ce spune Cuvântul lui Dumnezeu, vine a doua întrebare: îl și credem? Crezi tu tot ceea ce spune el chiar și atunci când nu-ți place? De exemplu, el îți spune să te rogi. Chiar te rogi?

RECAPITULEAZĂ

Recapitulează versetul de memorat împreună cu toți copiii, fiind creativ în metodele folosite.

RUGĂCIUNEA poveștii

Rugați-vă aplicativ pe versetul de memorat (rugăciune de laudă, de mulțumire, de mărturisire, de mijlocire sau de cerere personală).

ACTIVITATE practică

Pregătește o activitate practică care să urmărească ideea centrală a lecției, fie ca element introductiv, fie pentru a fixa lucrurile la finalul întâlnirii.

LECȚIA 11

EVREI 12:1-29

MEMOREAZĂ¹

Evrei 12:14-15

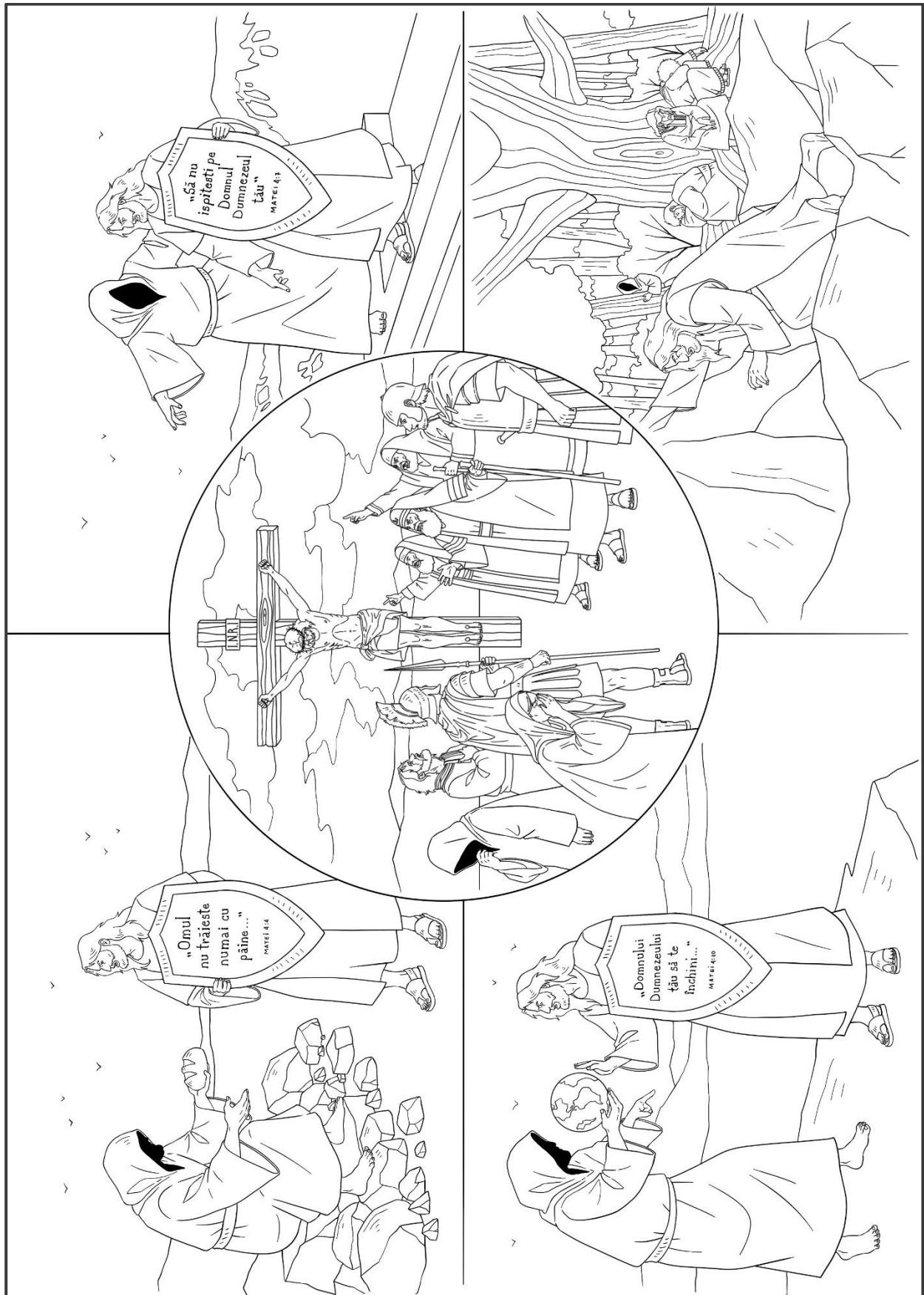
Urmăriți pacea cu toți și sfințirea,
fără care nimeni nu va vedea pe
Domnul.

Luați seama bine ca nimeni să nu se
abată de la harul lui Dumnezeu,
pentru ca nu cumva să dea lăstari
vreo rădăcină de amărăciune,
să vă aducă tulburare
și mulți să fie întinați de ea.

¹ Pentru linia melodică a versetului de memorat, vezi **Partitura 5** din ANEXA MUZICĂ de la sfârșitul materialului.

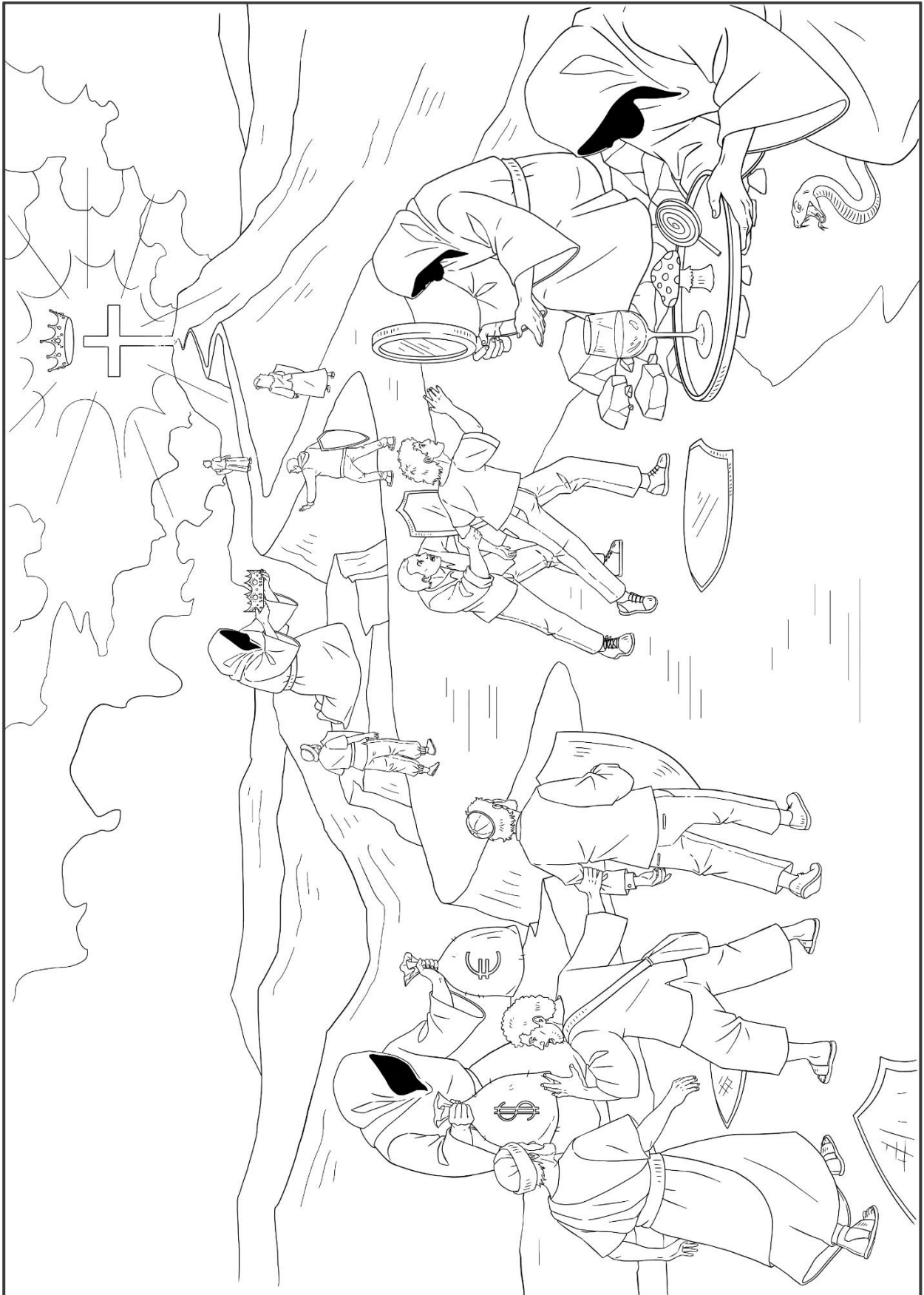

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

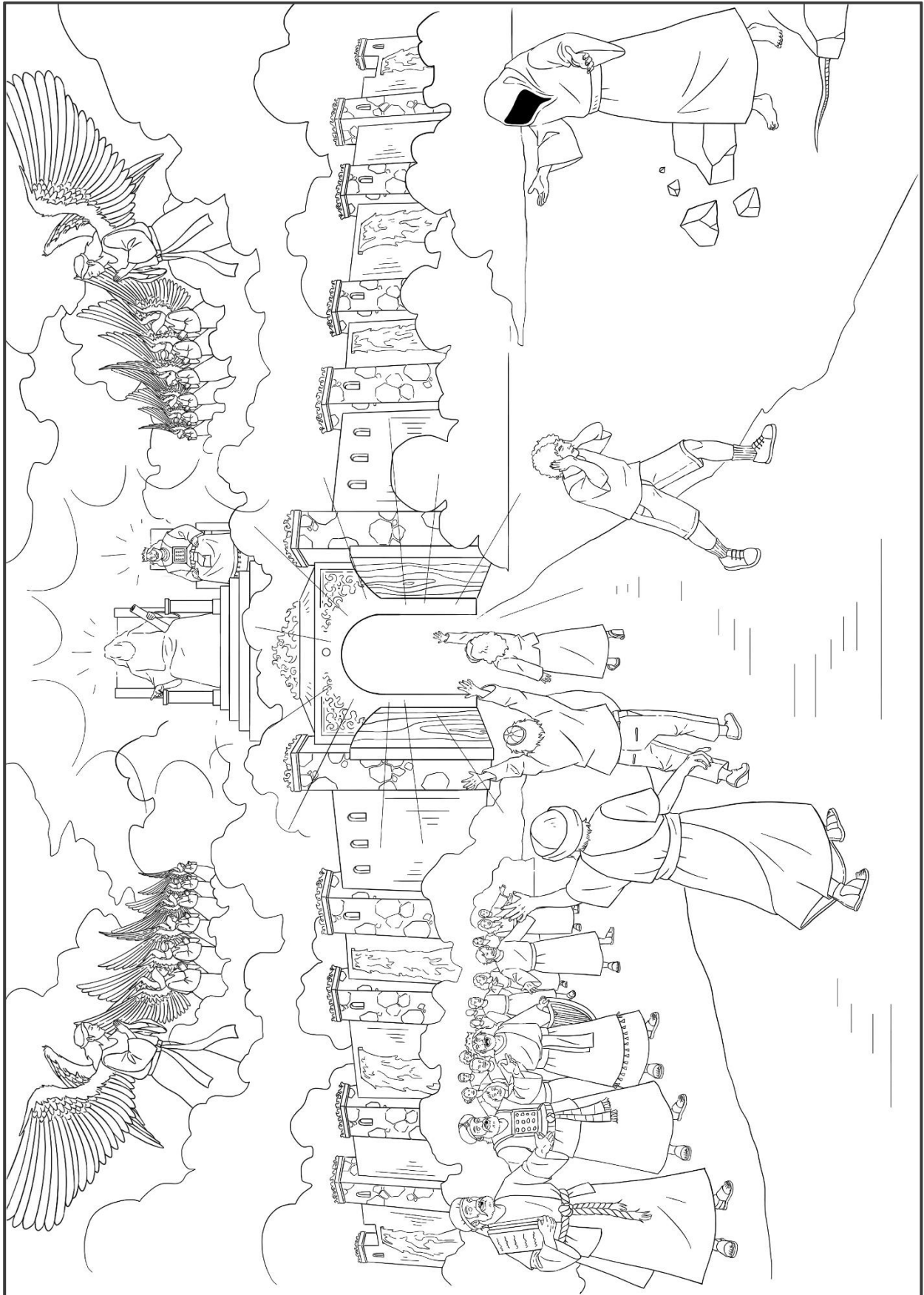

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

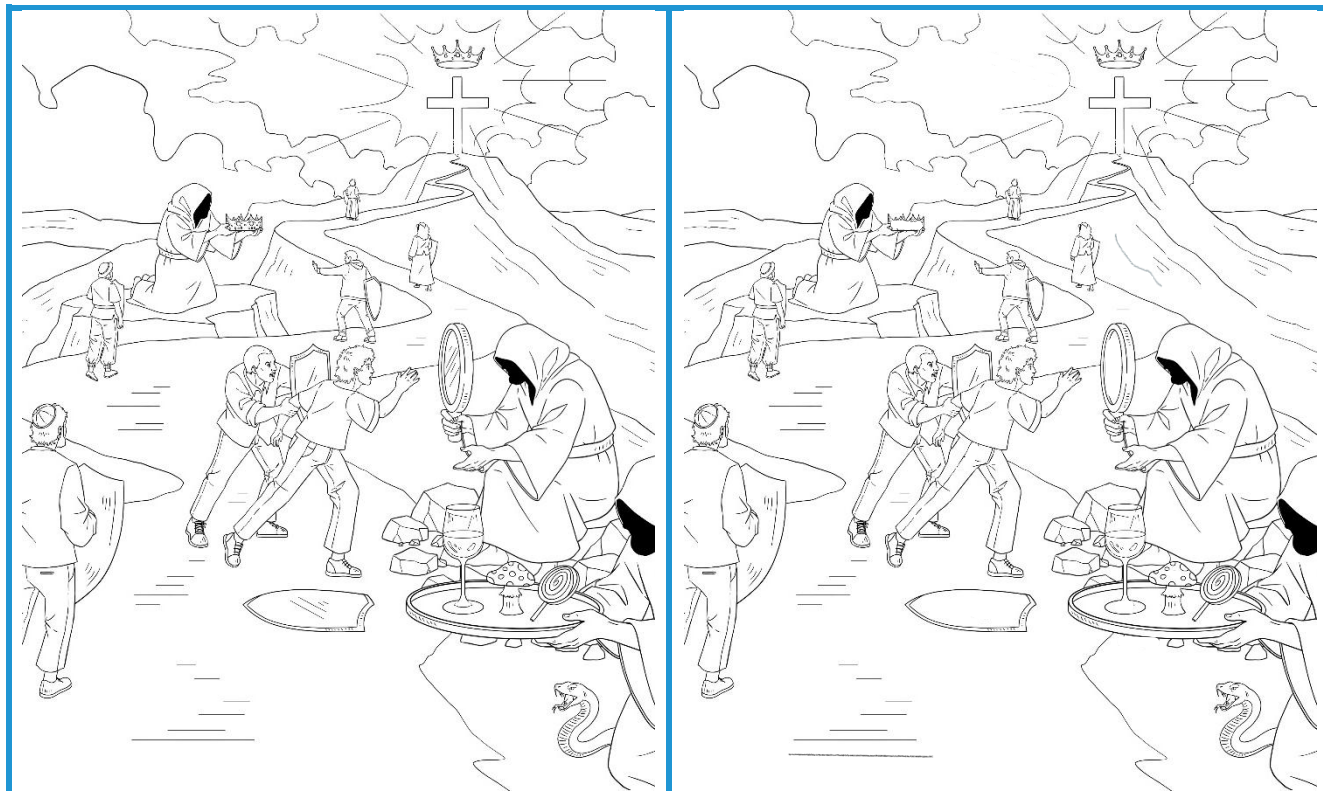

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

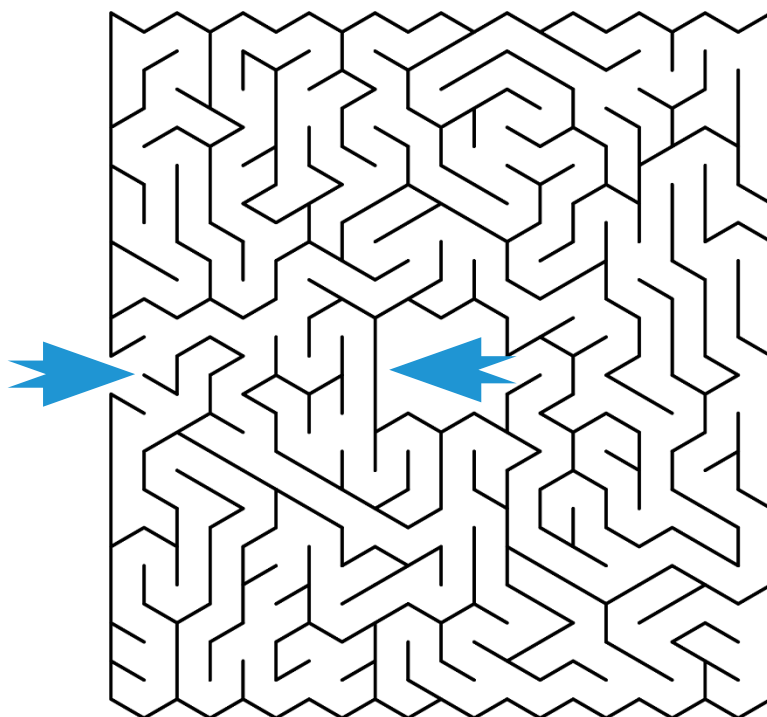

Găsește **10 diferențe** între imaginile de mai jos.

Găsește drumul corect!

POVESTEA Lecției 11

Evrei 12:1-29

Schița Lecției 11

LECTURA imaginilor

Lecturați imaginile lecției folosind cele 6 întrebări fundamentale ale observării: **Cine?, Ce?, Unde?, Când?, Cum?, De ce?**. Adaugă și alte întrebări cu scopul de a observa cât mai atent fiecare imagine. Lectura imaginilor trebuie să fie obiectivă, nu subiectivă, având drept scop observarea, nu interpretarea. **PUNE UN TITLU împreună cu copiii imaginilor lecturate, iar apoi DEZVOLTĂ TITLUL împreună cu ei și astfel va rezulta ideea centrală a fiecărei imagini. Astfel, copiii vor deprinde rezumarea și detalierea mesajului unei imagini.**

MEMORAREA versetului

Memorează versetul împreună cu copiii fiind creativ în metodele folosite.

Evrei 12:14-15

Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără care nimeni nu va vedea pe Domnul.

Luăți seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare și mulți să fie întinați de ea.

POVESTEA lecției

Prezintă cât mai captivant posibil povestea asociată imaginilor lecturate și a versetului de memorat învățat.

aruncă-Te jos, căci este scris: 'El va porunci îngerilor Săi să vegheze asupra Ta; și ei Te vor lua pe mâini, ca nu cumva să Te lovești cu piciorul de vreo piatră'» (Matei 4:5-6). Iar răspunsul Domnului Isus Cristos a fost: „«De asemenea, este scris», a zis Isus: «Să nu ispitești pe Domnul Dumnezeuul tău» (Matei 4:7). În cele din urmă, diavolul L-a dus pe Domnul Isus pe „un munte foarte înalt și l-a arătat toate împărățiile pământului și strălucirea lor și l-a zis: «Toate aceste lucruri Ți le voi da Ție, dacă Te vei arunca cu fața la pământ și Te vei închina mie»» (Matei 4:9). Și de data aceasta Domnul Isus i-a răspuns la fel: „este scris: «Domnului Dumnezeuului tău să te închini și numai Lui să-I slujești»». În felul acesta a biruit Domnul Isus în lupta cu păcatul. Scutul Lui a fost Cuvântul lui Dumnezeu. Fiecare răspuns al Lui a început cu „este scris”. Dar ca să putem răspunde la fel, trebuie să știm ce este scris! A mai fost un episod greu, dramatic al acestei lupte. Înainte de răstignire, Domnul Isus i-a luat cu Sine pe trei din ucenicii Lui și s-a dus să se roage. Cu sufletul cuprins „de o întristare de moarte”, Domnul Isus s-a rugat de trei ori aceeași rugăciune: „Tată, dacă nu se poate să se îndepărteze de Mine paharul acesta fără să-l beau, facă-se voia Ta!” (Matei 27:42). Apropierea morții l-a tulburat sufletul și de aceea El S-a rugat Tatălui Său ceresc pentru a primi putere să meargă până la capăt pe acest drum al luptei cu păcatul. Iar episodul final al acestei lupte a fost răstignirea. Chiar și fiind pe cruce, diavolul L-a ispitit folosindu-se de gura preoților, a cărturarilor și a bătrânilor lui Israel care „își băteau și ei joc de El și ziceau: «Pe alții i-a mântuit, iar pe Sine nu Se poate mântui! Dacă este El Împăratul lui Israel, să Se coboare acum de pe cruce și vom crede în El! S-a încrezut în Dumnezeu: să-L scape acum Dumnezeu, dacă-L iubește. Căci a zis: 'Eu sunt Fiul lui Dumnezeu!'» (Matei 27:41-43). Și, de undeva din mulțime, diavolul privea cu disperare toată scena, pentru că se apropia momentul când capul lui urma să fie zdrobit de Domnul Isus Cristos, prin moartea Lui pe cruce. El a luptat cu păcatul până la moarte și a fost biruitor.

1

Dragi copii, am văzut data trecută ce înseamnă a avea „credință pentru mântuirea sufletului” (Evrei 10:39) privind la exemplul de viață al lui Noe, Avraam sau Moise. Faptul că existau atâtea exemple de credință mântuitoare ar fi trebuit să fie o motivație pentru a da la o parte „orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea” (Evrei 12:1). Principala piedică pe drumul urmării Domnului Isus Cristos este **păcatul**. Dacă nu suntem atenți, el ne poate înșela, ne poate înfășura așa cum un păianjen își înfășoară prada, iar apoi păcatul ne împietrește. Și poate vă mai amintiți că o inimă împietrită este o inimă „rea și necredincioasă” care ne desparte de Dumnezeu cel viu (Evrei 3:12). Pentru a înlătura această piedică, adică păcatul, autorul îi îndeamnă pe destinatarii săi să se uite „țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-l era pusă înainte, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu” (Evrei 12:2). Ei trebuia să privească la felul în care Domnul Isus Cristos a biruit ispita și păcatul, să învețe din exemplul Lui și să calce pe urmele Lui. De aceea spune el: „Uitați-vă dar cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima și să cădeți de oboseală în sufletele voastre. Voi nu v-ați împotrivit încă până la sânge în lupta împotriva păcatului” (Evrei 12:3-4). Pe același drum al încercărilor a mers și Domnul Isus Cristos. El a dus o luptă aprigă cu păcatul. Vă amintiți o situație în care Domnul Isus a luptat cu păcatul și a fost biruitor? Da, atunci când a fost ispitit de diavolul în pustie. Care a fost prima ispită? „Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește ca pietrele acestea să se facă pâini” (Matei 4:3), i-a spus Ispititorul. Și cum a biruit Domnul Isus ispita? Răspunzând „este scris: «Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu»” (Matei 4:4). Dar care a fost a doua ispită? „Diavolul L-a dus în sfânta cetate, L-a pus pe streșina Templului și l-a zis: «Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos, căci este scris: 'El va porunci îngerilor Săi să vegheze asupra Ta; și ei Te vor lua pe mâini, ca nu cumva să Te lovești cu piciorul de vreo piatră'»” (Matei 4:5-6). Iar răspunsul Domnului Isus Cristos a fost: „«De asemenea, este scris», a zis Isus: «Să nu ispitești pe Domnul Dumnezeuul tău»” (Matei 4:7). În cele din urmă, diavolul L-a dus pe Domnul Isus pe „un munte foarte înalt și l-a arătat toate împărățiile pământului și strălucirea lor și l-a zis: «Toate aceste lucruri Ți le voi da Ție, dacă Te vei arunca cu fața la pământ și Te vei închina mie»” (Matei 4:9). Și de data aceasta Domnul Isus i-a răspuns la fel: „este scris: «Domnului Dumnezeuului tău să te închini și numai Lui să-I slujești»”. În felul acesta a biruit Domnul Isus în lupta cu păcatul. Scutul Lui a fost Cuvântul lui Dumnezeu. Fiecare răspuns al Lui a început cu „este scris”. Dar ca să putem răspunde la fel, trebuie să știm ce este scris! A mai fost un episod greu, dramatic al acestei lupte. Înainte de răstignire, Domnul Isus i-a luat cu Sine pe trei din ucenicii Lui și s-a dus să se roage. Cu sufletul cuprins „de o întristare de moarte”, Domnul Isus s-a rugat de trei ori aceeași rugăciune: „Tată, dacă nu se poate să se îndepărteze de Mine paharul acesta fără să-l beau, facă-se voia Ta!” (Matei 27:42). Apropierea morții l-a tulburat sufletul și de aceea El S-a rugat Tatălui Său ceresc pentru a primi putere să meargă până la capăt pe acest drum al luptei cu păcatul. Iar episodul final al acestei lupte a fost răstignirea. Chiar și fiind pe cruce, diavolul L-a ispitit folosindu-se de gura preoților, a cărturarilor și a bătrânilor lui Israel care „își băteau și ei joc de El și ziceau: «Pe alții i-a mântuit, iar pe Sine nu Se poate mântui! Dacă este El Împăratul lui Israel, să Se coboare acum de pe cruce și vom crede în El! S-a încrezut în Dumnezeu: să-L scape acum Dumnezeu, dacă-L iubește. Căci a zis: 'Eu sunt Fiul lui Dumnezeu!'»” (Matei 27:41-43). Și, de undeva din mulțime, diavolul privea cu disperare toată scena, pentru că se apropia momentul când capul lui urma să fie zdrobit de Domnul Isus Cristos, prin moartea Lui pe cruce. El a luptat cu păcatul până la moarte și a fost biruitor.

2

Pe acest drum al luptei cu păcatul îi îndeamnă să meargă autorul cărții Evrei pe destinatarii scrisorii. Acest drum se mai numește și drumul sfințirii. El pornește de la crucea Domnului Isus și se sfârșește tot la crucea Lui, dar transformată într-o coroană împărătească plină de glorie. Și pentru că ispititorul căuta să-i abată din drum, autorul îi îndeamnă: „*Întăriți-vă dar mâinile obosite și genunchii slăbănogiți; croiți cărări drepte cu picioarele voastre, pentru ca cel ce șchiopătează să nu se abată din cale, ci mai degrabă să fie vindecat. Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără care nimeni nu va vedea pe Domnul*” (Evrei 12:12-13). Și știți bine că atunci când urmărești ceva trebuie s-o faci cu atenție pentru că, altfel, nu prinzi ceea ce urmărești. De aceea, el continuă: „*Luați seama bine ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare și mulți să fie întinați de ea*” (Evrei 12:15). Pe drumul sfințirii, orice creștin trebuie să fie foarte atent pentru că diavolul îl va ispiti așa cum L-a ispitit și pe Domnul Isus. Pe unii îi ispitește cu bani, așa că oamenii ajung să iubească bogățiile materiale și să trăiască doar ca să aibă o casă mai mare, o mașină mai bună sau mai mulți bani. Pe alții îi ispitește cu ideea că ei sunt cei mai frumoși, cei mai tari și cei mai mari, sau dimpotrivă, că sunt cei mai urâți, cei mai slabi și cei mai mici, așa că le oferă o oglindă în care să se privească toată ziua și să se admire pe ei înșiși sau să-și plângă de milă. Domnul Isus ne-a învățat să avem o părere cumpătată, potrivită despre noi înșine și să-l iubim pe aproapele nostru cum ne iubim pe noi înșine. Pe alții, ispititorul îi ispitește cu plăceri și le spune că în viața aceasta trebuie să facă numai ce le place. Dacă le plac dulciurile, atunci ar trebui să mănânce numai dulciuri, sau dacă le place vinul, atunci trebuie să bea vin până se îmbată. „Fă ce-ți place!” le spune diavolul pentru a-i abate de pe drumul sfințirii. El va veni și la tine. Să nu-l crezi, pentru că el „*este mincinos și tatăl minciunii*”! (Ioan 8:44). Atora ispititorul le va oferi o coroană frumoasă și le va spune că ei sunt regi și că toți ceilalți trebuie să asculte de ei. Aceasta este ispita puterii. Atâta doar că în curând vor afla că de fapt coroana care părea de aur este în realitate din carton și că ceilalți nu se vor simți datori să facă ceea ce li se spune. În felul acesta apare amărăciunea, adică supărarea, tulburarea, mânia și cearta. Astfel încearcă diavolul să strice relațiile dintre oameni, în general, și dintre creștini, în special, și să-i abată de pe drumul sfințirii.

3

Este adevărat că acest drum al sfințirii este anevoios, adică greu. Și probabil fiecărui creștin i-a trecut cel puțin o dată prin minte să-l părăsească. De aceea avem nevoie unii de alții pentru a ne încuraja și pentru a ne aminti unul altuia care este finalul drumului, care este răsplata pe care Dumnezeu a promis-o tuturor celor care rămân credincioși până la capăt. Exact acest lucru îl face autorul cărții Evrei pentru a-i încuraja pe frații săi care stăteau în cumpănă dacă să continue pe drumul sfințirii sau să-l abandoneze. El le spune că s-au „*apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor, de Biserica celor întâi născuți, care sunt scriși în ceruri, de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, de duhurile celor neprihăniți, făcuți desăvârșiți, de Isus, Mijlocitorul legământului celui nou, și de sângele stropirii, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel*” (Evrei 12:22). La finalul drumului îi așteaptă pe toți locul pe care Dumnezeu l-a pregătit pentru a locui împreună cu El: Ierusalimul ceresc, „*cetatea care are temelii tari, al cărei arhitect și constructor este Dumnezeu*” (Evrei 11:10, NTR). Lucru interesant, deși au ajuns la finalul drumului sfințirii, cei din vechime încă nu au intrat în cetate, ci îi așteaptă pe toți cei din generațiile de după ei pentru a intra împreună în locul pregătit de Dumnezeu Însuși, „*pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n-ajungă ei la desăvârșire fără noi*” (Evrei 11:40). Desigur, sunt și din aceia care se opresc din mers și se întorc din drum. Iar pentru aceia autorul nu are deloc cuvinte de mângâiere, ci din contră el spune: „*Luați seama ca nu cumva să nu voiți să ascultați pe Cel ce vă vorbește! Căci dacă n-au scăpat cei ce n-au vrut să asculte pe Cel ce vorbea pe pământ, cu atât mai mult nu vom scăpa noi dacă ne întoarcem de la Cel ce vorbește din ceruri, al cărui glas a clătinat atunci pământul și care acum a făcut făgăduința aceasta: «Voi mai clătina încă o dată nu numai pământul, ci și cerul»*” (Evrei 12:25). Pe cei ce se întorc din drum, ispititorul îi așteaptă cu brațele deschise și se bucură că i-a putut păcăli să-i ia cu el „*în focul cel veșnic care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui*” (Matei 25:41). Așa că alegerea este între ceea ce a fost pregătit pentru diavol și îngerii lui, sau ceea ce a pregătit Dumnezeu pentru El și pentru oameni. Tocmai de aceea trebuie „*să ne arătăm mulțumitori și să aducem astfel lui Dumnezeu o închinare plăcută, cu evlavie și cu frică, fiindcă Dumnezeul nostru este «un foc mistuitor»*” (Evrei 12:28).

APLICAȚIE

Care este ispita cea mai mare, cea mai grea, pentru tine? Când îți este cel mai greu să ascuți de părinți și de Dumnezeu?

Hai să ne imaginăm un exemplu! Te enervezi când nu primești ceea ce dorești, atunci când dorești? Înseamnă că ispititorul, adică diavolul, ți-a șoptit că tu ești un rege de care alții trebuie să asculte. Doar că aceasta este o minciună, pentru că Dumnezeu spune copiilor să asculte de părinții lor „*în toate lucrurile, căci lucrul acesta place Domnului*” (Coloseni 3:20).

Dumnezeu este Regele adevărat de care toți trebuie să ascultăm! Ceilalți suntem toți niște regi de carton!

RECAPITULEAZĂ

Recapitulează versetul de memorat împreună cu toți copiii, fiind creativ în metodele folosite.

RUGĂCIUNEA poveștii

Rugați-vă aplicativ pe versetul de memorat (rugăciune de laudă, de mulțumire, de mărturisire, de mijlocire sau de cerere personală).

ACTIVITATE practică

Pregătește o activitate practică care să urmărească ideea centrală a lecției, fie ca element introductiv, fie pentru a fixa lucrurile la finalul întâlnirii.

LECȚIA 12

EVREI 13:1-25

MEMOREAZĂ¹

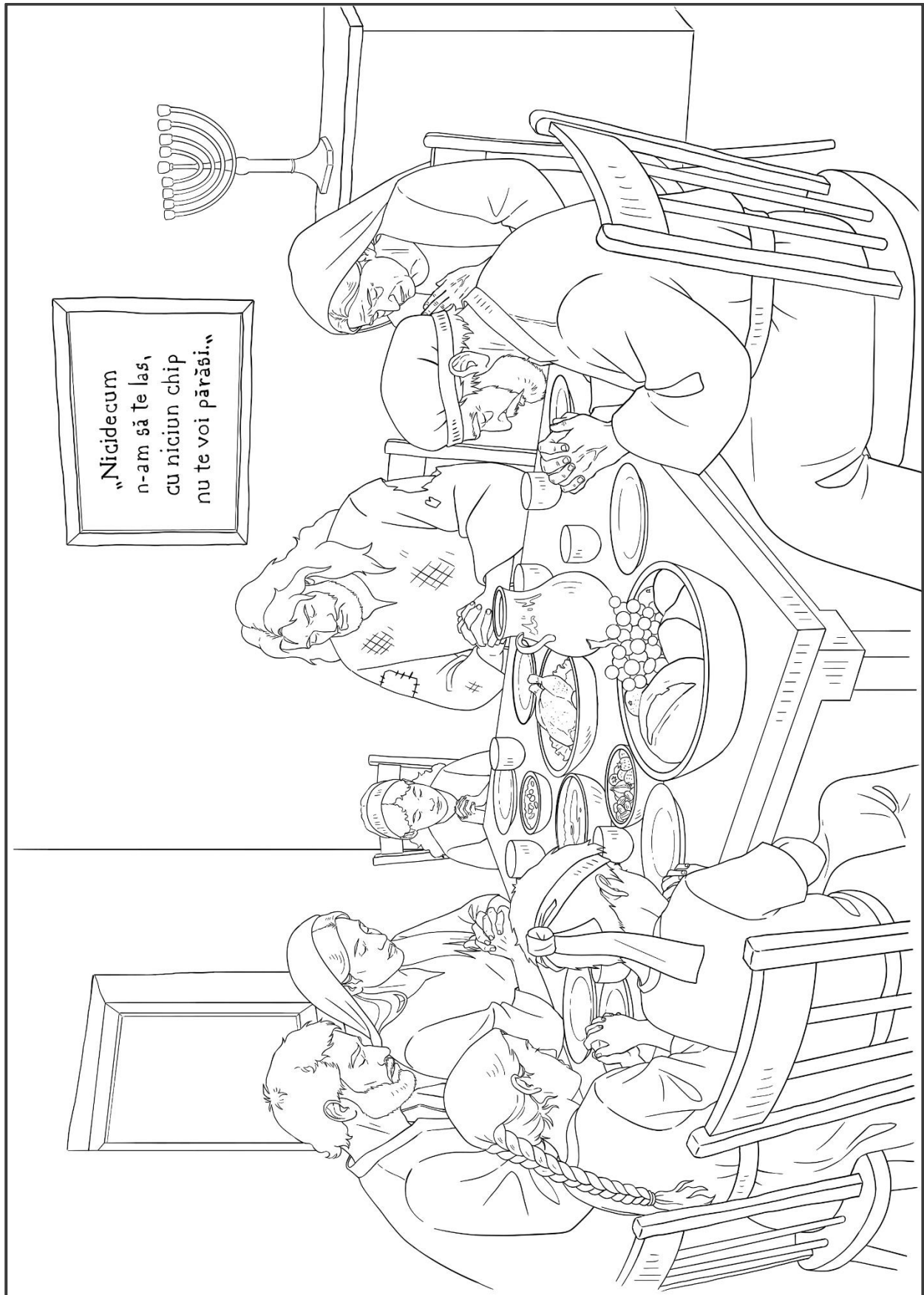
Evrei 13:16

Să nu dați uitării
binefacerea și dărnicia,
căci lui Dumnezeu jertfe
ca acestea Îi plac.

¹ Pentru linia melodică a versetului de memorat, vezi **Partitura 6** din ANEXA MUZICĂ de la sfârșitul materialului.

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

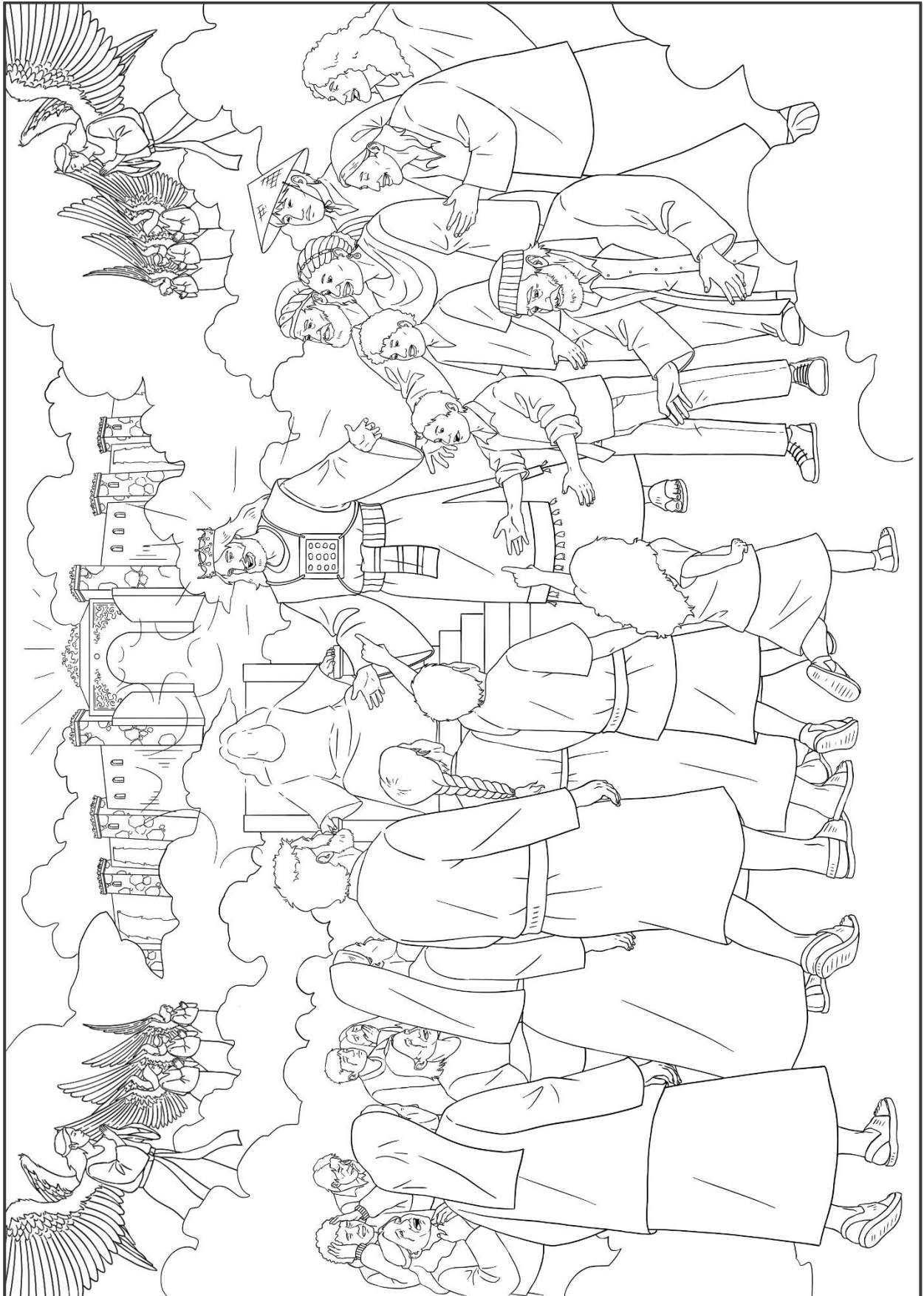

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

OBSERVĂ cu atenție fiecare imagine și apoi **COLOREAZĂ!**

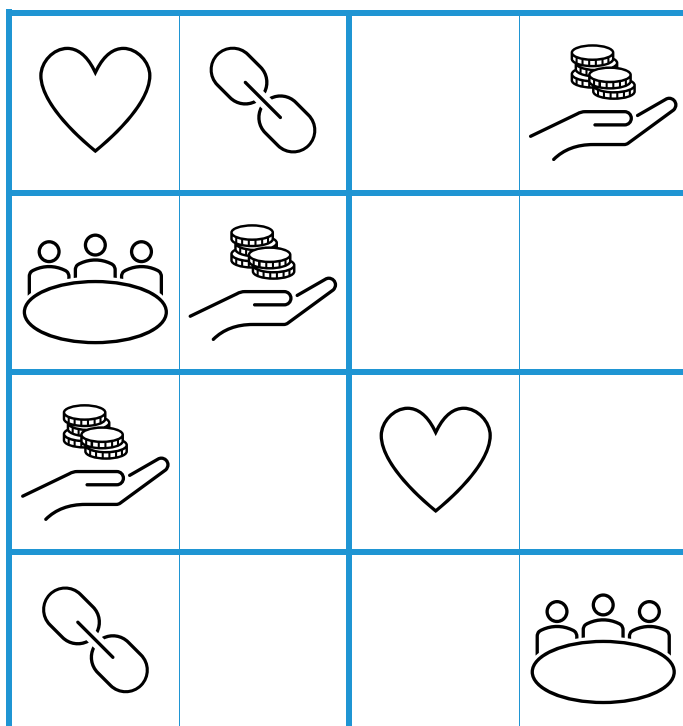

Găsește **12 diferențe** între imaginile de mai jos.

Termină acest sudoku știind că obiectele pot să apară o singură dată pe fiecare rând, coloană, și în fiecare pătrat colorat.

POVESTEA Lecției 12

Evrei 13:1-25

Schița Lecției 12

LECTURA imaginilor

Lecturați imaginile lecției folosind cele 6 întrebări fundamentale ale observării: **Cine?, Ce?, Unde?, Când?, Cum?, De ce?**. Adaugă și alte întrebări cu scopul de a observa cât mai atent fiecare imagine. Lectura imaginilor trebuie să fie obiectivă, nu subiectivă, având drept scop observarea, nu interpretarea. **PUNE UN TITLU** împreună cu copiii imaginilor lecturate, iar apoi **DEZVOLTĂ TITLUL** împreună cu ei și astfel va rezulta ideea centrală a fiecărei imagini. Astfel, copiii vor deprinde rezumarea și detalierea mesajului unei imagini.

MEMORAREA versetului

Memorează versetul împreună cu copiii fiind creativ în metodele folosite.

Evrei 13:16

Să nu dați uitării binefacerea și dărnicia, căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea îi plac.

POVESTEA lecției

Prezintă cât mai captivant posibil povestea asociată imaginilor lecturate și a versetului de memorat învățat.

1

Dragi copii, după ce i-a sfătuit pe frații săi creștini evrei să lupte cu păcatul așa cum a luptat și Domnul Isus, să nu părăsească drumul sfințirii și să-și păstreze credința în El, în ciuda tuturor ispitelor și suferințelor, acum autorul epistolei către Evrei îi îndeamnă să se iubească unii pe alții așa cum și ei au fost iubiți de Domnul Isus Cristos. Probabil că el și-a amintit de cuvintele pe care Domnul Isus Cristos le-a spus ucenicilor Săi: „Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții” (Ioan 13:34). Iar o familie de creștini evrei tocmai fusese la întâlnirea bisericii unde li se citise scrisoarea care le fusese adresată, cunoscută sub numele de „Epistola către Evrei”. Iar în timpul citirii, în mintea tatălui familiei rămăseseră înfipte ca niște cuie cuvintele autorului: „Să nu dați uitării primirea de oaspeți, căci unii, prin ea, au găzduit, fără să știe, pe îngeri” (Evrei 13:2). Gândindu-se la aceste cuvinte, dădu să iasă pe ușa curții în care se ținuse adunarea. Era în amurg, așa că abia dacă zări umbra unui om, pe care-l văzuse și în adunare, dar pe care nu-l mai văzuse până atunci. Nu părea să fie din înalta societate și nici nu părea să fie din părțile locului. Văzându-l, cuvintele cu care rămăsese în minte parcă începură să sune mai tare. Dar fața lui nu arăta tocmai ca a unui înger, părea destul de obosită și cumva suferindă, iar îmbrăcămintea era destul de ponosită și puțin murdară. Așa că se porni să meargă mai departe, dar chiar atunci zări privirea străinului și ceva din privirea lui i se păru familiar, iar cuvintele începură să-i sune și mai tare în cap. Atunci se opri și se îndreptă spre el, îi întinse mâna, intră în vorbă cu el și din vorbă în vorbă ajunse să afle că nu are unde înnopta. Auzirea acestui lucru se potrivea cu o adiere de vânt care-l făcu să simtă mirosul nu prea plăcut

al străinului. După un moment de ezitare, se hotărî totuși să-l invite la cină și să-i ofere un loc unde să doarmă câteva nopți. Așa că în acea seară și-n următoarele, pe lângă părinții, soția și cei trei copii ai lui, la masă s-a așezat și acest străin, puțin ciudat, dar totuși cumva familiar. Nu erau o familie bogată, dar se încredeau în Dumnezeu pentru pâinea de fiecare zi și credeau promisiunea lui Dumnezeu care spunea: „Nicidecum n-am să te las, cu niciun chip nu te voi părăsi”. Experimentaseră împlinirea ei de atâtea ori înainte și credeau că Dumnezeu o va onora și acum.

2

Trecuseră câteva zile și străinul nu dădea semne că vrea să plece, iar tatăl uitase să-l întrebe cât timp are de gând să stea în satul lor. Acum, pe de o parte începea să se întrebe cât v-a mai sta, iar pe de alta se jena să-l întrebe, ca nu cumva să-l facă să se simtă poftit să plece. Pe când se frământa cu aceste gânduri, auzi afară o mare zarvă, ca de oameni care se ceartă, dar parcă și râd zgomotos. Cum gălăgia părea să fie chiar în fața porții sale, ieși afară să vadă care era situația. Dar pe când deschidea poarta, străinul pe care-l găzduia aproape că-l răsturnă, dând buzna în curte. Atunci tatăl și stăpânul casei văzu că pe urma musafirului său venea o gașcă de oameni de nimic de pe strada lor. Pe unii din ei îi cunoștea tot satul ca pe niște oi negre. Unii dintre ei îi strigau musafirului cuvinte de batjocură, alții îi arătau pumnii mânioși, amenințându-l că dacă-l mai prind pe strada lor o s-o pătească. Până să se dezmeticească, omul nostru văzu cum unul dintre ei ia o piatră și „zbrz” într-unul din geamuri care se făcu țandări. Ar fi vrut să-l ia de guler și să-l pună să plătească, dar își dădu repede seama că nu avea cu cine discuta pentru că majoritatea erau puși pe harțag. Așa că încercă să-i potolească cu vorbe bune în speranța că-i va putea face să se liniștească și să plece în treaba lor. Părea însă că vorbele lui se lovesc de niște urechi surde. În acele momente se simți puțin descumpănit. Dar mai prinse puțin curaj văzându-l și pe tatăl său ieșind din casă și grăbindu-l pe musafirul lor să intre cât mai repede înăuntru. Nemaivăzându-l, părea că gașca de oameni de nimic puși pe ceartă își mai pierde din avânt, așa că în cele din urmă reuși să discute cu unul dintre ei care era mai treaz și, în cele din urmă, după multă vorbă, scandalagii se îndepărtară de casele lor. Ușurat, închise

poarta cu cheia și întorcându-se să intre în casă, ochii îi căzură pe unul din tablourile din casă care se vedea pe o fereastră: „*Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme. Ce mi-ar putea face omul?*” (Evrei 13:6). Intrând în casă, zări privirea recunoscătoare a străinului și, fără să facă vreun efort și fără să înțeleagă exact de ce, își aduse aminte cuvintele din finalul cărții Evrei: „*Isus Hristos este același ieri și azi și în veci! [...] Isus, ca să sfințească norodul cu însuși sângele Său, a pățit dincolo de poartă. Să ieșim dar afară din tabără la El și să suferim ocara Lui. [...] Căci noi n-avem aici o cetate stătătoare, ci suntem în căutarea celei viitoare. Prin El, să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui. Și să nu dați uitării binefacerea și dărnicia, căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea îi plac*” (Evrei 13:8-9, 14-16). Nu prea înțelegea ce i se întâmplă, pentru că nu se știa având o memorie prea bună. În tot acest timp străinul continua să-l privească stăruitor fără să spună o vorbă. Iar gândurile din mintea lui își reluară firul: „*Dumnezeul păcii, care, prin sângele legământului celui veșnic, a sculat din morți pe Domnul nostru Isus, marele Păstor al oilor, să vă facă desăvârșiți în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui și să lucreze în noi ce-L este plăcut, prin Isus Hristos. A Lui să fie slava în vecii vecilor! Amin*” (Evrei 13:20-22). Iar când în minte îi răsună cuvântul „Amin!” se trezi în îmbrățișarea străinului, care tocmai se hotărâse să plece și își lua rămas bun de la toți, iar acum venise și rândul lui. Îl conduse spre poartă și în timp ce străinul se îndepărta, omul nostru se întreba cine fusese omul pe care-l găzduise. Dar el era deja prea departe pentru a-L mai putea întreba, așa că se întoarse în casă să-și pună ordine în gânduri, fără să uite însă să încuie din nou poarta.

3 După ce toți ai casei s-au dus la culcare, tatăl se așează și se întinse pe canapea. Gândurile încă îi erau prea învălmășite ca să poată dormi. Totuși, la un moment dat ațipi și se făcea că dintr-o dată a ajuns la judecată în fața marelui tron alb al lui Dumnezeu. Ar fi vrut să-L poată vedea pe Dumnezeu, dar din cauza luminii orbitoare abia dacă-și putea ridica ochii. Copleșit și speriat se uită repede împrejur cât să-și dea seama că nu era singur acolo, ci era însoțit de toți ai lui: părinții, soția și copiii. Văzându-i se mai liniști cât să vadă ceva mai încolo două mulțimi de oameni de-o parte și de alta a tronului lui Dumnezeu. Și în mintea lui răsunară cuvintele Domnului Isus: „*Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va ședea pe scaunul de domnie al slavei Sale. Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți pe unii de alții cum desparte păstorul oile de capre; și va pune oile la dreapta, iar caprele la stânga Lui*” (Matei 25:31-33). „Se pare că am murit”, își zise în mintea lui. „Da, dar se pare că am și înviat”, îi răspunse următorul gând. Din acest dialog interior îl trezi fiica lui cea mai mică care îl trăgea de mână și încerca să-i arate ceva, sau pe cineva, nu chiar reușea să se concentreze. Se aplecă spre ea pentru a o auzi mai bine și, urmărind direcția în care ea arăta cu degetul, ochii i se limpeziră și-l zări la dreapta tronului lui Dumnezeu, încoronat ca Rege și îmbrăcat ca Mare Preot, pe străinul ciudat pe care-l găzduise și pentru care fusese cât pe ce s-o încaseze. Cumva, ca prin minune, i se deschiseră și urechile și o auzi pe fiica lui spunându-i: „uite, tată! musafirul nostru este Isus!” În acel moment simți cum i se așază toate gândurile în ordine și în sfârșit pricepu, iar în mintea lui începură să se însire cuvintele Domnului Isus: „*Drept răspuns, Împăratul le va zice: «Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut»*” (Matei 25:40). Îi venea să sară în sus de bucurie și să spună tuturor: „îl știu pe Împăratul, este Isus, a dormit la mine acasă câteva nopți!”, dar de bucurie nu putea vorbi. Dădu să se apropie de El, și când să facă un pas, simți cum se prăbușește în gol. Se trezi speriat cu inima bătând de parcă voia să-i iasă din piept. Văzu chipul soției sale și apoi auzi și cuvintele ei: „dragă, vino să te culci!”. Deși încă buimac și speriat, realizează că visase. Dar în timp ce se îndrepta spre dormitor, se gândi că poate totuși visul nu fusese doar un vis, ci realitatea cetății viitoare, „*căci noi n-avem aici o cetate stătătoare, ci suntem în căutarea celei viitoare*” (Evrei 13:14). Iar gândul acesta îl făcu pe de-o parte să se liniștească, iar pe de alta să-și dorească ca visul să nu fi fost doar un vis.

APLICAȚIE

Să știți că visul de care v-am povestit nu este un vis, ci este realitatea despre care ne-a vorbit Domnul Isus Cristos, când era încă pe pământ. Va veni o zi a judecății în care El va judeca cu dreptate pe toți oamenii după faptele lor. Și eu și tu vom fi judecați. El va răsplăti pe toți cei ce au crezut în El și L-au ascultat, și va pedepsi pe toți aceia care n-au crezut în El. Atunci când ajutați pe cei care sunt în nevoie, când luați apărarea celor slabi, când vă îngrijiți de cei care sunt străini, când vă pasă de cei bolnavi, voi ascultați de Domnul Isus. Iar El consideră că făcând astfel de lucruri oamenilor pe care lumea îi consideră neimportanti, toate I le facem Lui. Și El vă va răsplăti! Chiar și un pahar cu apă va fi răsplătit!

RECAPITULEAZĂ

Recapitulează versetul de memorat împreună cu toți copiii, fiind creativ în metodele folosite.

RUGĂCIUNEA poveștii

Rugați-vă aplicativ pe versetul de memorat (rugăciune de laudă, de mulțumire, de mărturisire, de mijlocire sau de cerere personală).

ACTIVITATE practică

Pregătește o activitate practică care să urmărească ideea centrală a lecției, fie ca element introductiv, fie pentru a fixa lucrurile la finalul întâlnirii.

ANEXE

Partituri

PARTITURA 1**Ne-a vorbit prin Fiul (Evrei 1:1-2)**

Evrei 1:1-2

Monica Turtoi

♩ = 80

Em B Em Am Em B

Du-pă ce a vor-bit în ve-chi-me pă-rin-ți-lor noș-tri prin pro roci, în mul-te

5 Am Em B C C/D

rân-duri și-n mul-te chi-puri, Dum-ne-zeu, la sfâr-și-tul a-ces-tor zi-le ne-a vor-bit prin

9 D(sus4) D G Am D

Fi-ul, pe ca-re_____ L-a pus moș-te-ni-tor_____ al tu-tu-ror_____

13 G C Am D(sus4) D G

lu-cru-ri-lor_____ și prin ca-re_____ a fă-cut și vea-cu-ri-le_____

PARTITURA 2

Luați seama (Evrei 3:12-13)

Evrei 3:12-13

Monica Turtoi

$\text{♩} = 60$

Dm A A⁷ Dm Gm Dm Dm/A A

Lu - ați sea-ma, dar, fra - ți - lor ca ni - ciu-nul din tre voi să n-ai - bă o

3 Dm A A⁷ N.C. Gm Dm A D

i - ni-mă rea și ne-cre-din-cioa-să, ca - re să vă des-par-tă de Dum ne-ze - ul cel Viu. Lu -

5 Gm Dm A D F Gm

ca - re să vă des-par-tă de Dum ne-ze - ul cel Viu. Ci - ndem - na - ți - vă u - nii pe al - ți în

7 C F Dm G B^b C

fi - e - ca - re zi, _____ că - tă vre - me se zi - ce „As - tăzi”, „As _____ tăzi”, _____ pen tru

10 F Gm C F Dm Gm

ca ni - ciu nul din voi _____ să nu se îm - pie - treas - că prin în - še - lă - ciu - nea pă -

13 Dm/A A Dm Dm C C⁷ Dm Gm D Dm/A A

ca - tu - lui. _____ Lu - ați sea ma, dar, fra - ți - lor ca ni - ciu - nul din tre voi să n-ai - bă o

16 Dm A A⁷ Dm Gm Dm A D

i - ni-mă rea și ne-cre-din-cioa-să, ca - re să vă des-par-tă de Dum ne-ze - ul cel Viu. Ci - ndem

18 F Gm C F

na - ți - vă u - nii pe al - ți în fi - e - ca - re zi, _____ că - tă

20 Dm G B^b C F

vre - me se zi - ce „As - tăzi”, „As _____ tăzi.” _____

PARTITURA 3

Mijlocitor veșnic (Evrei 7:24-25)

Evrei 7:24-25

Monica Turtoi

$\text{♩} = 90$ A B C#m A B

Dar El, fi - ind - că ră - mă - ne „în veac”, a - re o pre - o - ți - e

4 C#m D F#m B E

ca - re nu poa - te tre - ce de la u - nul la al - tul. De a - ce - ea și poa - te să

8 C#m A E A E

mân - tu - ias - că în chip de - să - vâ - ți - pe cei ce se a - pro - pi - e de

13 F# B A E C#m

Dum - ne - zeu prin El, pen - tru că tră - ieș - te pu - ru - rea

17 A E A B E

ca să mij - lo - ceas - că pen - tru ei, ca să mij - lo - ceas - că pen - tru ei.

PARTITURA 4

Fără credință este cu neputință (Evrei 11:6)

Evrei 11:6

Andrei Ormanji

E F#m B E A
 Și fă - ră cre-din - ță es - te cu ne - pu - tin - ță să fim plă - cuți__

4 E/B B E F#m B E A B
 Lui.____ Și fă - ră cre-din - ță es - te cu ne - pu - tin - ță să fim plă - cuți

8 E A E C#m F#m B
 Lui. Căci ci-ne se ap-ro-pi-e de Dum-ne-zeu tre-bu-ie să crea-dă că El

12 E A E C#m F# B
 es - te și că răs-plă - teș - te pe cei ce-L ca - u - tă. Și

17 E F#m B E A E/B B
 fă - ră cre-din - ță es - te cu ne - pu - tin - ță să fim plă - cuți__ Lui.____ Și

21 E F#m B E A B
 fă - ră cre-din - ță es - te cu ne - pu - tin - ță să fim plă - cuți Lui.____

PARTITURA 5**Urmăriți pacea cu toți și sfințirea (Evrei 12:14)**

Evrei 12:14

Andrei Ormanji

D A
 Ur - mă - riți pa - cea cu toți și sfin - ți - rea,
 G Amaj7 D
 3 fă - ră ca - re ni - meni nu va_____ ve - dea pe Dom - nul. Ur - mă -
 D A
 5 riți pa - cea cu toți și sfin - ți - rea,
 G A
 7 fă - ră ca - re ni - meni nu va_____ ve - dea pe Dom - nul.

Evrei 12:14-15

Andrei Ormanji

Ur-mă-riți pa - cea cu toți și sfin-ți - rea, fă-ră ca-re ni-meni nu va

— ve - dea pe Dom-nul. Ur - mă - riți pa - cea cu toți și sfin-ți - rea,

fă-ră ca-re ni-meni nu va — ve-dea pe Dom-nul. Lu - ați sea-ma bi - ne — ca

ni - meni să nu se-a-ba - tă de la ha - rul lui Dum-ne - zeu, —

pen-tru ca nu — cum-va să dea lăs-tari vreo ră-dă-ci-nă de a-mă-ră - ciu-ne,

să vă a-du - că tul-bu - ra - re — și mulți să fi - e în-ti-nați de ea. Ur-mă-

riți pa - cea cu toți și sfin-ți - rea, fă - ră ca - re ni-meni nu va

— ve - dea pe Dom-nul. Ur - mă - riți pa - cea cu toți și sfin-ți - rea,

fă - ră ca - re ni - meni nu va — ve - dea pe Dom - nul. —

PARTITURA 6

Binefacerea și dărnicia (Evrei 13:16)

Evrei 13:16

Estera Harasemiuc și Sara Năsăudeanu

Să nu dați ui - tă - rii bi - ne - fa - ce - rea și dăr - ni - ci - a căci lui Dum - ne -

6 zeu jert - fe ca a - ces - tea îi plac. Să nu dați ui -

Să nu dați ui - tă - rii bi - ne - fa - ce - rea și

12 tă - rii bi - ne - fa - ce - rea și dăr - ni - ci - a

dăr - ni - ci - a. Să nu dați ui - tă - rii,

15 căci lui Dum - ne - zeu jert - fe ca a - ces - tea îi plac.

căci lui Dum - ne - zeu jert - fe ca a - ces - tea îi plac.